

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
SMALL TOWN
SIZZLE
book 2

FAKING IT *with the* FIREFIGHTER

LILIAN MONROE
MANDY MICHAELS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İTFAİYEÇİYLE YALAN

KÜÇÜK KASABANIN HEYECANI

KİTAP 2

LILIAN MONROE MANDY
MICHAELS

İÇİNDE

1. [Abigail](#)
2. [Rex](#)
3. [Abigail](#)
4. [Rex](#)
5. [Abigail](#)
6. [Abigail](#)
7. [Rex](#)
8. [Abigail](#)
9. [Rex](#)
10. [Abigail](#)
11. [Abigail](#)
12. [Rex](#)
13. [Abigail](#)
14. [Abigail](#)
15. [Rex](#)
16. [Abigail](#)
17. [Rex](#)
18. [Abigail](#)
19. [Rex](#)
20. [Abigail](#)
21. [Abigail](#)
22. [Rex](#)
23. [Rex](#)
24. [Abigail](#)
25. [Sophie](#)
26. [Abigail](#)
27. [Rex](#)
28. [Abigail](#)
29. [Rex](#)
30. [Abigail](#)
31. [Rex](#)

32. [Abigail](#)

33. [Rex](#)

34. [Abigail](#)

35. [Rex](#)

36. [Abigail](#)

37. [Rex](#)

38. [Abigail](#)

39. [Rex](#)

40. [Abigail](#)

41. [Rex](#)

[Epilog](#) —

[Sophie](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[EserleriLilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Mandy Michaels'ın diğer eserleri](#)

Telif hakkı© 2025 Lilian Monroe ve Mandy Michaels. Tüm hakları saklıdır.

Yayıncı: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box 186
Subiaco WA Avustralya

E-kitap ISBN: 9781923187436

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarının önceden yazılı izni olmadan, inceleme amacıyla kullanılan kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde veya hiçbir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişilere, yaşayan veya ölmüş kişilere, yerlere veya olaylara benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Talina, BookinIt Designs

Düzenleme: Shavonne Clarke, Motif Edits ve Paige Kraft, PK Edits

BİR ABIGAIL

REX MONTGOMERY o eski mavi kamyonetiyle yanıma yanaştığında, her boşanmış kadının en büyük ikilemini düşünüyordum: Sonunda bir kedi almanın zamanı gelmiş miydi? "Çılgın kedi kadını" konusunda üçte ikiyi tamamlamıştım, ama "çılgın kadın" kulağa pek hoş gelmiyordu. Ya da belki de tüm sevgimi ve şefkatimi bana hiç değer vermeyen bir yaratığa dökmek istiyordum. Eski kocam bu arzumdan beni kurtaramamıştı.

Temelde, kardeşim en yakın arkadaşı kaslı ve bakımlı bir şekilde, geniş bir gülümsemeyle ve geriye taranmış saçlarıyla arabasını durdurduğunda, kendimi yalnız ve biraz da üzgün hissediyordum. Rex, biraz daha sert olsaydı çok çekici olurdu, ama o çok *iyi* biriydi. O, itfaiyeci ve kasabanın gönüllü itfaiye ekibinin bir üyesiydi, yani boş zamanlarını kelimenin tam anlamıyla ağaçlardan kedi kurtarmakla geçiriyordu. Ben ise boş zamanlarımı yaptığım birçok hatayı düzeltmeye çalışarak geçiriyordum.

Camını indirip dirseğini çerçeveye dayadığında sinirlendim. Beni gördüğüne gerçekten sevindiği gibi o inci gibi dişlerini bana gösterdi.

Kesinlikle köpek sever biriydi.

"O kaşlarını çatarak nereye gidiyorsun?"

Boş ver. O sadece köpek sever değildi. O bir golden retriever severdi. Büyük, şapşal, mutlu bir golden retriever, her yere tüylerini döküp salya akıtan bir köpek.

Ugh.

"Kaşlarımı çatlamıyorum."

"Tabii canım. Hadi, bin şuna, yıkım şeytanı." Yolcu koltuğuna doğru başını salladı.

Öğleden sonrasını en yakın arkadaşım Charlie'nin eski yatak odasını yıkmakla geçirmiştım. Charlie, hayatının aşkı Sebastian ile birlikte bu odayı yeniliyordu. Duvarlar yıkılmıştı (ama yıkmak istedikleri duvarlar değildi). Bu, bütün gün beni rahatsız eden "muhtemelen öleceğim

ama yine de senin mutlu olduğuna seviniyorum" hissini atmak için iyi bir yoldu.

Ve şimdi, çocukluk arkadaşım olan, neşeli ve altın kalpli kardeşim, bana gerçekten nazik davranmak ve eve bırakmak istemiş gibi bakıyordu. *Of!*

Gözlerimi kısarak baktım. "Ne için?"

Rex'in gülümsemesi eğildi ve neredeyse, neredeyse, çok az da olsa kötücül göründü. "Bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun?"

Evet, hatırlıyordum. Beni hapisten çıkardığı için ona bir iyilik borcum vardı. Uzun hikayeydi. Konuşmak istemiyordum.

Rex'in gülümsemesi artık kesinlikle biraz kötüydü. Aviator güneş gözlüklerinin arkasından gözlerini göremiyordum, ama gözlerinde bir parıltı olduğunu yemin edebilirim. "Peki, borcunu ödüyorum."

Yanağımın içini ısırarak, sözlerinin içimde en ufak bir heyecan yaratmadığını göstermeye çalıştım. Bunu kesinlikle Rex'e yakışmayacak bir şekilde söylemişti. Sanki biraz eğleniyormuş gibi. Benim kıvrınmamdan zevk alıyormuş gibi.

Rex'in yanına, kamyonetin içine kaydım. Güneş gözlüklerini çıkardı ve derin kahverengi gözleriyle bana baktı. Derin bir nefes aldım ve hemen pişman oldum. Kamyonetin kabini onun kokuyordu. Bu başlı başına bir sürpriz değildi. Beni şaşırtan, *güzel* kokmasıydı.

"İyi misin?" diye sordu, alnında endişe çizgileri belirmişti.

Hayır, iyi değildim. Öncelikle, Rex Montgomery beni biraz tahrik ediyordu. Bu bile kafamı kontrol ettirmem için kırmızı alarm olmalıydı. İkincisi, Charlie ve Sebastian'ın aşk dolu günlerini izlemek, bana ne kadar yalnız olduğumu fark ettirmişti. Boşanmanın tek iyi yanı, bekar kız arkadaşlarımla tekrar bekar kalmak olmuştu. Ama şimdi Charlie, Sebastian'la nişanlanmıştı ve ben kendimi özgür bir bekar kıزدan çok, üzgün bir yaşlı kız gibi hissediyordum.

Ve Rex bana karşı *nazikti*, lanet olsun! Bu ne cüret! Beni zaten Gabe'in küçük kız kardeşi olarak görüyordu. Beni yalnız, aşka muhtaç bir kız olarak da görmemesini tercih ederdim. Bu yüzden hafifçe gülümsedim ve konuyu değiştirdim. "Ben iyiyim. Benden istediğin iyilik ne?"

Rex dişlerini sıktı ve güneş gözlüklerini tekrar taktı. "Kemerini bağlasan iyi olur."

Midem kasıldı. Oh oh. Bu ses hoşuma gitmedi. Arabayı vitesine aldı, ellerini direksiyonun üzerine koydu ve bana baktı.

Ben de ona bakıp kaşlarımı kaldırdım.

"Emniyet kemeri, Abigail," diye hatırlattı.

Onun kötü ve seksi olduğu konusunda daha önce söylediğim her şeyi unuttun. Rex'in vücudunda tek bir kötü kemik bile yoktu.

"Evet, evet. Takıyorum." Somurtarak kemerimi taktım. "Güvenlik önce gelir." Gerçek bir itfaiyeci izci gibi konuştun. "Başın belaya beladan uzak duruyor musun?"

Ona yan gözle baktım. "Evet." Monticello'daki gala gecesinden beri en iyi (sayılabilecek) davranışlarımı sergiliyordun.

Tamam. Demek oraya gidiyorduk. Beni hapisten kurtarma olayı.

Sebastard, Charlie'nin kalbini kırdıktan sonra otoparkta lastiklerini kesmişsem ne olmuş yani? O bunu hak etmişti.

Aptal Bryce Lawson görevde olmasaydı, paçayı kurtarabilirdim. O herif, 11. sınıfta mezuniyet balosuna davetini reddettiğimden beri bana takmıştı. Ne yapmam gerekiyordu? Okulun en sinir bozucu koridor görevlisiyle çıkıp, beni her okuldan kaçarken yakaladığında müdüre ispiyonlamasın diye ondan hoşlanıyormuş gibi mi davranacaktım?

Benim işlerim öyle yürümezdi. İyi ya da kötü, benimle ne görürseniz onu alırsınız. İyi, kötü ve yine bir gece hapiste geçirmek. Son olaydan önce, o günlerin geride kaldığını sanıyordum. Tam olarak uyumlu bir yetişkin değildim, ama (çoğunlukla) işlevsel bir hayatım vardı. Bir işim, bir evim ve her şeyim vardı.

"İzci sözü," dedim ve Rex'e üç parmak selamı verdim, o da bana kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "En iyi davranışımı göstereceğime söz veriyorum."

"İyi," dedi Rex. "Çünkü seni bir daha hapisten çıkarmak için param yok."

Kollarımı kavuşturup pencereden dışarı baktım. Utanç dalgası içimi kapladı ve boğazıma kadar yükseldi, birkaç saniye boyunca onu yutmaya çalıştım. Polis arabasının arkasında kelepçeli olmaya dayanabilirdim, ama Rex tarafından kefaletle serbest bırakılmaya? Kasabanın en izci izcisi kadar beni başarısız hissettirebilecek başka kimse yoktu. Yani, eski sevgilim Travis dışında

eski sevgilim Travis dışında. Kendimi birazcık değiştirirsem ne kadar mükemmel olacağımı söylemekten büyük zevk alırdı.

Ama daha kötüsü de olabilirdi. Beni nezaretten çıkaran kardeşim Gabe olsaydı, tamamen çıldırırdı. Zaten bana hayatımı balonlu naylonla sarılmış gibi yaşamam gerektiğini düşünerek davranıyordu. Boşanmam ve ardından yaşadığım... her neyse, o şey... onu daha da koruyucu hale getirmişti. Rex'in ona tek kelime etmemesine minnettardım.

Dürüst olmak gerekirse, Rex'in bu konuyu gizli tutması beni şaşırtmıştı. Ama onun sessizliğinin iyilikten kaynaklanmadığını tahmin ediyordum. Bir gün bu iyiliğin karşılığını ödemem gerekeceğini söylemişti. Rex Rex olduğu için bunu ciddiye almamıştım. Taşınırken yardıma ihtiyacı olacağını falan kastettiğini düşünmüştüm.

Ona bir kez daha yan gözle baktım, çenesinin çizgisini ve batan güneşin kaslı kollarında yansıyan ışığı izledim. Kötü olabilecek biri miydi?

Rex Montgomery?

Alaycı bir gülümsemeyi zorla bastırdım. İmkânsız.

"Kefalet parasını geri ödedim," dedim. "Bolca paran olmalı."

"Var. Yeni bir ev almak için biriktiriyorum."

Yeni ev mi? O benim işimdi. Ekmek paramdı. Tabii... "Dur. İsteğin bu mu? Evini satmamı ve komisyonumdan vazgeçmemi mi istiyorsun?" Tanrım, umarım değildir. Bekar kız demek tek gelir demekti, şikayet etmiyorum ama. Geçen hafta bir günde iki ev satmıştım ve o günden beri telefonum susmamıştı, tek gelirim beni oldukça mutlu ediyordu.

O, alaycı bir kahkaha attı. "Hayır, senden asla bu kadar çılgınca bir şey istemezdim."

Rex için "çılgınca" olan şey, diğerleri için "olağan"dı. Potansiyel müşterilerin benden bedavaya çalışmamı istediği sayısını sayamazdım. Ama Rex öyle değildi. Ona baktım ve nasıl bu kadar dürüst bir adam olabildiğini merak ettim. Montgomery kanından olmalıydı.

Yıllar önce, Rex'e aşıktım — on altı yaşındaki bir kızın aşık olabileceği kadar. Daha çok bir takıntıydı, her defterin kenarına "Bayan Abigail Montgomery" yazmakla tamamlanıyordu. Sonra

, ne zaman başım belaya girse - okulda cezaya kalmak, polis arabasıyla eve götürülmek, bilirsiniz, her genç kızın tipik Salı öğleden sonraları - Rex bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakıyordu. Kaşındaki yara izinin "kötü çocuk" anlamına geldiğini fark ettim, ama Rex'in kendisi tamamen iyi biriydi. Kardeşimin en iyi arkadaşı olması dışında, onda tehlikeli veya riskli hiçbir şey yoktu. Aşkım söndü ve sonunda tamamen yok oldu. Asla Rex'in ihtiyaç duyduğu veya istediği türde bir kadın olamazdım. Denesem bile, bir şekilde her şeyi mahvederdim. Her zaman öyle olmuştu.

Bu da aklıma bir şeyi getirdi. "Ee, ne var? Lanet olası iyilik ne?" "Diline dikkat et, Abigail," diye şaka yaptı Rex ve ben şakacı bir şekilde omzuna ittim.

Sadece özenle şekillendirilmiş kasların verebileceği bir sertlikti. Biri spor salonuna gidiyordu. Bana kesinlikle biraz kötücül bir gülümseme attı ve o minicik heyecan yine içimi kapladı. Tüm bu anılar beni etkiliyordu ve aslında ona biraz, belki de birazcık çekici buluyordum.

Belki de çok fazla alçı tozu solumuş ve beynimi etkilemişti. "Benden bir iyilik isteyecek misin, istemeyeceksin mi?" diye sordum, "Tamam, tamam." Rex gözlerini yola çevirdi. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Donny'nin gelecek hafta evleneceğini

"Tamam, tamam." Rex gözlerini yola çevirdi. Bir an tereddüt etti, sonra "Donny'nin haftaya evleneceğini biliyor musun?" dedi. Donny, Rex'in küçük kardeşi. New Elwood'un altın çocuk futbolcusuydu, büyük bir üniversitede oynamak için küçük kasabamızı terk etmiş ve ardından NFL tarafından seçilmişti. Montgomery kanı hakkındaki önceki yorumuma bakın. O aile başarıdan başka bir şey bilmezdi.

Donny kısa süre önce dizini tekrar sakatlamıştı, ama sosyal medyada gördüğüm kadarıyla bu onun moralini bozmamıştı.

"Evet. Davet almadım tabii." Katılmak da istemiyordum. Beni halihazırda hissettiğimden daha da ezik hissettirebilecek iki kişi varsa, o da olağanüstü bir futbolcu olan Donny Montgomery ve sosyal medyada iki milyon takipçisi olan güzel sarışın nişanlısıydı. New Elwood, Virginia'nın en güçlü çifti, tabii ki burada hiç zaman geçirmiyorlardı. Anladığım kadarıyla, hayatları benimki kadar mükemmel değildi.

Dedikleri, düğünün benim evimin arkasında bulunan yerel botanik bahçesinde yapılacağıydı. Küçük Donny Montgomery'nin evlenmesini gerçekten görmek istersem, kendi evimin arka penceresinden rahatça izleyebilirdim. Mikrodalgada taze patlamış mısır yapıp bornozumu giyebilecekken, kim kuru tavuk göğsü yemek ister ki?

mikrodalgada taze patlamış mısır yapıp bornozumu giyebilecekken kim isterdi ki?

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda, Rex bana bakıp megawatt gülümsemesini gösterdi. "Artık davetin var!"

Ona bir bakış attım. "Anlamadım?"

Işık değişti. Rex direksiyonu kavrayarak bir sonraki sokağa döndü. "Çok basit, Abigail. Düğüne benimle gelmeni istiyorum."

"Seninle düğüne mi gideyim... senin eşin olarak mı?" diye netleştirdim. On altı yaşındaki kalbim patladı. Otuz iki yaşındaki ben bu teklifi düşündü. Bunun için dar bir elbise giyebilirdim. Rex'e olan bu can sıkıcı borcumu ödeyebilecek ve son kanun ihlalimi unutturacaksa, istediği herhangi bir elbiseyi giyebilirdim. Sorun değildi.

"Sadece randevun olarak değil, benim... şey..." Boğazını temizledi. "...anladın sen. Kız arkadaşın olarak."

Gözlerimi kırptım. "Anlamadım."

"Donny'nin nişanlısı Blair," diye başladı, sonra durdu. "Blair'i tanıyor musun?"

Ben ve iki milyon kişi daha, evet. "Sosyal medyanın sevgilisi Blair Hollins mi?"

"Evet. Belki bilmezsin ama Donny ile çıkmadan önce o benim kız arkadaşımdı."

Bu bilgiyi sindirmem bir saniye sürdü. Blair Hollis sarışın bir bomba gibiydi. Rex ve o...?

"Üniversiteden mezun olup şehre döndüğümde, o internette ünlü olmadan önce çıkmaya başladık."

Vay canına. Ona bir bakış attım. Onun hakkında başka ne bilmiyordum? Gençliğimin aşkı öldükten sonra, Rex'i zihnimde bir kutuya koyup sıkıca kapatmıştım. Ama görünüşe göre son birkaç yılda onun hakkında birkaç şeyi kaçırmıştım, örneğin beni korumak için kardeşime yalan söylemeye hazır olduğu ya da Barbie bebekleri gibi kadınlarla çıktığı gibi.

"Kız kardeşin onunla nasıl çıkmaya başladı?"

Keskin bir nefes ve parmaklarını şıklattı. "Bilirsin," dedi. "Um.

Hayır, bilmiyorum."

"Öyle şeyler işte."

Bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Hâlâ ona takılıp kalmış mıydı? Neden bu beni biraz garip hissettiriyordu? "Ne yani? Beni randevuna getirerek onu kıskandırmak mı istiyorsun?"

kıskandırmak mı istiyorsun?" Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Bunun senin için ne kadar işe yarayacağını bilmiyorum, Rex. Ben pek kıskançlık uyandıran biri değilim."

Sokağıma döndük ve Rex bana tuhaf bir bakış attı. "Bu ne demek şimdi?"

Kendime el salladım. "Kasabanın en seksi çılgın kızı? Merhaba?"

Kafasını hafifçe eğdi, kaşları seğirdi. "Şey, buna karşı çıkamam," diye mırıldandı ve ben kırılmak yerine yüzümün kızardığını hissettim. Sanki bana seksi dedi gibi geldi. Ama bu delilikti.

Cidden, bu adam *kimdi*?

Rex devam etti. "Kimseyi kıskandırmak istemedim," diye açıkladı. "Bu konuda kıskanç olduğumu ya da Blair'e hala hislerim olduğunu düşünmelerini istemedim, bu yüzden biriyle çıktığımı söyledim. Birden ağzımdan çıktı."

"Öylece ağzımdan çıktı," diye tekrarladım kuru bir şekilde.

Rex evimin önünde durdu ve dirseğini cam çerçeveye dayadı. Aviator gözlüklerinin arkasından bile, benden etkilenmediğini anlayabiliyordum. "Bana borçlusun, Abigail," dedi, sesi karanlık ve tehlikeliydi, hiç Rex'e benzemiyordu. "Seni hapisten çıkardım, şimdi de bu düğünü atlatmam için bana yardım etmelisin."

Aniden *çok* sıcak hissettim. Ama bu sadece ergenlik aşkı kalıntılarıydı. Şu anda Rex Montgomery'den *gerçekten* hoşlanmıyordum.

Ayaklarımın üzerine basmam gerekiyordu. O benim kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Ağaçtan kedi kurtaran iyi adam Rex. Sorun çıkarmayı seven benim için fazla dürüst ve tutucu biriydi. İyi bir adamla evlenmeyi denemiştım, sonuç ne olmuştu? Kendimi bir daha yakmayacaktım.

"Bu, kardeşine yalan söylediğin anlamına mı geliyor?" diye alay ettim.

"Evet, sen bu konuda bir şey biliyorsun, değil mi?" diye hemen karşılık verdi. Sesinde bir keskinlik vardı...

Oh, kahretsin. Hoşuma gitti. Hem de çok.

Bu kötüydü. Bir şeyi sevdiğimde, neredeyse kesin olarak boktan bir hale gelirdi.

Ama Rex, son kanunla başım belaya girmesini gizli tutmuştu, bu da Gabe'in çıldırıp beni aşırı korumaya almaması anlamına geliyordu. Rex Montgomery'ye (onca insan içinde) karşı hissettiğim çekim ne olursa olsun, Donny ve Blair evlendiğinde kesinlikle yok olacaktı.

"Bu düğün süresince senin kız arkadaşın olmayı kabul ediyorum, sonra da beni hapisten çıkarma olayını unuturuz."

"Bunu yapabilir misin?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Saçmalama Montgomery. Şu anda bana ihtiyacın var, unuttun mu?"

Bana gülümsedi, aviator güneş gözlükleri ve siyah tişörtüyle havalı ve rahat görünüyordu, kaşının üstündeki eski yara izi güneş gözlüğünün üstünden görünüyordu. Tam da bir kızın hayatını mahvetmeyi seven türden bir adama benziyordu. Ve "bir kız" derken, tabii ki kendimi kastediyordum.

Midem sıkıştı. Oh oh.

İKİ REX

Abigail Stone gibi bir kadın sana bir iyilik borcu varsa, şartlar o kadar net ve kesin olamaz. O, hırslı, iradeli ve bazen de meydan okuyan biriydi. Evet, bana bir borcu vardı ve ben de lastiklerini kesen tutuklanma olayının kardeşinin kulağına gitmemesi için çaresiz olduğunu biliyordum.

Her halükarda, onun işbirliği benim için büyük bir rahatlamaydı çünkü Donny'ye anlattıklarım konusunda ona tamamen dürüst olmamıştım. *O* konuşma benim kendi yarattığım bir kabustu. Aniden sahte bir kız arkadaş uydurmak, beni soğuk terler içinde bırakıyor ve söylememem gereken şeyleri ağzımdan kaçırmamı sağlıyordu.

Abigail, en iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğu için sahte kız arkadaş olarak pek ideal bir seçim değildi. Gabe, kız kardeşine gelince, ona yaklaşan her erkeğe dişlerini gösteren vahşi bir bekçi köpeği gibiydi. Abigail'in Travis'le evlendiğini duyduğumda şaşırdım. Gabe'in bunu kabul etmesine şaşırdım. Abigail'in onu seçmesine şaşırdım. Ama ben ne bilirdim ki?

Gabe'e bu konuyu nasıl anlatacağımı hala bilmiyordum. Onun tutuklandığını söylemeden nasıl açıklayabilirdim?

Ben herkesi doğru yolda tutan adamdım. Sahte bir kız arkadaşla planlar yapmak benim işim değildi. Ama Abigail'in işiydi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ve benim bu işten hiç anlamadığımı fark etmiş gibi, Abigail yolcu koltuğundan bana bakıp sordu: "Peki, bu iş tam olarak nasıl olacak?"

"Bence bunu çok büyütmemeliyiz. Donny ve Blair birkaç gün sonra burada olacaklar. Son dakika düğün hazırlıklarıyla meşgul olacaklar. Cuma günü prova yemeğine ve Cumartesi günü düğüne benimle birlikte geleceksin. Mutlu bir çift gibi davranacağız ve Pazar günü onlar balayı için Tahiti'ye gidecekler. Basit." Umarım.

"İki randevu mu? Düğüne gelmemin yeterli olacağını söylemiştin," diye tereddüt etti ve bir pazarlık olacağını hissettim. İşte tanıdığım Abigail.

Kendime rağmen, dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. "Düğünlerin nasıl olduğunu bilirsin. Sadece bir gün değil, bütün bir hafta sonu sürer. Ve iki randevu bile bütün bir hafta sonu değil, yani kolay kurtuluyorsun."

"Bir kızı hafta sonu randevusu olarak şantajla ikna etmek zorunda kalan birinden çok şey istiyorsun."

"Kasabanın en önemli gecesinde suç işleyen ben değilim."

"Suç dalgası!"

Onun öfkesine gülümsemeyi zor tuttum. Abigail'den tepki almak çok kolaydı. Parmaklarımla maddeleri sayarak, "Sebepsiz yere yangın alarmini çalmak..." dedim.

"Duman kokusu aldım! Hem alarmı çalanın ben olduğumu kim söyledi?"

"—çakı taşımak—"

"Kendimi korumak için, çok teşekkürler."

"Mülke zarar verme, belirli bir Maserati'nin lastiklerini kesmek dahil ancak bununla sınırlı olmamak üzere."

"O yalancı pislik bunu hak etmişti." "Bu argüman mahkemede geçerli olur mu?"

"Demek artık avukatsın?" diye, sanki sinirine dokunmuşum gibi keskin bir sesle karşılık verdi. Nasıl unutabilirdim ki, eski kocası avukattı. O pisliği ona hatırlatmak, isteyeceğim son şeydi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "İki randevu adil bir anlaşma gibi görünüyor, hepsi bu."

"İki randevu," diye tekrarladı Abigail. İsteksizce kabul eden somurtkanlığı beni gülümsetmek istedi. Neden gülümsemek istedim ki? Bu kadar eğlenmemeliydim. Bu kamyonette, Abigail'le böyle konuşmak bile, Gabe'le ince buz üzerindeymiş gibi hissettiriyordu.

"Donny neden botanik bahçesinde evleniyor ki?"

Milyonlarca doları yok mu? Daha güzel bir yer bulabilir."

Ben homurdandım. Donny parayı sanki modası geçecekmiş gibi harcıyordu. Onun ve Blair'in yaşam tarzını görebiliyordum ve bu, Donny'nin NFL kariyerinin çoğunda sakat olmasıyla pek uyuşmuyordu. Küçük kardeşimin, yakında evleneceği karısının internet kariyeri sayesinde

onları ayakta tutuyordu. Ama bunu Abigail'e söylemek istemedim, bu yüzden "Belki duygusal biridir" diye cevap verdim.

Bana düz bir bakış attı ve "Peki" dedi. Abigail kollarını kavuşturdu ve ön camdan dışarı baktı. Onun bu yönünü seviyordum: ne kadar asi olursa olsun, her zaman kendisiydi. Özür dilemeden. Bazen ben de öyle olabilmeyi dilerdim. New Elwood'un yangın güvenliği gönüllüsü dışında başka bir şey gibi görünmek neredeyse imkansızdı.

"Peki düğünden sonra ne olacak? Burası küçük bir kasaba. Bir çift gibi davranırsak insanlar konuşmaz mı?"

"Şey... hmm." Haklıydı. "O kadar ileriye düşünmemiştim." Abigail sırtıttı.

"Biliyordum."

"Neyi biliyordum?"

"Yalan söylemede pek iyi değilsin."

"Bazı kadınlar bunu çok çekici bir özellik olarak görür," dedim.

"Evet, çok sevimli." Abigail arkasına yaslandı ve bana uzun uzun baktı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin, Rex? Bu kadar büyük bir yalanı tüm hafta sonu boyunca sürdürebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Artık çok geç." Donny'ye birini getireceğimi söylemişim. Aslında ona çok daha fazlasını söylemişim. Kimsenin Blair'e takıntılı olduğumu düşünmemesini sağlamak kesinlikle herkes için en iyisiydi.

Ayrıca, Blair'e takıntılı *değildim*. Üniversiteden sonra şehre döndüğümde çıkmıştık. Benden birkaç yaş küçüktü ve ikimiz de hayatımızın dönüm noktasında olduğumuzda bir araya gelmiştik. Ben şehre yerleşip annem ve kardeşimin bakımını sağlamak için uğraşıyordum, o ise yetişkin hayatına nasıl başlayacağını bulmaya çalışıyordu. O, şöhret ve ihtişam hayalleri kurarken, ben daha sade bir hayat istiyordum. Memleketim, güzel bir ev ve birlikte yaşlanacak biri. Uyumlu değildik. Her ayrılık gibi bu da acı vericiydi, ama bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

Şimdi, internette onun ve Donny'nin birlikte çekilmiş ilk fotoğrafını gördüğümde... Daha da kötü hissettim.

Onu aradım ve ayrıldıktan birkaç ay sonra çıkmaya başladıklarını itiraf etti. Zaman çizelgesi... belirsizdi. Kısa. Garip. O zamandan beri ilişkimiz eskisi gibi değildi. *Kötü* değildi, ama eskisi gibi değildi.

Sonunda, daha olgun bir tavır sergilemenin benim görevim olduğuna karar verdim. Kin ve nefretin bir aileye neler yapabileceğini görmüştüm; babam annemle evli olmaktan nefret ediyordu ve bu, tüm hayatımızı zehir etmişti. Onun ruh halini anlamakta ve ona uyum sağlamakta uzman oldum. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, ailemizin parçalanmış parçalarını bir arada tutmak için elimden geleni yaptım. O öldüğünde, içim rahatlamıştı. Artık rol yapmamıza gerek yoktu. Her zaman diken üstünde yürümek zorunda değildik.

Üç kişilik ailemizde benim rolüm kesinleşmişti. Ben yapıştırıcıyım. Bizi bir arada tutan bendim.

Donny'nin yanlış kadına aşık olmasına kızmak, inandığım her şeye aykırı olurdu. Benim kim olduğuma aykırı olurdu.

Bu yüzden vazgeçtim.

Şimdi ise görünüşü kurtarmak ve Donny'nin bana ya da müstakbel karısına kızgın olduğumu düşünmemesi için bir kız arkadaşa ihtiyacım vardı. Ailemizin parçalanmakta olan ilişkilerinin tamamen kopmaması için gerçeği bir yalanla örtbas ediyordum.

Ve bunu yapmak için tanıdığım en öngörülemez, patlamaya hazır, dürtüsel ve kurnaz kadına güveniyordum.

Bunu başarmanın imkânı yoktu.

Abigail bana bir bakış attı ve ben, kamyonetimin yolcu koltuğunda otururkenki halini izlemekten kendimi alamadım. Dokunacak kadar yakındı. "Tamam. Ben senin yerinde olsam, bundan sonra çenemi kapalı tutardım. Bir kez yapışkan yalanlardan oluşan bir ağ ördün mü, o ağa takılmamak çok zor olur."

Omuz silktim. "Uzman sensin."

Çenesi düştü. "Kaba! Bu çok *kabaydı!*" Bu sefer gülümsememe engel olamadım. "Öyle mi?" Bana kaşlarını çattı. "Sen *kimsin?*"

Gülerek, "Defol buradan," dedim ve evini işaret ettim.

Abigail başını salladı, emniyet kemerini çözdü ve yolcu kapısını açtı. "Yani bunu gerçekten yapıyoruz?"

"Evet, cuma günü saat altıda provaya seni alırım."

Gülümsedi ve Abigail bana gülümsediğinde her zaman hissettiğim gibi hissettim. Sanki sadece benim için parlayan sıcak bir güneş ışığına adım atmış gibi.

"Tamam. O zaman bu iş bitti, değil mi? Artık iyilik borcum yok, değil mi?" "Borcun yok."

Abigail taksiden atladı. "Bil diye söylüyorum, bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf iyilikti."

"İyi," dedim. "İlginç şeyleri sevdiğini biliyorum."

Alaycı bir şekilde güldü ve kapıyı kapattı. Tozlu kot pantolonu ve iş botlarıyla kapısına doğru yürürken onu izledim. Her adımında güzel sarı at kuyruğu sallanıyordu. İçeri girmeden önce bana bir kez daha el salladı ve ben uzun bir nefes verdim.

İlk engel aşılmıştı. Şimdi tek yapmam gereken düğünü atlatmaktı.

ÜÇ ABIGAIL

Kapıyı kapattım ve perdelerden Rex'in uzaklaşmasını izledim. Bu konuşma kesinlikle o günkü bingo kartımda yoktu. Motorun sesi kaybolana kadar bekledim, Charlie'nin yatak odasını yıkmak için giydiğim botları çıkardım, sonra dönüp evin içine doğru ilerledim.

Eski kocam ve benim için "ilk ev" olması amaçlanan, üç yatak odası ve bir banyosu olan, bahçesi de fena sayılmayacak bir evde yaşıyordum. Boşanma sırasında bu ev için çok mücadele etmişim, ama şimdi, neredeyse dört yıl sonra, bazen boş bir kabuk için çok fazla mücadele etmişim gibi geliyordu.

Koridorun ortasında ölen bir fare gibi gıcırdayan döşeme tahtasını atlatıp mutfığa doğru ilerledim. Tezgahım paket servis kaplarıyla doluydu ve mutfak masası, ikinci en yakın arkadaşım Sophie'nin sahibi olduğu Magnolia Café'den kalma kahve fincanlarıyla doluydu. Tam olarak dağınık biri değildim. Sadece ev işleri ile uğraşan biri değildim ve genellikle gece geç saatlere kadar emlak anlaşmaları yapmak için çalışıyordum. Paket servis kapları ve kahve fincanları bu işin bir parçasıydı.

Birkaç günde bir, tüm dağınıklığı temizlerdim. Rex'in mükemmel bakımlı sakalını ve kırıksız tişörtünü düşünerek, bugün o günlerden biri olduğuna karar verdim. İlk olarak buzdolabını açtım. Yüzüme çürümüş yiyecek kokusu çarptı ve tezgâhın üzerinde duran biyolojik olarak parçalanabilir paket servis kaplarından birini alıp, marketten geldiğimde yemek pişirip yiyeceğimi düşündüğüm meyve ve sebzelerin üzücü kalıntılarını içine doldurdum. Sophie birkaç yıl önce kahve fincanları için kağıt kapaklara geçmişti, bu sayede dağınıklığının tüm kanıtlarını kollarımda yüksek bir yığın halinde toplayıp mutfak kapısından arka bahçeye çıkabildim.

Sineklik kapısı gıcırdadı — bu evde gıcırdamayan ne vardı ki? — ve dışarıya, evin en sevdiğim kısmına, boşanırken bu evi bırakmak istemememin nedeni olan kapalı verandaya adımımı attığımda gürültüyle kapandı.

Ben ev hanımı değildim ve yemek yapmayı bilmiyordum. Ama rahatlığı bilirdim. Verandanın çıplak ahşap zeminini yıpranmış halılar kaplıyordu ve uzak köşede büyük, rahat koltuklar birbirine bakıyordu. Yan sehpa küçük bir kitap yığını ve dibine kadar kurumuş çay poşetleri olan iki kupa duruyordu. İçeri girerken kupaları almayı aklımdan geçirdim.

Yaz akşamlarında, arka bahçemin çalılarla kaplı bahçesine ve çitin diğer tarafında yükselen botanik bahçesinin ağaçlarına bakarak, buradan daha iyi bir yer olamazdı. Kısacası, burası cennetti.

İkinci bir sineklik kapısından geçtim — bu kapının sineklik kısmında büyük bir yırtık vardı, bu yüzden sinekleri dışarıda tutma işini pek yapmıyordu — ve çıplak ayakla çimlerin üzerine bastım. Ayak parmaklarım çimlere battı ve karton çöp yığınımı, arka kapının yanında nöbetçi gibi duran büyük, parlak kompost kutusuna doğru taşıdım.

İşte mesele şu: Ben *denedim*. İşime bağlı bir kadın olsam da, iyi bir ev hanımı olmaya gerçekten çalıştım. Evimi düzenli tutmaya ve çimlerimi biçmeye çalıştım. Geri dönüşüm yapmaya, yeniden kullanmaya ve evet, kompost yapmaya çalıştım. Arkadaşlarımın ve ailemin bir araya gelebileceği, çiçeklerle dolu bir bahçem ve rahat bir ateş çukuru hayal ettim.

Denedim, hayal ettim, planladım... Ama uygulamada pek başarılı değildim. Satış yapmadığım sürece, hiçbir şeyde iyi değildim. Travis bunu bana sürekli hatırlatmaktan çok hoşlanıyordu. Yaptığım her yemeğin çöpe gittiğini. Ya da internette kaç tane video izlersem izleyeyim, çarşafı düzgün katlayamadığımı veya hediyeleri köşeleri düzgünce kıramadığımı. Avukatlık mesleği, sefil bir emlakçıdan çok daha önemli olduğu için, işini başıma kakmayı çok severdi. Kariyeri iyi gidiyordu. Buna odaklanması gerekiyordu ve evi çekip çevirmek için gereken tüm ücretsiz işleri yapıp onu desteklemezsem, kötü bir eş olurdum.

Martha Stewart değildim. Ama yine de deniyordum.

Rex'in yüzü istemeden aklıma geldi. Kız arkadaşının ona yemek yapmasını ister miydi? Çoraplarını ve iç çamaşırlarını ütülemesini bekler miydi? Haftada beş gece dışarıdan yemek yediğim için şikayet eder miydi?

Ve neden bu kadar umursuyordum ki? Ben onun iki önemsiz etkinlik için *sahte* kız arkadaşıydım. Ev hanımı olarak ne kadar kötü olduğumu keşfetmeye vakti olmazdı.

Bahçemin en ucundaki siyah kompost kutusuna vardığımda, kapağını açtım ve yığından gelen sıcaklık dalgası karşısında bir adım geri attım. Geçen hafta yenmemiş sebzeler, birkaç kahve fincanının yanında yığının üstünde duruyordu ve toprağa dönüş yolculuklarına devam ediyordu.

Alnımı sildim ve sırtımdan bir damla terin aktığını hissettim. Erken sonbaharın geç bir öğleden sonrasıydı, ama güneş bütün gün bizi kavurmuştu. "Aferin kızım," dedim kompost kutuma ve yarı çürümüş sebzeleri yığının üstüne dökerken yan tarafına sevgiyle vurdum.

Evet, arka bahçemdeki çürümüş yemek artıklarıyla konuşuyordum. Son zamanlarda konuştuğum en kötü cansız nesne değildi. Yalnız kızların sorunları, değil mi?

Yüzümü buruşturarak, yer açmak için yapışkan bir marul başını ittim ve yanlışlıkla parmağımı jöleye dönmüş bir salatalığa batırdım. İğrenç. Kutunun kapağını tekrar kapattım. Sonra avuç içlerimi birbirine sürttüm, omuzlarımı dikleştirdim ve tam da cep telefonumun çalmasıyla aynı anda, klimalı evin içine doğru yöneldim.

Kapalı verandadan aceleyle geçerek mutfak kapısından içeri girdim ve çantamda telefonumu aradım. Ekranımda bilinmeyen bir numara yanıyordu ve şimdi neden Rex aramamış diye biraz hayal kırıklığına uğradım? Bu sabah kalkarken beynimi kafamın içinde bırakmış olmalıyım.

"Abigail Stone," dedim ve cevaplamak için ekranı kaydırdım.

"Bayan Stone," diye cevapladı bir erkek sesi. "Umarım sizi rahatsız etmiyordum. Ben Theo Sinclair."

Kaşlarımı çatarak, arka bahçemdeki rüzgarda dalgalanan çimleri pencereden izledim.

Theo Sinclair, New Elwood'da istenmeyen biriydi. Para dolu valizleriyle taşınmış, valizlerini Main Street'in ortasına bırakmış ve tüm kasabayı satın almaya çalışmıştı. Kasaba sınırlarının hemen dışında, Charlie ve Sebastian'ın arazisine bitişik bir bağın sahibi idi. New Elwood'u tamamen ele geçirme planlarında başarılı olamamıştı, ama paralarını savurmaya devam edeceğini tahmin ediyordum.

"Sinclair," dedim. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bildiğin gibi, kasabada ticari bir mülk arıyorum." New Elwood, Şarap Festivali ve turizm gelirlerini artırma çabalarıyla yeni bir döneme giriyordu. Gayrimenkul yatırımı

kötü bir fikir değildi. Belki de içimde bir emlakçı vardı, çünkü Sinclair'in araması benim için büyük bir komisyon anlamına gelebileceğini biliyordum.

Monticello planlarının suya düştüğünü ve tarihi tiyatrunun onun katılımı olmadan yeniden tasarlanmış olduğunu biliyordum. Charlie ve Sebastian bu konuda dişlerini tırnaklarına takarak mücadele etmişlerdi.

"Otel işine girmek mi istiyorsunuz?" diye sordum.

Sinclair onaylayarak homurdandı. "Bana mükemmel bir mülk bulmama yardım etmek ister misin diye merak ediyordum. Buluşup ayrıntıları konuşalım mı?"

Gözlerimi kısarak baktım. Botanik bahçesinin ağaçları rüzgarda sallanıyordu ve eve taşındığımda astığım rüzgâr çanı tiz bir melodi çıkardı. Ben çoğunlukla konut emlaklarıyla uğraşıyordum ve Sinclair bunu biliyordu. Beni arıyorsa...

"Şimdiye kadar kaç emlakçı seni reddetti, Sinclair?"

O gülümsedi. "Görünüşe göre kasaba beni bir tehdit olarak görüyor ve hepiniz bana karşı birleşmişsiniz." Bir süre durakladı. "Bakın, Bayan Stone. İnsanlar hakkımda ne derse desin, ben New Elwood'u mahvetmek için burada değilim. Bu bağları yeniden canlandırdım ve o günden beri her yıl Şarap Festivali'nin bir kısmına sponsor oldum. Kasabaya bakıyorum ve potansiyel görüyorum."

"Potansiyel ve çok para," diye karşılık verdim.

Sesinden gülümsediğini duyabiliyordum. "Aynı şey. Kasabadaki tüm emlakçılar arasında bunu en iyi senin bilmen gerekirdi. Adın 'Satıldı' kelimesinin yanında sık sık geçiyor."

Kendime rağmen dudaklarım kıvrıldı. Adamı suçlayamazdım. Bir bakıma, insanların söylediklerinden korkmaması ve aykırı davranmaktan çekinmemesi hoşuma gitmişti. Ben de öyleydim, tek fark, aykırı davranmak genellikle beni hapishaneye atıyordu, büyük paralı anlaşmalar imzalamak için toplantı odasına değil.

Ama neyse. Rex'le konuşmamdan sonra, biraz pervasız davranmak istiyordum.

"Zamanı ve yeri sen söyle Sinclair. Seni kurtarmak için ne yapabileceğime bakayım."

."

DÖRT REX

Eve geldiğimde evim sessiz ve boştu. Her zaman öyleydi. Uzun zamandır bu halini seviyordum. Müziği son ses açıp dinleyebiliyor, iç çamaşırlarıyla spor izleyebiliyor ve klozet kapağını açık bırakabiliyordum. Ama bir süre sonra bekar hayatı sıkıcı gelmeye başladı. O zaman itfaiyeci olarak gönüllü çalışmaya başladım. Beni meşgul tutmanın en iyi yoluydu. Bir de aksiyonu özlemiştim.

İtfaiyeci olarak yirmili yaşların başında başladım, üniversitede iletişim bölümünden mezun olduğumda iş teklifleri yağmur gibi yağmıyordu ve evdeki para da kısıtlıydı. Annem ve kardeşim yardıma ihtiyaç duyuyordu ve ben her zamanki gibi sorumluluk almam gerekiyordu.

Ancak otuzlu yaşlara girip yerleşik bir hayata geçebileceğimi düşünmeye başladığımda, bu işi bırakıp itfaiye şefi olmaya karar verdim. Bu, gelecekteki eşim için endişe yaratmayacak bir kariyerdi.

Tabii ki gelecekteki karım yoktu. Hala yoktu, bu yüzden kardeşimin düğününde bir arkadaşımı zorla kız arkadaşım rolünü oynamaya ikna etmek zorunda kaldım. Bunu başka kimseye itiraf edeceğimi sanmıyordum, ama beyaz çitli bir ev ve ön verandada sallanan sandalyeler hayallerimden vazgeçmemiştim.

Büyürken herkese bakmıştım — babam ölene kadar bir çocuğun yapabileceği her şeyi yaparak ailemi bir arada tutmaya çalışmıştım, sonra da gerçekten ailemi bir arada tutmaya devam *ettim* — ve bir parçam her zaman *bana* bakmak isteyen birini ne zaman bulacağımı merak ediyordu. Belki bencilce, ama her zaman tek taraflı ilişkilere giriyordum. Sonunda, her şeyi isteyen ve elimden geleni yaptığımda hiç minnettar görünmeyen kadınlarla birlikte oluyordum. 1950'lerin ev hanımı gibi birini istemiyordum; sadece... Sadece *beni önemseyen* birini istiyordum. Eve geldiğimde gülümseyen ve çöpu çıkardığımda fark eden birini. Sırtımı ovmamı istediğimde şikayet etmeyen birini.

Belki bu bencilceydi. Ama o günlerde, karşılığını verecek birini aramaktansa yalnız kalmak daha kolaydı.

Anahtarları asar asmaz midem guruldadı. Sebastian ve Charlie'nin yıkım alanında uzun bir öğleden sonra geçirmiştim. Buzdolabında kızarmış tavuk artıkları olduğundan emindim. Mutfığa ağır adımlarla gittim, kovayı ve soğuk bir kutu soda aldım. Kanepeye oturdum ve spor haberlerini açtım.

Otuz saniye kadar izledim. Kimi kandırıyordum ki? Abigail aklımdaydı herhalde, çünkü günüm suçluluk duygusu içinde geçmişti. *The Bachelor*'ın bir bölümünü açtım ve asla sevdiğimi itiraf etmeyeceğim saçma bir diziye kendimi kaptırdım.

Dizi tam ilginçleşmeye başlamışken telefonum çaldı, ekranda kardeşim yazıyordu.

"Selam," dedim. Geçen gece konuşmuştuk, ama küçük kardeşim düğün konusunda biraz gergin görünüyordu.

Tahmin ettiğim gibi, sesinde gerginlik hissedebiliyordum. "Selam kardeşim, nasıl gidiyor?" dedi.

"İyi. Ne var?" diye sordum ve çıtır çıtır, soğuk tavuk budu ısırardım.

"Bir şey yok dostum. Sadece arayıp selam vermek istedim. Bu hafta görüşmek için sabırsızlanıyorum."

"Tabii." "Ben de."

Blair onunla birlikte olduktan sonra Donny ile ilişkilerim gerginleşmişti. Bu konuyu hiç konuşmadık. Aramızda husumet yoktu, ama dostluk da *yoktu*. O benden on yaş küçüktü ve ben ona hep göz kulak olmuştum. Eski sevgilimle çıkması birçok açıdan şok olmuştu. Hala ona göz kulak olmam gerektiğini hissetmeme rağmen, onun büyüdüğünü ilk kez fark etmiştim. Bu, Blair'le çıkmasının getirdiği belirsiz ihanet duygusuyla birleşince, küçük kardeşimdeki duygularım karmaşık hale gelmişti.

Ama şimdi evlenecekleri için, geçmişi resmen geride bırakmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Donny ile aramızdaki her şeyin normale dönmesini istiyordum.

Diziyi sessize aldım, altyazıları açtım ve oynat düğmesine bastım. Bekar adam, bir çalıların arkasında yarışmacılardan birini öpmüştü ve diğer kadınlar çılgına dönmüştü. Her şey çok karışmıştı.

Donny boğazını temizledi. "Blair ve benim için hala boş oda var mı diye bakıyordum?"

Ne? Televizyonda, ana kışkırtıcı itiraf odasındaydı ve kameraya, üçüncü bir kızı kötü göstermek için öpüşmeyi kasten ifşa ettiğini anlatıyordu. Berbat biriydi. "Evet," dedim, altyazıları okurken dalgın bir şekilde. "Tabii."

"Harika. Abigail'in evi mekana çok yakın, biliyorsun. Bu kadar kısa sürede otel odası bulmak imkansız."

"Mantıklı," dedim, çılgın kız ekrana çıkıp bekar erkeğe şampanya kadehini fırlatınca kaşlarımı kaldırarak. Abigail haklı olduğunu düşünseydi aynısını yapardı. Bu olay çok kötü ve çok iyiydi. Yavaş çekimde bir araba kazası izlemek gibiydi.

Sonra Donny'nin sözleri kafama dank etti. "Bekle. Ne? Abigail'in evi mi?"

"Hala Persimmon Road'daki evi duruyor, değil mi? Botanik bahçelerinin arkasında olan ev mi?"

Uzaktan kumandayı elime alıp programı duraklattım, sonra boğazımı temizledim ve ağzımın köşesindeki tavuk yağı silerek. "Evet. Ne olmuş? Senin ne alıcın var?"

"İkinizin ilişkisi ciddi, değil mi?" Utandım.

"Evet."

"O zaman her zaman onun evinde kalıyorsundur."

Abigail beni yalanların yapışkan ağından sakınmam konusunda uyarmıştı. Sorun şu ki, o olayın yarısını bile bilmiyordu. Ben de ona tam olarak dürüst davranmamıştım.

"Evet, orada kalıyorum," diye yalan söyledim.

Donny, "Şey..." dedi ve ben omuzlarımın kalkmasını engellemeye çalıştım. O ses tonunu tanıyordum: çok yakında onun pisliğini temizlemem gerekeceğini söyleyen ses tonuydu. Her zaman öyle olurdu.

"Hadi ama Rex. Beni seninle kalmama izin vermeyecek misin? Bu benim düğünüm!"

"Neden benimle kalmak zorundasın? Briarwood Hotel'deki gelin süiti ne oldu?"

"Hepsi doluydu."

"Düğünü planlamaya başladığın bir yıl önce mi doldu?" Donny inledi.

"Bak. Unuttum, tamam mı?"

"Kendi düğünün için otel rezervasyonu yapmayı mı unuttun?"

"Çok işim vardı!"

"Donny."

"Rex. Bana bir şans ver, kardeşim."

Hala parmaklarımın arasında tuttuğum tavuk kemiğine baktım. Hayatta olmaz. Sahte bir randevu bir şeydi. Kendimi, kardeşimi ve nişanlısını Abigail'in evine davet etmek ise bambaşka bir şeydi. Onun bunu kabul etmesi imkansızdı.

"Annenle kal."

"Hayır, o tek yatak odalı küçük bir yaşlılar apartmanında yaşıyor. Bütün hafta birbirimizin üstüne üstüne çıkacağız."

"Blair'in ailesi ne olacak?"

"Ben askere alındığımda ona yakın olmak için San Antonio'ya taşındılar."

"Otel odası mı tuttular?" diye sordum. "Onlarla kalın. Hatta çadır bile alabilirsiniz!"

"Hadi ama Rex, ne var bunda? Abigail'in güzel bir evi var, hem botanik bahçesinin hemen yanında. Mükemmel."

Ama mükemmel değildi. Ve bu bir seçenek de değildi.

On altı yaşındayken, kardeşimin minik futbol takımının ekipmanlarını ödemek için yerel bir markette rafları düzenleyen bir iş buldum. Kardeşim lise futbol takımına girdiğinde, itfaiyeci olarak vardiyalı çalışıp, izin günlerimde Gabe ile Sullivan's Bar'da geceleri çalışarak turnuvaların, ekstra antrenmanların ve fizyoterapinin masraflarını karşıladım.

Üniversiteye gittiğinde, yangınlarla mücadele ettim ve bursun karşılamadığı masrafları ödemek için her kuruşumu anneme gönderdim.

Ve bu sadece para değildi. Donny pizzasına üstüne bir şey koymayı sevmediği ve birden fazla pizza almaya paramız yetmediği için, gençlik yıllarım boyunca peynirli pizza sipariş etmeyi kabul etmişim. Ailemi her zaman kendimden önce tuttum, çünkü onları seviyordum ve onlar için en iyisini istiyordum. Aile böyle yapardı.

Ama bunu yapamazdım.

"Hayır. İyi fikir değil," dedim.

"Biliyordum. Blair'le birlikte olduğum için hala bana kızgınsın."

Sözleri beni derinden etkiledi ve hemen savunmaya geçtim. "Öyle değil. Senin için mutlu olduğumu biliyorsun."

"O zaman ne? Blair ve benim seninle ve kız arkadaşınla kalmamız neden bu kadar kötü bir fikir? Hâlâ kızıma karşı bir şey hissetmiyorsun, değil mi? *Yıllar* oldu."

"*Tabii* ki hayır."

"Ne demek '*hayatta* olmaz'? Blair'in iyi bir parti olmadığını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Saçmalıyorsun demek istiyorum. Genelde seni kendi hatalarından kurtaran benim, ama öylece kendin gelip kız arkadaşımın evinde kalamazsın."

"Rex," dedi Donny. "Blair beni öldürecek. Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

Biraz fazla iyi biliyorum. Dudak içimi ısırđım. "Kendi sorunlarını kendin çözmelisin, Donny."

"Bu benim düğünüm."

"Evet, bu da büyümek için mükemmel bir fırsat."

Donny uzun bir nefes verdi. "Hadi ama Rex. Dizim için yaptığım tüm fizik tedavi, bir daha futbol oynayamayabileceğim haberi, bir de tüm düğün hazırlıkları..."

Alnımı ovuşturarak inledim. Beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu ve kararlılığımın zayıfladığını hissettim. Çocukken, onun hatalarını düzeltmek için sürekli devreye girmek zorunda kalırdım. Mesela, tribünlerin arkasında esrar içtiği için futbol takımından atılmak üzereyken. Ya da 12. sınıf matematikten kaldığında, mezun olabilmesi için Bayan Hannah'ya yalvararak telafi sınavına girmesine izin vermesi için.

Babam yeni vefat etmişti, annem perişan haldeydi ve ben de kederle ve artık babamın somurtkanlığı, kin ve öfkesiyle uğraşmak zorunda kalmayacağımız için duyduğum garip suçluluk duygusuyla başa çıkmaya çalışıyordum.

O zaman da, şimdi olduğu gibi, Donny'nin bana ihtiyacı vardı. Ve ona kendi hatalarını düzeltmesini ne kadar söylemek istesem de, o hala benim küçük kardeşimdi ve bu onun düğünüydü.

Donny durakladı. "Rex. Yardımına ihtiyacım var. Blair'in bir odamız olmadığını bilmiyor ve kalacak yerimiz olmadığını öğrenirse beni öldürür. Ama ona seninle kalacağımızı ve düğün yerine çok yakın olduğumuzu söylersem, beni dahi sanır."

"Ona dürüst olabilirsin," dedim ve evet, ona bu tavsiyeyi vermenin ironisini fark ettim.

Beni duymazdan geldi. "Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün. Ayrıca, daha fazla zaman geçirebiliriz. Uzun zamandır bunu yapmadık."

"O benim evim değil, Donny."

"Evet, ama senin kız arkadaşının evi. Ve o Abigail Stone. On yaşından beri sana aşık. Asla hayır demez."

Çocukluk aşkı ile gerçek bir ilişki aynı şey değildi. Abigail'in artık bana karşı gizli hisleri olmadığına emindim.

bunu her görüşmemizde açıkça belli ediyordu. Ben onun için sadece Gabe'in arkadaşıydım.

Ayrıca, Abigail mantıksız bir isteği reddetmekten *büyük* zevk alırdı. Kimsenin kendisini bir şeye zorla sokmasına izin vermezdi.

Bu da beni, neden bu plana başından beri razı olduğunu merak etmeye itti.

Sonra Donny sihirli kelimeleri söyledi: "Lütfen, Rex?"

Uzun bir nefes verdim. Onunla tartışmak zordu. Üstelik büyük bir yalan söyleyerek ağzımı açan bendim. Donny birçok şeydi, ama her zaman benim küçük kardeşim olacaktı, bu yüzden "Abigail'le konuşurum" dedim.

BEŞ ABIGAIL

Bekar ve bağımsız bir yetişkin olmanın iyi yanlarından biri, nasıl bir ev sahibi olmak istediğime tam olarak kendim karar verebilmemdi. İki haftada bir yaptığım en sevdiğim ritüelin akşamı geldiğinde, ben "cipsleri kaseye döküp işi bitiren" türden bir ev sahibesiydim, ama bunun yanında "bunu telafi etmek için bol miktarda içki sunan" bir yanım da vardı. Akşamki misafirlerim bunu umursamıyor gibiydi.

Hooker's Paradise'ı düzenleme sırası bana gelmişti. Bu, iki haftada bir sabırsızlıkla beklediğim bir dedikodu seansına dönüşmüş bir tığ işi kulübüydü. Charlie, gençken beni sıkıcı toplantılardan kurtarmak için gelmem için yalvarmıştı. Annesi tığ işine meraklıydı ve biz ise okulda havalı olmak isteyen, tığ işiyle ilgilenmeyen gençlerdik. Zaman geçtikçe tavırlarımız değişti ve şimdi ikimiz, Sophie ile birlikte, etkinliği düzenli olarak ev sahipliği yapıyorduk.

Belediye binasında çalışan ellili yaşlarında bir memur olan Minnie, barbekü aromalı cipsleri çıtır çıtır yerken, onun için hazırladığım cin tonikini yudumladı. "Biliyor musun," dedi, kucagındaki yün yumağını görmezden gelerek, "kedi sahibi olmak fena fikir değil."

Minnie, Hooker's Paradise'a katılan üç yaşlı kadından biriydi. Parlak kırmızı rujları ve hak ettiğini düşündüğü insanlar hakkında dedikodu yapmayı severdi (ve hak eden çok insan vardı). Büyüyünce onun gibi olmak istiyordum.

Parmaklarımın arasında bir kadeh şarap sallayarak ona baktım. "Sence zamanı geldi mi?"

Bana bir bakış attı. Kaşlarını kaldırarak soruma cevap verdi, hatta fazlasını. Elbette zamanı gelmişti: Çılgın kedi kadınına geri dönme zamanı. Uzun zamandır kedim yoktu. Dört yaşındayken annem eve bir sokak kedisi getirmişti. Ona Mr. Kitty adını verdim, çünkü yaratıcı olduğumu hiç iddia etmedim. Hemen evimizde kendini evinde hissetti, küçük kaselerimden süt içti ve dört gece boyunca yatağımın ayak ucunda uyudu. Kendimi dünyanın en şanslı kızı sanıyordum.

Ama beşinci gece, yatağımın ayak ucuna gelmedi. Meğer babam onu barınağa götürmüş, çünkü Gabe günlerce gözleri sulanıp yüzünü kaşımış ve sonra da kızarıklıklar çıkmıştı. Klasik kedi alerjisi. Gabe o kadar koruyucuydu ki, erkek kediyi benden uzak tutmanın bir yolunu bile bulmuştu.

Ama tek o değildi. Eski sevgilim de sözde alerji nedeniyle kedi almamı yasaklamıştı. Ama onu tanıyan biri olarak, polen mevsiminde neredeyse hiç hapşırmayan bir adamın asıl derdi takım elbiselerine tüy bulaşmamasıydı. Başarılı hiç kimsenin kıyafetlerinde kedi tüyüyle dolaşmadığını iddia ediyordu. O zaman ona "Bunu Taylor Swift'e söyle" dedim.

O, birçok konuda olduğu gibi bu konuda da kararlıydı. O bir avukattı ve onunla tartışıp kazanmak her zaman kolay değildi. Ondan sonra, bu fikri bir şekilde vazgeçtim.

Ta ki şimdiye kadar.

Diğerlerine göz gezdirdim: Hepimizin toplamından daha fazla sıra bitirmiş, sessiz, beyaz saçlı Ida; korkutucu ve birçok kez boşanmış Evelyn, sıcak çay fincanına biraz viski döktü; Sophie'nin ev yapımı kurabiyelerinden ağzındaki kırıntıları silkeledi; ve tabii ki Sophie, destekleyici bir gülümsemeyle bana baktı. Hepsi aynı bakışa sahipti: O kediciği alma zamanı gelmişti.

"Tamam, bir kedi alacağım," dedim ve hepsi alkışladı. Kalbim kabardı. Geceleri ayaklarımın ısınması için küçük bir mırıldanan motor. Daha iyi ne olabilir ki? Şarap kadehimi kaldırdım ve durakladım, kaşlarımı çatarak. "Nereden bulacağım ki? İnternette satılık kedi ilanları var mı?"

Charlie güldü. "Emlak gibi değil ki."

"Barınaklara gelebilirsiniz. Her hafta kediler geliyor. Çok tatlı kediler var," dedi Sophie. "Şu anda tam size göre bir tuxedo kedicik var. Sanırım sizi sevecektir! Ona Winston adını verdik." Sophie bana, her gün kafesinde yaptığı pasta kadar tatlı bir gülümsemeyle baktı. Magnolia Café'de kasabanın en iyi pastalarını yapmakla kalmıyor, aynı zamanda hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyordu.

İnsanlar sık sık ikimizin nasıl arkadaş olduğumuzu merak ederdi. Ben de her zaman "Sanırım sokak hayvanlarına karşı bir zaafı var!" diye cevap verirdim. Bu cevap onları her zaman güldürür ve ben de onların kabalığına karşılık yüzlerine bir yumruk atma isteğime direnmeme yardımcı olurdu. Bu yüzden, arkadaş olmamızın aslında pek de şaşırtıcı olmadığını düşünüyorum.

Sophie, dizlerinin üzerinde duran yarı bitmiş tığ işi yastık kılıfına bakarak başını salladı. "Bazen hepsini evlat edinmemek imkansız gibi geliyor. Ama Twinkle Toes the Third hala eskisi gibi huysuz, bu yüzden evime yeni birini alamam."

"Ben sadece bir tane arıyorum ve Winston iyi bir aday gibi görünüyor," dedim ve telefonum uyluklarımın yanında titredi. Bu alışılmadık bir şey değildi; telefonum çok çalardı. Bu, patlama yaşayan bir kasabada başarılı bir emlakçı olmanın getirdiği bir şeydi. Ekranı kontrol etmek için dizimden karışık ipliği çekip attım, ama arayan potansiyel bir alıcı ya da güvenceye ihtiyacı olan bir müşteri değildi. Arayan Rex'ti. Açıklayamadığım bir nedenden dolayı kalbim hızla çarpmaya başladı. Gruba bir göz attım.

Ida özenle tığ işi yapıyordu. Evelyn örgü örüyordu (hain) ve alkollü çayını içiyordu. Charlie bir kurabiye daha almak için uzanıyordu ve Sophie yastık kılıfına geri dönmüştü.

Ama Minnie bana bakıyordu, çünkü kanlı bir av köpeği gibi şişman ve korkmuş bir sülünü kovalayan bir dedikoduyu sezmişti.

"Cevap verecek misin?" diye sordu Minnie, gözlerinde şeytani bir ışıltıyla. Evet, ekrandaki ismi görmüştü. Kahretsin.

Hooker's Paradise'ın ortasında Rex Montgomery'nin aramasına cevap vermek mi? Hayır, bu iyi bir fikir değildi. Kızlara, kardeşimin en iyi arkadaşıyla yaptığım küçük anlaşmadan bahsetmemiştim. Ve eğer bu işten paçayı kurtarabilirsem, düğün bitene kadar bu konudan tek kelime bile duymayacaklardı.

"Hayır, önemli değil," dedim ve aramayı susturdum. O anda son bir saat içinde iki kez daha aradığını gördüm. Kaşlarımı çatarak, arama kaydını açıp tekrar kontrol ettim. Bu küçük planıma rağmen, bu onun yapacağı bir şey değildi. Yanlışlıkla aramış olmalıydı. Tam telefonumu cebime koymak üzereydim ki, tekrar çaldı.

Rex. Göğsümdeki çarpıntı hızlandı, bu çok saçmaydı. Bir sorun mu vardı? İptal etmek mi istiyordu? Neden bu beni önümüzdeki üç gün boyunca yorganın altına kıvrılıp kalmak istememe neden oluyordu?

"Kim arıyor?" diye sordu Charlie.

Gözlerimi ekrandan ayıramadan zorlukla yutkundum. "Kimse." Telefonu tekrar sessize alıp kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırdım. İşte. Rex, ya da onun poposu, beklemek zorunda kalacaktı.

Charlie gözlerini kısarak bana baktı. Bir şey olduğunu anlamıştı. Her zaman anlardı. Şarap kadehimi aldım ve birkaç büyük yudum içtim.

içki göğsümü ısıtırken, kanepeye geri uzandım ve en azından birkaç dakika için konuyu kendimden uzaklaştırmamanın bir yolunu düşünmeye çalıştım.

Solumda oturan gri saçlı kadına döndüm. "Evelyn," diye başladım, "Üçüncü eski kocanı öldürdüğün söylentisini duydum."

Ida burnunu çekti.

Evelyn kaşlarını kaldırdı. "Bunu nereden duydun?"

"Kaynaklarımı açıklayamam," dedim gülümseyerek. "Peki doğru mu?" "Eğer doğruysa, hak etmişti," diye araya girdi Minnie.

"O pislik herif," diye mırıldandı Ida.

Evelyn omuz silkti. "Ölülerin arkasından kötü konuşmam. Tek söyleyeceğim, harika bir sevgiliydi."

"Kasabadaki kadınların yarısı bunu doğrulayabilir," diye homurdandı Minnie.

"Öyle mi?" dedim, ilgiyi taklit etmeye bile gerek duymadan. Bu çok iyiydi. Sophie ve Charlie tığ işlerini bırakmışlardı, hatta Ida bile yüzünde merak dolu bir ifadeyle bize bakıyordu. Kimse Rex'i ya da neden telefonumu patlattığını düşünmüyordu.

Eh. Benden başka kimse.

Sonra kapı çalındı.

"Kim olabilir? Hava karardı," dedi Evelyn, her şeye hazır bakışlarla.

"Pizza gelmiş," dedi Charlie, koltuğundan neredeyse zıplayarak.

"Pizza mı sipariş ettin?" diye sordum, kızmaktan çok rahatlamıştım. Charlie Ida'nın dizlerinin etrafında dolanırken omuz silkti. "Oh, şükürler olsun," diye Minnie de katıldı.

"Ne? Cips ve içki size yetmiyor mu bayanlar?" diye şaka yaptım.

Charlie yanımdan geçerken şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Sadece söylüyorum. Biraz pepperoni kimseye zarar vermez."

Ağzımın ucunda müstehcen bir şaka dans ediyordu, ama sonra Rex'in yüzü aklıma geldi. Cidden, bende bir sorun vardı. Rex seksi değildi! Rex seksi olmanın tam tersiydi. Annenin sana ayarlamaya çalıştığı "çok iyi çocuk"tu. Hiçbir şey hissettirmeyen, ateşli olmayan, heyecan vermeyen, hiçbir şey olmayan adam. Rex ve pepperoni penis şakaları aynı dünyada var olamazdı. Beynimin bunları nasıl birbirine bağladığını bilmiyordum, ama buna bir son vermeliydim.

Bana kalırsa, Rex'in pantolonunda pepperoni yoktu. Varsa bile, benim sevdiğim türden değildi. Ben baharatlı salam seven bir kızdım. Hafif sucuk sevmezdim. Hayır, teşekkürler.

Ama gözlerinde o ışıltı vardı. O utangaç gülümseme. Yalan söyleyen, entrikacı, sahte randevuya ihtiyaç duyan bir adam olarak kalbimi hızlandıran tavırları.

Neyse ki, Charlie'nin ayak sesleri bir an sonra oturma odasına geri döndü ve beni kendi çılgın düşüncelerimden kurtardı.

Ama pizza kokmuyordu.

"Uh... Abigail," dedi ve sesinde gülümseme duyabiliyordum. "Seni görmek isteyen biri var."

Midemi bir ağrı sardı. Döndüm.

Charlie kollarını kavuşturmuş, anlamlı bir ifadeyle duruyordu. Rex onun arkasından ışığa çıktı, koyu saçları ve çizik kaşı göründü. Sanırım o telefonlar onun poposundan gelmiyormuş.

Koridorumdaki duvar lambalarının loş ışığında, bir izci gibi görünmüyordu. Bana kaşlarını kaldırdı, sonra çenesini eğdi ve yumuşak, tatlı bir sesle "Bayanlar" dedi ve yemin ederim ki külotum biraz ıslandı.

Aklımı başıma getirebilmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. "Vay, Rex Montgomery," dedi Minnie alaycı bir gülümsemeyle. Bakışları bana doğru çevirdi. "Seni burada görmek ne güzel."

Kan köpeği bir dedikodu kokusu almıştı. Kaçış yoktu. Ölmek istedim.

Rex, aptal, ayağının dibinde bir tuzak olduğunu fark etmedi. Yaşlı kadına gülümsedi ve "Evet. Merhaba Minnie." dedi.

"Oh, Rex tam çıkmak üzereydi," diye araya girdim, ayağa fırlayarak. Kucağımdaki iplik yere düştü.

Kimse benim patlamama tepki göstermedi.

"Yanında pizza getirmedi, değil mi?" Evelyn
Rex'in alnı soruyu duyunca kırıştı.

Rex'in kaşları soruyu duyunca çatıldı. Yine o sırıtışını ve lanet olsun! Çok yakışıklıydı! O aplikleri floresan ampullerle değiştirmem gerekiyordu. İyi aydınlatma beynime garip şeyler yapıyordu. Rex, pizza olmadığını göstermek için kollarını açtı ve bu hareket, tişörtünü göğsüne sıkıca yapıştırırken, kolları da biraz yukarı kaydı. İtfaiyeci kolları vardı ve neden *şimdi* fark ediyordum ki? "Getirmedi," dedi. "Acıktınız mı bayanlar?"

"Oh," dedi Minnie, kelimeyi uzatarak, yüzünde kötü bir ifadeyle bana bakarak. "*Açlıktan ölüyoruz.*"

"O zaman bu zevki neye borçluyuz?" Evelyn, iğnelerini bir kenara bırakarak devam etti. Gözleri bana kaydı ve kaçış yoktu. Minnie'yi uyduruk bir hikayeyle geçiştirebilirdim. Evelyn? Evelyn yalanları yüz metre öteden anlardı.

Rex bana bir bakış attı ve ben gözlerimle ona aptalca bir şey söylememesi için yalvardım.

"Abigail için geldim," dedi ve eski evimin sonunda onun aptal kafasının üstüne çökmesini diledim.

"Abigail için buradasın," diye tekrarladı Minnie, sevinçle.

"Sizlerin randevusu mu var?" diye sordu Sophie, yüzü aydınlanarak. "Bu gece Hooker'ın işini erken bitirebiliriz."

"Hayır!" Rex'in "Şey, sanırım öyle" dediği anda aynı anda haykırdım.

Kısa, sağır edici bir sessizlik oldu. "Ne

tür bir randevu?" diye sordu Charlie.

Rex ve ben birbirimize baktık, yanaklarım kızardı.

"Evini satılık listesine koymak istiyor. Değil mi, Rex?" Teknik olarak doğruydum, ama bunun beni aramasının ve gece saat sekizde evime uğramasının nedeni ile hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum. Dişlerimi sıkıp gülümsemeye çalıştım. "Şehirdeki emlak fiyatlarını karşılaştırmak için bir randevu."

"Bunu iş saatlerinde halledemez misin?" Minnie bir cerrah gibiydi, bu etkileşimi keskin bir neşterle inceleyerek, daha fazlasının olduğunu gösteren ipuçlarını ortaya çıkarıyordu. Daha fazlası vardı. Ama onun düşündüğü şey değildi.

Tanrım, şimdi hepsi ne düşünüyordu? O ayrıldıktan sonra sorulacak soruları sadece hayal edebiliyordum.

"Emlak sektörü asla uyumaz," dedim neşeyle, davetsiz misafirimize doğru yürüyerek.

"Oh, evet. Bütün gece devam eder," dedi Ida ve hepimiz ona bir bakış attık. Evelyn bir çılgılık attı, o ise gözlerini ellerinden ayırmadı.

Rex'i bileğinden tutup koridordan geçerek misafir yatak odasına sürükledim ve kapıyı arkamızdan kapattım. Kahkahalar daha da yükseldi.

"Rex, burada ne yapıyorsun?" diye sordum, sessiz olmaya çalışarak.

"Seninle konuşmam lazım. Telefonlarıma cevap vermedin."

"Evet, çünkü gördüğün gibi meşgulüm." Oturma odasına doğru elimi salladım ve bu sırada kapıya çarptım. Acıyla yüzümü buruşturunca Rex, kapıyı tamir etmek istercesine öne çıktı.

Ha. O, benim tamir edilemez olduğumu bilmiyordu.

Rex ensesini ovuşturdu ve tüm olanlardan dolayı kendini kötü hissettiğini anlayabiliyordum. "Evet, özür dilerim. Ama önemli bir şey."

"Yarına kadar bekleyemeyecek kadar önemli ne olabilir ki?" diye sordum ve o tereddüt etti.

Oh, hayır.

Buraya gelmesinin sebebi her neyse, kötü bir şey olmalıydı. Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Gabe ile mi ilgili? O iyi mi?"

Rex başını salladı. "Gabe iyi. O değil."

"O zaman ne? Ona olanları anlattın mı? Benim tutuklandığımı biliyor," diye tahmin ettim. Alnıma bir el vurdum. Bu bir felaketti. Bu konunun sonu gelmeyecekti.

"O değil. O bilmiyor. Donny'nin düğünüyle ilgili." Gözlerimi kısarak baktım. "Düğün ne olmuş?"

"Şey, tam olarak düğün değil, düğün için seçilen otel." "Düğün botanik bahçesinde olacaktı sanıyordum."

"Donny ve Blair için otelden bahsediyorum. Gelin süiti."

"Tamam, ne olmuş ona? Yanmış mı?" Charlie ve Sebastian'ı düşünerek şaka yaptım.

"Ne? Hayır." Ateşin şaka konusu olmadığını düşünerek kaşlarını çatı, ki öyle de olsa gerek, ama yüzündeki ifade yine de beni biraz daha sakinleştirdi. Rex iyi adam rolünü oynuyordu, parmağını sallayarak sorumluluk sahibi gibi davranıyordu, ama bu, tüm dikkatleri üzerine çekmek için oturma odama havalı havalı girmesinden çok daha az seksi bir davranıştı.

Topuklarımın üzerine geriye yaslandım ve gözlerimi kocaman açtım. "Ee? N'aber?"

"Hiçbir şey."

Ne? "Bir daha söyler misin?" diye sordum.

"Donny küçük bir hata yaptı ve şimdi tüm oteller doldu, kalacak yerleri yok."

Donny için çok kötü. "Ve?"

"Ve Donny bizim birlikte olduğumuzu düşünüyor, bu yüzden burada kalmanın iyi bir fikir olacağını düşündü."

Neden bahsediyordu? "Burada mı?"

"Evet. Burada." Bunu söylerken, sanki bir yatak odasında olduğumuzu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. Yatağıma gözlerini kırptı, sonra bana baktı.

Hala ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. "Donny *benim evimde* kalmak mı istiyor?" Son kelimeler bağırarak çıktı ve oturma odasındaki kadınlar kapıdan fırlayıp bana gülmek için gelmişler gibi omzuma baktım. Fısıltıyla bağırdım, "Aklını mı kaçırdın?"

"Onu vazgeçirmeye çalıştım."

"Oh, vazgeçirmeye çalıştın!" Daha agresif bir şekilde fısıldayarak bağırdım. "Nasıl gitti?"

O çekindi. "Bu fikir sana çok yakın olduğun için aklına geldi. Ayrıca senin evinde yeterince yer var."

Beynim yavaş çalışıyordu; anlamam bir saniye sürdü. Rex bana küçük bir gülümsemeyle kollarını açtı. "Ne dersin?"

"Bence sen delisin, Rex. Neden senin evinde kalmıyorlar?"

Rex omuz silkti. "Bilirsin. Bekar evi. O yüzden satacağım."

Rex'in evi Donny ve Sosyal Medya Prensesi için uygun değilse, benimkinin daha iyi olduğunu sanmıyordum. Ayrıca: "*Sen* nerede kalacaksın?"

Dudaklarını ısırdı ve bana anlamlı bir şekilde baktı. Ellerimi havaya kaldırdım. "Kesinlikle olmaz."

"Abigail..."

"Olmaz."

"Sadece bir hafta kalacağım..." "Bir hafta mı?"

"Biliyorum, çok şey istiyorum ama... Sen ne yapacaksın?"

Telefonumu kilidini açmak için kaydurdum ve son baktığımdan beri biriken iş e-postalarının bildirimlerini silip attım. "Gabe'i arayacağım. Ona tutuklandığımı söyleyeceğim ve bu işi halledeceğim. Bana söyleyebileceği hiçbir şey bunun değerinde değil."

Rex geri çekildi. "Benimle yatmak seni o kadar mı iğrendiriyor?"

"Benimle yatmak" sözleri içimde keskin, sıcak bir heyecan uyandırdı. Bunu gizlemek için sert bir bakış attım. "Oh, şimdi birlikte yatıyoruz, öyle mi?"

Rex'in çenesi sıkılaştı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Artık ne demek istediğini hiç anlamıyorum, Rex. Önce bir randevuydu, sonra iki randevu oldu, şimdi de bu."

Kaynakavucumun avucumdan kardeşimin kardeşimin
ses dedi, "Alo? Abigail? Her şey yolunda mı?"
Rex'e öfkeyle baktım ve telefonu kulağıma götürmek için elimi kaldırdım,
ama adam telefonu elimden kaptı ve "Hey, dostum, benim" dedi.

"Rex?" diye sordu kardeşimin zayıf sesi. "Neden kız kardeşimin telefonu
sende?"

"Ondan bir iyilik istemek zorundaydım. Seni birazdan ararım," dedi ve
telefonu kapattı.

Ağzım açık kaldı. Göğsümü beyaz bir öfke doldurdu. "Sen sandığım adam
değilsin, Rex Montgomery," dedim ve bir an için bunun iyi anlamda mı yoksa
kötü anlamda mı olduğunu bilemedim.

Sonra kendime geldim. Kötü anlamda söylemiştim. Çok kötü anlamda. En
kötü anlamda.

"Telefonumu geri ver."

Telefonu geri verdi ve "Bak. Sana borcum var," dedi.

"Sanırım seninle iyilik alışverişi yapma işimiz bitti, Rex." Telefonuma
baktım. Tek yapmam gereken Gabe'i tekrar aramak ve ona gerçeği söylemekti.

Gerçeği, yani yine her şeyi mahvettiğimi. Başımı belaya soktum ve
kurtarılmam gerekti. Düşüncesiz ve pervasız davrandım ve çok geçmeden bunun
bedelini ödeyecektim. Hayatım tamamen mahvolmadan önce kaç kez daha her
şeyi mahvedebilirdim?

Bir işim ve bir evim vardı... ama ne kadar süreyle?

Zaten boşanmış ve acı verici bir şekilde bekardım. En kolay misafirleri
ağırlayıp yemek bile veremiyordum. Arkadaşlarım için savaştım, ama her zaman
aşırıya kaçtım. Sebastian'ın lastiklerini patlatmamalıydım ve kesinlikle yangın
alarmını çalmamalıydım.

Evet, işimde iyiydim. Ne olmuş yani?

İşleri batırmak benim için çok kolaydı ve Gabe bunu biliyordu.
Kızmayacak, hayal kırıklığına uğramayacaktı bile. *Kabullenmiş* olacaktı.

Her şeyi mahveden küçük Abigail Stone. Evini ya da kocasını elinde
tutamayan. Makarna için su kaynatırken bile küçük bir yangın çıkarmadan
yapamayan. Ev sahibi olarak tek başarılı işi, yeni bir kompost kutusu takmak
olan, ama o kutuyu da insanların genellikle kompostlarına attıkları şeylerin
yerine, tüm paket servis kaplarını ve kullanılmış kahve fincanlarını koyan.
Yumurta kabukları? Çim kırıntıları? Ben ne bilirim ki!

"Abigail," dedi Rex, ve ben başımı kaldırıp onun kaşlarını çatmış, gözlerinde yalvaran bir bakışla baktım. "Lütfen. Bunu senden başka kimse başaramaz."

Oh, çok iyiydi. Bu tek cümle ile, ailenin beceriksiz üyesi olduğumu unutturdu; onun yerine, onu kurtaracak kadın oldum. Ve Rex olduğu için, aslında beni manipüle etmeye çalışmadığını biliyordum. *Gerçekten* bana yardım edebileceğime inanıyordu. Her şeyi mahvetmeyeceğime.

Ve ben zayıf, üzgün, küçük bir kadındım, çünkü bu benim üzerimde işe yaradı. Tanıdığım en iyi adam bana ihtiyacı olduğunu, bana inandığını söyledi ve bu onay, Shenandoah Ulusal Parkı'nda uzun bir yürüyüşten sonra içtiğim ilk yudum su gibi geldi.

Omuzlarım düşerek iç geçirdim. "Neden ona şehir dışından bir yer ayırtmasını söylemedin? Neden böyle?" Evimi işaret ederek elimi salladım.

Rex parmaklarını saçlarının arasına geçirdi ve bir an için sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi göründü. Her zaman doğru şeyi yapan, neşeli ve kaygısız bir adam değildi. *Yorgundu*.

"Donny..." Rex omuz silkti. "Ona hep ben baktım. Babam öldüğünden beri. Ondan önce de. Anlıyor musun?"

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Aslında bilmiyorum. Sanırım ilişkilerimde Donny benim."

Rex burnunu çekti. "Sen hiçbir şeyi kabul etmeyen başarılı bir iş kadınısın, Abigail. Sen ve Donny aynı evrende yaşamıyorsunuz."

Övgüden rahatsız olarak biraz daha dik durdum. "Doğru. Şey. Bilirsin. Belki kendi hatalarının sorumluluğunu almayı öğrenmesi gerekir?"

"Öğrenmeli," diye onayladı Rex. "Öğrenecek. Ama evleniyor, *Blair ile* evleniyor ve..." Sesi kesildi.

Aniden anladım. "Eğer ona yardım etmezsen, eski sevgiline takılıp kaldığın için düğünü sabote ediyormuş gibi görüneceksin."

Rex gözlerime bakarak başını salladı. Bir adım yaklaşıp koluma uzandı. Eli tenime değdiğinde sıcacıktı, başparmağı dirseğimin içini okşadı. Bu hareket çok samimi ve heyecan vericiydi, güneşi bulan bir ayçiçeği gibi ona doğru eğilmek istedim. Gözleri sıvı gece gibi parıldarken, "Hayatının geri kalanında seni sorgusuz sualsiz hapisten çıkaracağıma söz veriyorum. Ve bana borcun olmayacak," dedi.

Burun deliklerimden nefes alıp verirken, kolumu onun elinden çekip kurtardım. Bakışlarım yatağa takıldı ve üst kattaki diğer yatağı düşündüm. Paylaşacağımız yatak.

Nabzım biraz daha hızlı atıyordu, boynumda ve Rex'in beni okşadığı dirsek kıvrımında atışlarını hissedebiliyordum. Kollarımı kavuşturdum. "Buna razı olduğuma inanamıyorum. Gabe'e ne diyeceğiz?"

"Ben hallederim," dedi Rex, ve halledecekti de. Rex, okyanus dalgaları kadar güvenilirirdi.

Bakışlarımı ona geri çevirdim ve onun o yanının belki, bir nevi, bir şekilde (tamamen akademik olarak konuşursak)... biraz çekici olduğunu fark ettim.

Çok çekici. Ve bunun nedeni kafamda yara olması falan değildi.

Bana gülümsedi, sonra elini boynuma kaydırды ve yanağıma öpücük kondurdu. Saf, rahat ve hızlı. Yeterince hızlı değildi. Sert sakalları cildimi kaşındırırdı ve kokusu duyularımı sardı. Sendeledim.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum, Abigail," dedi, şimdi bana daha yakın duruyordu, koyu kahverengi gözlerinde kehribar rengi lekeleri görebilecek kadar yakın. Gülümsemesi yumuşaktı ve onun benden ne kadar uzun ve geniş olduğunu fark ettim.

Tanrım, ne kadar güzel kokuyordu.

Bakışlarım dudaklarına düştü, sonra o kadar hızlı döndüm ki duvara tutunmak zorunda kaldım. "Tamam, peki, iyi. Görüşürüz," dedim ve kapıyı açarak çıktım.

Gülümseyen yüzündeki parlak ruj, bakışlarımı koridora çekti. Minnie kaşlarını oynattı ve sonra köşeyi döndü.

İnledim, sonra arkama uzanıp Rex'i misafir odasından —ve evimden. Omzunu ittiğimde avucum sert kaslara çarptı ve onu koridordan ön kapıya doğru sürüklerken kokusunu bir kez daha içime çektim.

Eşiğin diğer tarafında durmuş, ellerini kapı çerçevesine dayamıştı. Arkasında gece gökyüzü uzanıyordu, ön bahçemdeki büyük meşe ağacı hafif bir esintiyle sallanıyordu. "Teşekkür ederim, Abigail," dedi.

"Evet, evet," diye mırıldandım. "Parmaklarına dikkat et."

Ellerini çerçeveye dayamaktan vazgeçti ve birkaç saniye boyunca gözlerime baktı, sonra telefonum çalınca kaşlarını kaldırdı. Gabe.

Kalbim çarparken, cevap vermek için ekranı kaydırдыm. "Merhaba."

"Rex hala seninle mi? Az önce aradım ama telefonu açmadı."

Rex, telefonumun hoparlöründen Gabe'in sesini duyduğu için, söyleneni yapıp evimden ayrılmadı.

"Hayır," diye yalan söyledim, sonra gerçeği ekleyerek dengeledim:

"Evdeyim." "Neden beni aradın? Her şey yolunda mı?"

Rex beni izliyordu. Gözlerinden, söyleyeceğim şeye şüphe duyduğunu anlayabiliyordum. Bir tür anlaşmaya varmıştık. Gabe'e olanları anlatarak her şeyi mahvedebilirdim.

Bunun yerine ağzımdan çıkan sözler şunlardı: "Sadece banyo lavabosu."

"Yine mi tıkanı? Sana söylemiştim Abigail, saçlarını lavaboya dökmeyi bırakmalısın."

Aniden, Gabe'e hatamı itiraf etmek istemediğimi fark ettim. Her zaman benim yanımda olmuştu, ama her zaman en kötüsünü bekleme alışkanlığı vardı. Bir kez olsun benim düzgün davranabileceğimi düşünmesi o kadar zor mu?

"Bir tesisatçı çağırıp bakmasını isteyeceğim," dedim.

"Kapatmam gerek." Telefonu kapattım ve Rex'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Onu hapisten çıkardığımı ona söylemedin," dedi.

Omuz silktim, kardeşimin beni bu kadar kolayca reddetmesinin duygularımı ne kadar etkilediğini onun görmesini istemedim. "Sözümü tutarım. Anlaşmamız var."

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve midemde garip bir his uyandırdı. "Elbette var," dedi, sonra çenesini eğdi ve gitmek için döndü.

Kapıyı kapattım ve alnımı kapıya yasladım. Uzun, acı dolu bir inilti dudaklarımdan kaçtı.

Rex Montgomery'den hoşlanıyordum. Acı verici, çaresizce hoşlanıyordum, sanki yine on altı yaşında bir aptalmışım gibi, ama daha da kötüsü, çünkü artık seksin nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Rex'le seks yapmamın imkanı yoktu. Asla, milyon yıl geçse bile. Gabe ikimizi de öldürürdü. Ayrıca Rex benimle bunu istemezdi.

Ama az önce kendini benim evime... ve yatağıma davet etmişti.

Oh hayır.

ALT ABIGAIL

Kedi kumunu bagaja attım. O şeyin tuğla kadar ağır olduğunu kim bilebilirdi ki? Ve hala ona ihtiyacım olacağından emin değildim. Tabii, Hooker's Paradise'daki herkes bir kedi almamın zamanının geldiği konusunda hemfikir, ama ya doğru kedi bulmak flört etmek gibi olursa? Ya aylar ya da yıllar sürerse? Ya hayatının geri kalanını benimle geçirmek isteyen bir kedi bulamazsam?

Hiçbir fikrim yoktu. Tek bir yol olduğunu biliyordum. Ayrıca, kedi hakkında düşünmek Rex hakkında düşünmekten daha kolaydı.

Sophie, bu akşam tatlı bir kedi evlat edineceğime emindi ve beni tamamen hazırlıklı olmaya ikna etti. Bu yüzden diğer malzemeleri de stokladım: mama, kedi kumu, oyuncaklar, küçük canlı bir tasma ve biraz kedi nanesi, çünkü gelecekteki kedim bana benziyorsa, akşamları rahatlamak için bir şeye ihtiyaç duyacaktı.

New Elwood Hayvan Barınağı'na vardığımda güneş batmak üzereydi. Sophie burada düzenli olarak gönüllü olarak çalışmasına rağmen, buraya hiç geldiğimi hatırlamıyordum. Kapıya yaklaştığımda, beni bekleyen dostça bir yüz vardı. Ama o Sophie değildi.

"Bugün büyük gün!" Charlie yüzünde kocaman bir gülümsemeye neredeyse şarkı söyler gibi konuştu. "Aceleci olmayalım. Benim buradan ayrılacağımı bilmiyoruz.

"Hiçbir şeyle."

"Eğer sakın kalmak için kendine böyle söylemen gerekiyorsa, ama heyecanlı olduğunu biliyorum."

Gülümsemeyi zorla bastırdım. Doğruydum, heyecanlıydım. Bu, her zaman istediğim ve asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şeydi. Aynı zamanda, bazen işlerin her zaman planlandığı gibi gitmediğini de biliyordum. Bu yüzden temkinli bir iyimserlik içindeydim.

Charlie kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi, Sophie bizi bekliyor."

Barınakların daha çok bir evcil hayvan dükkanı gibi olmasını bekliyordum — şeffaf akrilik kafeslerde sevimli küçük evcil hayvanların sergilendiği — ama ana oda sadece bir resepsiyon masasıydı

masası vardı. Sophie masanın arkasında durmuş, başka bir gönüllüyle sohbet ediyordu. Yaklaştığımızda dikkatini bize çekti.

"İşte geldiniz!" Sophie, Charlie'nin gülümsemesine rakip olacak bir gülümsemeyle beni karşıladı. "Gelmenizi sabırsızlıkla bekliyordum."

"Burası hayvan barınağı değil mi? Hayvanlar nerede?" diye sordum, etrafa tekrar bakarak.

"Ne bekliyordun? Ace Ventura'nın dairesinde olduğu gibi hayvanlar serbestçe dolaşıyor mu sanmıştın?"

"Olabilir," diye cevapladım. "Her zaman kedilerle ve köpeklerle oynamanın ne kadar eğlenceli olduğunu anlatıyorsun."

"Evet, ama güvenlik nedeniyle arka tarafta."

"Sokak hayvanlarını uzak tutuyorsun," diye şaka yaptım.

Sophie'nin gülümsemesi kayboldu. "Abigail. Biz sokak hayvanları demiyoruz. Evlat edinilebilirler terimini tercih ediyoruz." Tabii ki öyle derdi. Kadın bir azize gibiydi.

"Peki, bu evlatlık çocukları hiç görebilecek miyim?"

Kot pantolonuyla kaplı bacağını tokatladı. "Hiç sormayacaksın sandım!"

Charlie ve ben birbirimize baktık ve en yakın arkadaşımızı takip ederek koridordan geçip geniş, aydınlık bir odaya girdik. İçeri girdiğimde, neredeyse başıboş kedi tüylerini soludum. Pardon, evlatlık kedi tüylerini. Duvarlar metal kafeslerle kaplıydı ve her kafeste bir kedi vardı. Kafesler, rahat stüdyo kedi daireleri olarak nitelendirilebilecek kadar genişti, ancak manzara berbattı. Belki de hapishaneye benziyordu.

Tabii ben bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

Etrafımdaki kedilere baktım, bazıları pençelerini gerip sevimli miyavlamalar yaparken gözlerim onlarla buluştu. Kalbim eridi. Hepsini eve götürmek istedim.

O zaman gerçekten çılgın, boşanmış kedi kadını olurdum.

Charlie ve Sophie, kafeslerin önünden geçerken sessizdi, ta ki siyah bir kediye rastlayana kadar. Aniden, sanki tekrar küçük bir kız olmuştum. Ellerimi kalbime bastırıp, "Ah! Bu tıpkı Bay Kitty!" diye haykırdım.

"Bay Kitty kim?" diye sordu Sophie.

"Uzun hikaye. Bunu görebilir miyim?" diye sordum, merhaba der gibi kuyruğunu sallayan tatlı kediye sevgi dolu gözlerle bakarak.

"Tabii ki!" dedi Sophie. "İstediğin hepsine bakabilirsin. Winston'ı da görmen şartıyla. İkiniz hakkında içimde bir his var. O da senin gibi tatlı bir kedi." Bana gülümseyerek baktı.

"Sanırım 'tatlı' kelimesinin anlamı bizde farklı" dedim.

Sophie siyah kedinin kafesini açtı ve kediye bana verdi. Kedi göğsüme kıvrıldı ve ben onun yumuşacık tüylerini okşadım. Kulaklarının arkasını kaşıdığım, yumuşak bir mırıldanma duyuldu.

Evet, buna alışabilirim.

Kedi gerindi ve kuyruğunu burnuma doğru salladı. Ben burun kıvırdım ve geri çekildim, kedi de irkildi. Bir miyavlayarak kollarımdan atladı ve diğer kediler de çığlıklarına katılırken odanın içinde koşturmaya başladı.

Sophie — kısa boylu, kıvrımlı vücutlu, tatlı ve her zaman gülümseyen Sophie — hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti. Kediye atladı ve onu yakaladı, sonra onu kucaklayarak hemen sakinleştirdi.

Ben utandım. "Oops."

Sophie sevgiyle gülümsedi ve siyah kediye kafesine geri koydu. "Lady biraz ürkek. Senin için uygun olduğunu sanmıyorum. Yavaş hareket eden ve sakin bir sesi olan birine ihtiyacı var bence."

Rex gibi. Başka bir kafese baktım, orada kıvrıl bir kedi havayı pençeliyordu. "Hangisi Winston?"

Sophie, beni şeytan gibi bakan Lady'yi kafese kilitleti, sonra odanın diğer tarafına yürüdü ve bir kafesi işaret etti. O anda, beyaz lekeleri olan siyah bir pençe parmaklıkların arasından uzanıp havayı tırmaladı. Winston o kadar yüksek sesle miyavladı ki kaşlarım havaya kalktı. Ama onu suçlayabilir miydim? Ben de parmaklıklar arkasında hapsolmaktan hoşlanmıyordum.

Sophie ona şefkatle seslendi. "O çok enerjik. Tıpkı senin gibi."

Uh-huh. Kararsız adımlarla yaklaştım, henüz karar verememiştim. "Onu oradan çıkaralım," dedim, kafese ulaşp kediye yüz yüze geldim. Bakışlarımız kilitlendi. Gözleri hafif yeşil, irisleri daha yuvarlak ve siyahtı. Kulakları, burnu ve ağzı siyah, göğsü, bıyıkları ve çenesi ise kabarık beyazdı. Gözlerim yine sulandı ve tam bir ses çıkaracakken Winston kafasını kafese dayadı ve tısladı.

"Ahh!" Kalbim çarparken ve adrenalin pompalarken geri atladım.

"Winston!" Sophie onu azarladı. Ellerini kalçalarına koydu, her zaman güçlü bir Bayan Frizzle havası yaymasaydı bu hareket korkutucu olabilirdi. Sonra bana baktı. "Onu takma. Sana alışacaktır."

"Hayır, bence beni reddetti," dedim ve elimi kalçama koyarak ona sert bir bakış attım. Yaklaşarak, "Biliyor musun Winston, bu his karşılıklı," dedim.

"Hayır, Abigail. Güven bana. İkiniz çok iyi anlaşıacaksınız. Seni evlat edinme odasına götürceğim ve onu getireceğim. Nemo'yu da getirebilirim," dedi ve hareketsiz kalmış, sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi bana bakan kızıl saçlı çocuğa başını salladı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Sophie. Kedi tırmalamaları kıyafetime pek yakışmaz."

Gözlerini devirdi ve uzaklaştı. "Bir şey olmaz."

Charlie'ye baktım, o sadece omuz silkti. "Uzman o."

"Şey," dedim. "Nemo hakkında bir şey bilmiyorum. Onda seri katil havası var."

"Çünkü o çok iyi bir avcı," diye onayladı Sophie.

"Belki diğer siyah olan?" Lady'nin yanında, kafesinin arka köşesinde kıvrılmış, bizi görmezden gelen kediye işaret ettim.

Sophie bizi kedi ağaçları ve bankların olduğu kapalı bir alana götürdü. Arkadaşım kedileri almaya koşarken biz oturdu. Kendimi hazırladım.

"İşte geldiler!" Sophie, her iki kolunda birer kedi ile odaya girerken şarkı söyler gibi konuştu. "Winston ile tanıştınız." Eğer bizim bu çekişmeyi böyle adlandırmak istiyorsa. "Ve bu da Pearl."

"Pearl? Siyah bir kediye mi?"

"Lisedeki gönüllülerden biri olan Matt koydu. İronik olmayı seviyor."

"Alanis Morissette gibi," dedim, o iki kediye yere koyarken. Winston cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sıçradı ve kedi ağacının en üst basamağına indi. Bana ısınacak, ha? İmkânı yok. Sophie'nin çöpçatanlık girişimlerine rağmen, tüm dikkatimi siyah Pearl'e verdim. "Merhaba," dedim yumuşak bir sesle, koklaması için elimi uzattım.

O da yemi yuttu ve soğuk burnunu cildime bastırıldığını hissettim. Etrafımda dolaşarak ayak bileklerimi kokladı ve kuyruğunu baldırlarımın üzerinde gezdirdi. "Sence beni sevdi mi?" diye sordum.

"Tabii ki. Sevmeyecek ne var ki?" diye sordu Sophie.

Yüzüm düzleşti. Oh, sadece biraz pervasızlık ve hiçbir şeyi doğru yapamama hali mi? Ama bunu takip eden, eski kocam, kardeşim ve sürekli hayal kırıklığına uğrayan ailemden başka kim vardı ki?

Winston'a bir bakış attım, o da patilerini yalayıp selam verme zahmetine bile girmedi. "Bilmiyorum. Neden ona sormuyorsun?"

Soğuk tavırlı kediye baktı. "Hadi Winston. Sana bir arkadaş getirdim." Smokin giymiş kedi, onun dikkatini çekme çabalarını tamamen görmezden geldi.

. Tek umrunda kafesten çıkmaktı. Düşünürsen, onun yerinde olsam ben de huysuz olurum.

"Arkadaşlardan bahsetmişken, Sophie ve ben sana dün geceyi sormak istiyorduk," diye başladı Charlie ve ben ikisine de dikkatli bakışlar attım.

Dilim kurudu. "Dün gece ne oldu?"

"Rex Montgomery'nin evine gelmesi," dedi Charlie.

Şimdi kalbim gerçekten çok hızlı atıyordu. Beni herkesten iyi tanıyan arkadaşlarım, bir şeylerin kokusunu almışlardı. Ve bu kedi çışı kokusu değildi. Sertçe yutkundum. "Ne olmuş ona?"

"Sadece biraz garip geldi, hepsi bu," diye Sophie de lafa karıştı. "Onun senin müşterin olduğunu anlıyoruz, ama habersiz gelmesi için bu kadar önemli ne vardı ki? Emlak işini telefonla halledemez miydin?"

Oh, bilirsiniz. Sadece onun aptal kardeşi kendi düğünü için otel rezervasyonu yapmayı unutmuş ve şimdi ben ev sahibi ve kız arkadaş rolünü oynamak zorundayım. Ve eğer yapmazsam, kardeşim beni sonsuza kadar başarısız biri gibi davranacak.

Ama bunların hiçbirini söylemedim.

Onun yerine omuz silktilim. "Önemli değil. Sanırım işini yüz yüze halletmeyi seviyor."

"İş mi, yoksa iş mi?" Charlie ısrar etti ve kaşlarını oynattı.

Alaycı bir şekilde güldüm. Onun ima ettiği şey tamamen saçmalıktı. Evet, son zamanlarda Rex'e karşı bir çekim hissetmiştim. Ama muhtemelen yumurtlama dönemimdeydim ya da öyle bir şeydi. Gerçek değildi.

Elimle bir hareket yaparak konuyu geçiştirdim. "Ne? Sen delisin."

"Bilmiyorum. Sanırım itfaiye şefi sana biraz aşık. İçeri girdiğinde sana gülümsediğini gördüm. Çok belliydi."

Belki bana alışılmadık bir şekilde gülümsüyordu. Ama bunun nedeni anlaşmamız olmalıydı. Başka bir şey olamazdı. Değil mi?

"Charlie, ben bir kedi sahiplenmek üzereyim. Senin önerini düşünmek için bile kafamda yer yok." Ve bu doğrudu.

Gözleri kısıldı ve suçlayıcı bir şekilde parmağını yüzüme doğrulttu. "Tamam, şimdi yalan söylediğini anladım. Söyle hadi, Abigail Stone!"

Yutkundum ve destek için tatlı Sophie'ye baktım, ama kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını sıkmış hali, bu konuda Charlie'nin tarafında olduğunu gösteriyordu. Kahretsin. Sırrımı saklamak buraya kadarmış.

Sol ve saç omuzlarımın üzerinden bakıp kedilerin hiçbir şeyi tekrarlamayacağını varsayarak öne eğildim. "Tamam, sana söyleyeceğim, ama kimseye tek kelime bile edemezsin." Sert bakışlarım Charlie'nin bakışlarıyla buluştu. "Sebastian'a bile. Özellikle Sebastian'a."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, evlenecek olmamız kızlar arasındaki kuralları çiğnemek anlamına gelmez."

"Tamam, iyi." Bunun neden her şey hakkında kendimi çok daha iyi hissettirdiğini bilmiyordum. "Donny Montgomery'nin bu hafta sonu burada evleneceğini biliyor musun?"

"Evet..." diye uzattılar.

"Görünüşe göre Rex, gelin Donny ile birlikte olmadan önce onunla çıkıyormuş."

"Rex, Donny'den önce Blair Hollins'le çıkmış mı? Bunu nasıl bilmedim?" Sophie dedi ve biz ona bir bakış attık. "Ne? Onu sosyal medyada takip ediyorum."

"Neyse," diye devam ettim. "Kardeşine geçmişini unuttuğunu göstermek için Rex, düğüne getireceği bir kız arkadaşı olduğunu söyledi. Benden bu rolü oynamamı istedi."

Charlie ve Sophie nefeslerini tuttular.

"Lanet olası patlamış mısır nerede? Bu, *The Bachelor*'ın bu sezonundan daha iyi!" dedi Charlie.

"Sahte bir randevu mu? Gerçekten sana çıkma teklif etmek için ters bir yol kullanmadığından emin misin?" diye sordu Sophie.

Bu fikri bir an düşündüm ve midem kıpır kıpır oldu. Kimsenin sırf bana çıkma teklif etmek için bu kadar uğraşacağını hayal edemiyordum. Bu yüzden sert bir şekilde "Hayır. Ama şimdi bunun bu odadan çıkmaması gerektiğini anlıyorsunuz." diye cevap verdim.

"Bize söylemeyeceğine inanamıyorum," dedi Charlie. "Her şey bittikten sonra söyleyecektim. Rex için."

"Ne zamandan beri Rex'i bu kadar önemsiyorsun? Onun için neden bunu yapıyorsun? Hâlâ ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Yüzüm ölçülemeyecek kadar kızardı. "Tabii ki sevmiyorum! Boy Scout Montgomery, şaka mı yapıyorsun?" Bakışlarım, üçümüzün arasında temkinli bir merakla dolaşmaya devam eden Pearl'e düştü.

"Tamam, Abigail. Sen öyle diyorsan," dedi Sophie, nazikçe beni kurtardı.

Öyle demiştim ve bu konuda başka bir şey söylemek istemiyordum. Bu yüzden elimi uzattım ve Pearl'ün kulaklarının arkasını okşadım. Saçları kısa ve ipeksi idi

ve hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Daha fazla soru da sormadı.

"Belki de haklıydın, Charlie," dedim yumuşak bir gülümsemeyle. "Rex'e karşı bir şey hissettiğin konusunda mı?" diye cevapladı.

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Bu konuda haklısın. Sanırım bu gece eve bir kedi götüreceğim," dedim, gözlerimi güzel kedicik üzerinde tutarak. Ben ve siyah bir kedi. Bu çok mantıklıydı. Kimse yüzüme söylememişti, ama birinin canını sıkarsam, tam bir cadaloz olabilirdim. Yere oturdum ve kucağımı okşadım. "Buraya gel, Pearl. Sarılmayı sever misin?"

Sevimli bir kedi iyi olurdu. Sarılmayı özlemiştim. Ama küçük kedinin benim küçük kaşık olmamı isteyeceğini sanmıyordum.

Pearl sonbahar turuncu gözleriyle bana baktı ve bana doğru koştu. İşte bu. Çağrımın cevap veriyordu. Tam kucağıma atlarken, yukarıdan bir miyavlama patladı ve farkına bile varmadan Winston önümüze indi.

Büyük beyaz benekli pençesiyle Pearl'e vurdu ve Pearl kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçtı. Tam da benimle de kavga edeceğini düşünürken, kucağıma atladı ve dik oturdu.

Donakaldım. Az önce ne olmuştu? Winston diz çöktü ve sanki onu okşamamı istermiş gibi burnuyla elimi dürttü. Bunun bir numara olabileceğini çok iyi bilmeme rağmen, parmak uçlarımla yumuşak tüylerini okşadım. Kucağıma eridi, çok sıcak ve rahattı. Benim gibi şoktan kurtulamayan Charlie ve Sophie'ye baktım. Hepimiz şaşkındık. Sessizdik.

Bir an sonra, bölgesel kediden mırıldanma sesleri duyuldu. Winston mu? Mırıldanıyor mu? Kucağımda mı? Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Benden hoşlanmıştı.

Nazik davranmaya çalışmam gerekmiyordu. Her şeyi mahvetmekten endişelenmeme gerek yoktu. Lady'yi korkuttuğumu görmüştü ve umursamamıştı. Hatta belki de onaylamıştı. Odanın köşesindeki yerinden beni izlemiş ve benden memnun kalmıştı.

Bu çok iyi hissettirdi. *Çok* iyi hissettirdi.

Ve onda tanıdık bir şey fark etmeye başlamıştım. Winston sert görünüyordu, ama derinlerde, sadece sarılacak birini istiyordu. Ve bu bizim küçük sırrımız olacaktı. Sonsuza kadar.

Sonra Sophie eğilip Winston'ın kafasını okşadı. "Gördün mü, sana ısınacağını söylemiştim."

Barınaktan ayrıldım ve Sophie'nin dediğini yaptım: Winston'ı kum kabı, mama, su ve birkaç oyuncak olan bir odaya koydum, kapıyı kapattım ve yeni ortamına alışması için ona zaman verdim.

Alıcılardan gelen birkaç aramayı yanıtladıktan ve bazı e-postaları okuduktan sonra, Winston'ı bir kez daha kontrol ettim ve onu odayı mutlu bir şekilde keşfederken buldum, ardından akşamın ikinci toplantısına gitmek için dışarı çıktım. Turizm patlaması ve yıllık Şarap Festivali'nin büyümesiyle birlikte kasabada açılan şık şarap barlarından birinin önüne arabamı park ettim, arabadan indim ve New Elwood'un en nefret edilen adamıyla buluşmak için içeri girdim.

Theo Sinclair çoktan gelmiş, barın en ucundaki bir masada sırtını duvara dayamış oturuyordu. Beni görünce yerinden kalkıp ayağa kalktı.

El sıkıştık ve ona dokunduğumda hemen alev almadım. Tabii diğer kasaba halkı bana inanmazdı.

"Birkaç şişe sipariş ettim," dedi Theo, masasını işaret ederek.

"Birkaç şişe mi?" diye tekrarladım. "Bu ne tür bir akşam yemeği sanıyorsun?"

Gülerek, "Şarabı çok severim ve senin zevkini bilemedim. Seni daha iyi tanımak istiyorum" dedi.

Tabii tabii. Oturdum ve masamızdaki üç şişenin etiketlerine baktım. Theo, üçüncü şişeyi seçmemi izledi. Catnip adlı küçük bir şaraphanenin ürettiği bir Pinot Noir'dı ve üzümleri New Elwood'un hemen dışından geliyormuş. Uygun göründü.

Kabine yaslanarak Theo başını salladı. "İyi seçim," dedi. "Kiraz, ahududu ve biraz hindistan cevizi."

Bir yudum aldım. Bana şarap gibi geldi.

"Sadede gelelim," dedim, Winston'ı çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyordum. "Ne istiyorsun?"

"Bildiğin gibi, New Elwood'da yatırım fırsatları arıyorum."

"Kasabayı satın almak istiyorsun."

"Neden herkes böyle diyor?" diye gülerek sordu. "Kasabayı satın almak istemiyorum. Kasabadaki en kazançlı işleri satın almak istiyorum."

"Uh-huh." Bir yudum daha aldım. Gerçekten çok iyi bir şaraptı. "Monticello devre dışı kaldığına göre, gözünü koydun..."

Gülümsedi. "Görüntü rehabilitasyonuna gözümü diktim. New Elwood'un iyi insanlarıyla aramızda bir yanlış anlaşılma olduğunu hissediyorum."

"Theo. Ben emlakçiyım, arabulucu değil. Ne istediğini söyle, sana yardımcı olabilir miyim söyleyeyim."

"New Elwood Müzesi'nin güneyindeki alışveriş merkezi. Onu satın almak, temizlemek ve kasabadaki bazı işletmeler için bir merkez haline getirmek istiyorum."

Arkamda yaslandım. "İlginç."

Theo yüzünü buruşturdu. "Sorun şu ki, sahibi kadın bana bakmıyor bile."

Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Üç eski kocasından en az ikisini öldürdüğü söyleniyordu. Evelyn Blanchard, zengin olduğu kadar korkutucu bir kadındı ve Theo Sinclair ile imajını düzeltme planlarını pek önemseydiğini sanmıyordum. Bunu iyi bilirdim, çünkü her iki haftada bir akşamları onunla geçiriyordum.

"Onu şahsen tanıyor olabileceğini duydum," dedi Theo, bana bakarak.

bana bakarak.

"Tanıyorum."

Theo öne eğildi. Barın loş ışığı yanak kemiklerini öptü. keskin çenesi. Çenesinin altın rengi saç tellerinde parılıyordu. Gözlerindeki kurnaz bakış dışında, masal kitabındaki prenlere benziyordu. "Benim için iyi bir şey söylersen, bunu kişisel bir iyilik olarak kabul ederim ve aynı şekilde ödeyeceğim."

"Ha," dedim. "Şu anda karşılıklı iyilikler konusunda pek iyi değilim."

"Alışveriş merkezindeki boş ofislerden biri, kasabada kendi emlak acentesini açmak isteyen biri varsa, harika bir emlak ofisi olur."

Güldüm. Theo Sinclair tek bir hamlede kalbimin tam ortasına isabet etmişti. Kendi acentemi kurmayı çok isterdim. Sorun şu ki, her şeyi mahvetmiştim.

Ama bir yerim olsaydı... belki...

"Sana o yeri çok uygun bir fiyata kiralarım. *Ve* sana bir iyilik borcum olur," dedi Theo, anlaşmayı daha cazip hale getirerek.

"Evelyn'e senin için iyi bir şeyler söylemem için mi?" "O alışveriş merkezini istiyorum."

Şarabımı bir yudumda bitirdim. "Bir düşüneyim," dedim, sonra kalkıp bardan çıktım.

Dışarıdaki hava tazeydi, sonbaharın ilk serinliğini getiriyordu. Derin bir nefes aldım ve içimde heyecan uyandı.

Kendi emlak acentem. Tabelada benim adım. Bu, pervasız, cesur bir kadının asla başaramayacağı bir şeydi.

Ama Theo kapıyı açarsa, gerçekten içeri girebilir miydim?

Eve giderken, içimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım. Theo ile ortaklık kurmak ve Evelyn'i yapmak istemediği *bir şeye* ikna etmeye çalışmak kötü bir fikirdi.

Sonra Rex'in sözleri aklıma geldi. *Bunu başarabilecek tek kişi sensin*, demişti. Düşünden bahsediyordu.

Ama o bana inanmıştı. Kendime inanmak o kadar zor mu olacaktı?

Winston'ı bıraktığım misafir odasına gittim. İçeri girebilecek kadar kapıyı aralayıp kedimin adını seslendim ve odanın ortasındaki halının üzerine oturdum.

Winston pencere pervazında oturmuş beni izliyordu.

"Hey," dedim kediye, avuç içlerime yaslanarak. "Sana bir şey danışmak istiyorum, bunu düşünmekle deli olduğumu düşünüyorsan söyle."

YED REX

Abigail'in evinin önündeki araba yoluna girdim ve eve baktım. Evim, güzel evim. En azından bu haftanın geri kalanında. Yolcu koltuğunda, sırt çantam sanki yerinden kıpırdamak istemiyormuş gibi duruyordu, çünkü eve girmek, her şeyin gerçekten olacağı anlamına geliyordu.

Tabii, kardeşim eski kız arkadaşım ile evleniyordu. Bu, insanların düşündüğü kadar beni rahatsız etmiyordu; zaten birbirlerine daha yaklaşıyorlardı. Donny'nin ihtiyacı olan her şeyi sağladığım bir ortamda büyümüşüm ve bu da ondan farklı değildi. Etrafımdaki herkese bakmak, o adam olmak *iyi* hissettiriyordu. İnsanlara yardım etmek için kendimi zorlamayı seviyordum. Yani hayır, kardeşim ve müstakbel karısına bir iyilik yapmak garip değildi.

Garip olan, Abigail Stone ile evcilik oynamaktı. Garip.

Ama kötü değil.

Donny ve Blair'i tanırıysam, dün hafta sonu boyunca söndürülmesi gereken binlerce mecazi yangın çıkacaktı. Sakin değillerdi. Ben devreye girmeliydim ve bunu yapacaktım çünkü benden beklenen rol buydu. Ama Abigail'in bana ihtiyacı yoktu. Benden tek istediği, hapiste geçirdiği gece hakkında ağzımı kapalı tutmamdı.

Onun yanında olmak ve her an göreve çağrılacağımı hissetmemek çok ferahlatıcıydı. Abigail'in yanında olmak, omuzlarımdan ağır bir yük kalkmış gibi hissettiriyordu ve sadece... kendim olabiliyordum.

Gabe'e ne söyleyeceğimi hala bilmiyordum ve yalanlarımın yapışkan ipliklerinin bana yapışmaya başladığını hissedebiliyordum.

Ona gerçeği söyleyebilirdim, Abigail'in bana bir iyilik yaptığını ve her şeyin sahte olduğunu. Bu gerçektir. Değil mi? En iyi arkadaşımın küçük kız kardeşine ilgi duyuyorsam, bu beni ve beni ilgilendirir.

Sırt çantasını aldım, tutamağını çekerek ağırlığını hissettim. Daha fazla direnç. Donny ve Blair yakında gelecekti ve sonra dördümüz Abigail'in evinde birlikte yaşayacaktık. Sırt çantam yine direndi.

Belki de Abigail'i bu işe karıştırmamalıyım. Bu, kardeşimin düğününe gitmekten çok daha fazlasına dönüşmüştü.

Artık aynı yatağı paylaşacaktık.

Kahretsin. Artık vazgeçmek için çok geçti ve ayrıca Donny'nin bana ihtiyacı vardı.

Sonunda, çantamı koltuktan kaldırdım, arabadan indim ve yaklaştırmaya başladım. Abigail'in kapısını çaldım.

"Kim o?" diye seslendi kapının arkasından.

"Senin hapisten kurtulma kartın," diye alay ettim. "Üzgünüm, tekrar dene."

"Senin, şey, erkek arkadaşın?" diye denedim, kelimeleri karıştırarak. Muhtemelen bu kelimenin sesinden nefret ediyordu ve ben... nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

"Sonsuza kadar borçlu dilenci için açarım," diye cevap verdi kapının arkasından. Kaşlarını kaldırdığını ve bana attığı tavır dolu bakışını neredeyse duyabiliyordum.

"Sonsuza kadar borçlu mu?" diye tekrarladım, dudaklarım seğiriyordu. "Bu çok hızlı oldu."

Kapıyı açtı, uzun bir günün ardından büyük kahverengi gözleri ve parlak, eğlenceli gülümsemesi beni karşıladı. Bu manzaraya alışabilirim diye düşündüm, sonra zihnimde kendime bir tokat attım.

Sahte. Gabe'in küçük kız kardeşi. Tamamen yasak bölge.

Derin bir nefes aldı. "Sadece bana borçlu olman hoşuma gidiyor."

"Mmhmm," diye mırıldandım, belki de iyilik alışverişi konusunda bu kadar böbürlenmemeliydim diye düşündüm. Ama yine de, gözlerindeki utangaç ışıltıyı ya da beni içeri almak için dans eder gibi kenara çekilirken at kuyruğunun ileri geri sallanışını umursamadım. Kalçalarına kadar inen bol kot pantolon ve dar beyaz tişört giymişti ve bir kez daha ne kadar büyüdüğünü fark ettim. Tüm kıvrımları, çukurları ve tatlı kokulu saçları.

Hissssssst!

Odanın diğer ucundan bana zehirli bir tıslama geldi. İrkıldım. Bu da neydi böyle?

Abigail keskin bir dönüş yaptı ve at kuyruğu başının arkasına çarptı.

"Winston," dedi nazıkçe azarlayan bir sesle. "Buraya gel, kedicik."

Kitty? Öne doğru baktım ve odaya giren yetişkin bir siyah beyaz kediye gördüm, gözleri sanki avıymışım gibi bana bakıyordu. Onu kollarının arasına aldı ve yüzünün yanını hafifçe tırmaladı, kedinin

dokunuşuyla eriyormuş gibi görünüyordu. "Winston, Rex ile tanış. Rex, bu Winston. Bir süre bizimle kalacak."

"Ne zaman kedi aldınız?" diye sordum.

"Ailemizin yeni üyesi ve dünyadaki en iyi kedi." Onu öptü, gözlerinde kalpler dans ediyordu. Winston'a bir kez daha baktım. Daha yakından bakınca oldukça sevimliydi. Kafasını okşamak için elimi uzattım, ama o sanki "*Düşünme bile dostum!*" der gibi uzun bir inilti çıkardı.

Geri çekildim.

Abigail onu yere indirdi ve o kuyruğunu havaya dikip sanki bana kasıtlı olarak poposunu gösterir gibi döndü ve uzaklaştı.

"Güzel kedi," dedim.

Abigail gülümsedi. "Sana alışacaktır. Ben alayım." Abigail çantama uzandı. Çanta, bir çapa gibi yere düştü. "Tanrım, bunun içinde ne var? Damat arkadaşının takımı yanmaz metalden mi yapılmış?"

"Hayır, ama yaklaştın." Dizlerimin üzerine çöktüm, çantanın fermuarını açtım ve küçük bir yangın söndürücü çıkardım. "Sende bunlardan var mı diye emin olamadım."

Abigail kırmızı yangın söndürücüyü kollarında tuttu, pek etkilenmemiş görünüyordu. "Sürprizlerle dolu birinin tam tersi nedir?"

Bu bir iltifat gibi gelmedi, ama Abigail'in dudaklarında hala küçük bir gülümseme vardı. Ve neden dudaklarına bakmaya devam ediyordum? "Senin yok, değil mi?" diye sordum, yangın söndürücüyü işaret ederek.

"Yok, çünkü ihtiyacım yok. Mutfakta yangın çıkması için yemek pişirmem gerekir. Ama teşekkürler." Söndürücüyü oturma odasının köşesine koydu.

"Yangınlar sadece mutfakta çıkmaz. Başka tehlikeler de var, biliyorsun."

"Mesela?"

Kahve masasında yanan yasemin kokulu beyaz mumu işaret ettim. Alev, erimiş mumun içinde titriyordu. "Yalnız bırakılan mumlar."

"Evet, tabii. Cam kavanozun içinde. Kaç kez yanlışlıkla yandığını biliyorsun?"

Çoğu insan başına gelene kadar yangın hakkında hiç düşünmez. Ve ben Abigail'i tanıyordum. Kadın kendini dokunulmaz sanıyordu, en azından öyle davranıyordu. "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın."

"Evet, efendim, İtfaiye Şefi Rex." Abigail, beni doğrudan aletimi tahrik eden neşeli bir küstahlıkla selamladı. Boğazımı temizledim ve yerimi değiştirerek çantamı ondan alıp omzuma astım.

Abigail ve ben Gabe olmadan pek fazla zaman geçirmemiştik ve onun varlığının, benim asi düşüncelerime karşı büyük, aşılmaz bir tampon görevi gördüğünü fark ediyordum. Şu anda, Abigail'in taze ağzı ve yaptığım her şeye karşı küstahça tepki vermesi nedeniyle, o tampona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Mumu üflerken, kot pantolonunun kıvrımlı kalçalarını nasıl sardığını izledim. O küstah ağzını öpmek istediğimi düşündüm. Ya da o manikürlü tırnaklarının sırtımı tırmalarken, sonunda pes edip beni tatmin etmesine izin vermesini.

Gözlerimi kırptım.

Bir hata yapmıştım. Aslında bir dizi hata. Abigail'den bunu benim için yapmasını hiç istememeliydim.

"Hadi, sana misafir odasını göstereyim."

Sözleri beni geri gerçekliğe döndürdü. "Yedek oda mı?

Abigail, biz birlikte olmalıyız." "Ve?"

"Ve Donny ile Blair da burada olacak. Seninle aynı odada yatmazsam garip olmaz mı?"

"Hatırladığımdan çok daha talepkarsın, Rex Montgomery," dedi.

Kibirli kaşlarının ve dar beyaz tişörtünün vücudunu sarması dikkatimi dağıtmış olmalıydı, çünkü ağzımdan çıkan cevap şuydu: "Bebeğim, sen hiç bilmiyorsun."

Abigail birkaç kez arka arkaya gözlerini kırptı, yanakları pembeye döndü. Hızla toparlandı, dilini şaklatarak beni eski, yıpranmış halıyla kaplı çürümüş merdivenlere doğru işaret etti. "Peki," dedi. "Yerde yatabilirsin."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, onun arkasında merdivenleri tırmanarak. Yatak odasının kapısını açtı ve geçmem için kenara çekildi. Odası hayal ettiğimden daha düzenliydi. Abigail'in genç kız odasına hiç girmemiştim, davet edilmediğimden değil, her yerde o kadar çok kıyafet vardı ki yerleri göremiyordum.

"Gördün mü?" Yatağını işaret etti. "Bir kişi için yer var. Kendini evime sokak köpeği gibi davet ettiğine göre, yerde yatabilirsin."

Odanın ortasındaki yuvarlak halıyı işaret etti ve bana soğuk, küstah bir gülümseme attı.

Abigail'in tüm gülümsemelerinin şeklini sevdiğimi fark ediyordum. Bu gülümsemeyi de dudaklarından öpmek istedim.

Bunun yerine yatağa baktım. "Neden çift kişilik yatak var? Sen yetişkin bir kadınsın."

Kollarını kavuşturdu ve kalçasını çıkardı. "Dinle, ev benim ama boşanmada kral yatak eski kocama kaldı."

"Neden başka bir tane almadın?"

"Koşullar öyle, Rex. Bekarların kocaman yataklara ihtiyacı yok." "Benim kendime ait bir kral yatak var."

"Peki, üşümüyor musun?" diye sordu.

"Yok, ben uyurken terlerim." Aslında, yanında kimse olmadan odanın soğuduğu doğrudur. Ama sıcaklık açısından değil.

"Şanslıyım," diye mırıldandı. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey. Ama gördüğün gibi, bu yatağı ikimiz paylaşamayız." Kollarını halıya doğru uzattı. "Tavan vantilatörünün muhteşem manzarasına sahip rahat bir yer. Çok seveceksin." Gülümsemesi çok şeytaniydi. Ve ben, olmam gerekenden çok daha fazla eğleniyordum.

"Üniversitede parasız bir öğrenci olduğumdan beri yerde yatmadım."

"Belki de kendini ve aileni benim evime davet etmeden önce bunu düşünmeliydin."

Haklıydı, ama gözlerindeki meydan okumaya kapılarak ona doğru bir adım attım. O da yerinden kıpırdamadı, çenesini kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı. Tatlı ve çiçeksi bir kokusu vardı. Ona bu kadar yakınsa, vücudunun ısınıp önümde hissedebiliyordum.

Abigail çelik gibi sert bir kadındı. Sert. Onu yumuşatmak çok tatlı ama aynı zamanda çok yanıltıcı olurdu. Ona dokunmak için can atıyordum ama yapamazdım. Aramızda olan şey bu değildi. Rol yapıyoruz, en azından öyle olması gerekiyordu.

İçimde olanlar sahte olmaktan çok uzaktı. "Bak ne diyeceğim," diye başladım.

"Başlıyoruz," dedi alaycı bir şekilde. "Yerde yatacağım."

Gözleri kısıldı. "Bir 'ama' duyuyorum."

"Ama yok," dedim ona, ve sonra ağzım yine beni ele verdi. "Sadece sen beni davet ettiğinde yatağa gireceğime söz veriyorum."

Alaycı bir şekilde güldü, ama yanakları daha da kızardı. Bu, bütün akşam bana attığı şeytani gülümsemeler kadar hoşuma gitti.

Ama hiçbirine sahip olamazdım. Birincisi, Abigail benim gibi bir adamla asla ilgilenmezdi. Onunla başa çıkacak kadar dürtüsel, spontan ya da suç işleme eğilimli değildim. İkincisi, Gabe en iyi arkadaşımdı ve onun küçük kız kardeşiyle çıkmak ona sırtından bıçak saplamak olurdu.

Abigail tam burada, sahip olmamam gereken bir fantezi gibi dururken, benim olmamam gereken bir yatağın yanında dururken, Gabe'i düşünmek zordu.

Abigail, hala pembe yanaklarıyla bana karanlık bir bakış attı. "Asla olmaz, ateşli çocuk. Bundan sonra seni hiçbir yere davet etmeyeceğim. Eğer davet edersem, tüm aileni de peşinden sürükleyebilirsin ve ben o kadar teşhirci değilim."

"Sen tam olarak ne tür bir teşhircisin?"

Gözleri parladı, ama öfke değildi. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa aptalca bir şey yapacaktım.

Kalbim düzensizce atıyordu, saatime baktım. Donny ve Blair muhtemelen yakındaydılar. Abigail ve ben, mutlu küçük evdeki mutlu küçük çift olarak yerlerimize gitmeliydik ve ben düşüncelerimi toparlamalı, Abigail'in en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu ve bunu sadece benim onu şantajla zorladığım için yaptığını hatırlamalıydım.

Seks söz konusu değildi ve bu iyi bir şeydi. Belki kendime bunu tekrar tekrar söylersem, kafama girerdi.

"Yakında gelirler. Bunu dolabına saklayabilir miyim?" diye sordum, spor çantamı gardıroba doğru götürürken.

"Hayır, bekle..." diye seslendi Abigail, ama çok geçti. Dolabın kapısını açtım ve bir çamaşır yığını yere döküldü, benim yatağım olacak halının üzerine yayıldı, ayakkabılarımı kapladı ve bacaklarıma yığıldı.

Orada durup yığının üzerine baktım. Belki Abigail'in çamaşır yıkama alışkanlığı lisede değişmemiştir. "Bunların hepsi ne?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez." Hızla yanına koştu, giysileri topladı ve homurdanarak dolaba geri tıktırdı, sonra kapıyı

ve tüm ağırlığıyla kapıyı kapatıp kilitledi. Tek bir ipek kumaş parçası elinden kaydı. Eğilip dantelli mor bir tanga aldım.

Onun üzerime çıkmış, mor dantellerin en mahrem yerlerini çerçevelediği halini hayal ettim. Bu görüntüyle sikim zonkladı, ellerim o yumuşak teni hissetmek için kaşınıyordu. Kendimi toparlayarak yüzüme alaycı bir gülümseme çizdim. "Bir tane unuttun." Parmaklarımla külotu çevirdim. "Güzel tanga."

"Kıç ipi mi?" Abigail döndü. Yüzü itfaiye arabası kırmızısına döndü ve kumaş parçasını elimden kaptı. "Ver onu bana."

Kıkırdandım. Abigail her zaman çok sert davranırdı; onun biraz çözülmesini görmek eğlenceliydi. Acaba diğer insanları hayatına sokar mıydı, yoksa o duvarlar her zaman ayakta kalır mıydı?

"Senin yerinde olsam, buradaki dolapları açmazdım. Dolaplar ve çekmeceler de dahil."

"Haklısın. En azından diş fırçamı koyabileceğim bir tezgah var mı?"

Abigail gözlerini devirdi ve beni banyoya doğru işaret etti. "Sen karar ver."

Dolabının kötü olduğunu düşünüyorsam, banyo tezgahı kozmetik ürünleriyle doluydu.

"Son komisyon çekinle Sephora'yı mı satın aldın?" "Ha-ha. Bu kadar güzel görünmek kolay değil, biliyorsun."

Gülümsedim ve kapı çerçevesine yaslandım. "Beni kandırabilirdin." Abigail bana her zaman doğal güzelliklerden biri gibi gelmişti. O güzel kız havası vardı. Güneşte çillerle kaplanan küçük bir burnu, pembe, öpülesi dudakları ve büyüleyici büyük gözleri vardı. Gabe'in onu bu kadar koruduğuna şaşmamalı.

Sözlerim onu başını kaldırmaya itti ve aynada gözlerimle buluştu. "Kes şunu," dedi.

"Ne?"

"Sadece... öyle şeyler söylemeyi bırak."

"İnsanların sana iltifat etmesinden hoşlanmıyorsun?" "Hoşlanırım. Sadece *sen* yapınca garip geliyor."

Kaşlarımı çatarak doğrulup, tuvaletten çıkmak için yanımdan geçmesine izin verdim. Omuzu göğsüme değdi ve onu koridora kadar takip etme isteğine direndim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun, Rex." "Sana güzel olduğunu söyleyemem mi?"

Koridorun ortasında dönerek bana doğru geldi ve ona çarpmamak için aniden durmak zorunda kaldım. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekti ve Abigail çenesini dışarı çıkardı. Geri adım atmıyordu. Bu özelliğini seviyordum.

"Hayır, Rex. Bana güzel olduğumu söyleyemezsin."

O geri adım atmıyorsa, ben de atmayacaktım. Göğüslerimiz birbirine değecek kadar yavaşça ilerledim. Başım dönüyordu ve kendimi kontrol edemiyordum. Uzun zamandır kuralları çiğnemek istememiştim. "Peki ya güzel? Sana öyle diyebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz." Birkaç kez gözlerini kırpı, sonra gözlerini kısarak baktı.

Sırıttım. Bu oyunu seviyordum. Ondan tepki almayı seviyordum. Ona çok güzel olduğunu söylersem nasıl tepki vereceğini merak ettim. Hatırlayabildiğim kadarıyla o kadar güzeldi ki, kasabadaki tüm erkeklerin ona hayran olmasını engelleyen tek şey Gabe'in ölümcül intikamıydı.

Bu beni

durdurmuştu.

Şimdiye kadar.

Ding-dong!

Abigail ve ben donakaldık, birbirimize

baktık. "Onlar mı?" diye sordu Abigail.

"Muhtemelen. Hala pizzacı gelmeyecek, değil mi?"

"Aslında, bekliyorum." Gururlu bir gülümsemeyle yanımdan geçti.

Onu merdivenlerden aşağı inerken takip ederken, nişanlandıklarından beri ilk kez kardeşim ve Blair'i göreceğimi fark ettim. Midem sıkıştı ve ellerim terlemeye başladı. Hiç düşünmeden yanan bir binaya bile girebilirdim. Peki neden bu buluşma beni bu kadar tedirgin ediyordu?

Kıskanç değildim. Ve onların ilişkisine karşı kin beslemiyordum. Tam olarak öyle değildi. Ama Blair'in ne kadar talepkar olabileceğini biliyordum — Donny de ondan aşağı kalır değildi — ve her zamanki rolümü oynamaya gerçekten hazır olduğumdan emin değildim. Başkalarına bakmak benim için nefes almak kadar doğal bir şeydi, ama bunu o kadar uzun süredir yapıyordum ki, bunu gerçekten sevdiğimden mi yoksa benden beklendiği için mi yaptığımı merak ediyordum.

Abigail ön kapıya doğru yürüdü ve onunla ilgilenmeme izin *verecek* mi diye merak ettim. O kadar bağımsızdı ki, neredeyse patolojik bir hal almıştı. Onun yanında olmak... daha kolaydı. Benden hiçbir şey beklemiyordu.

Abigail elini kapı koluna koydu. Gözleri berrak, zengin kahverengiydi ve benimkilerle buluştuğunda, yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki, tüm küstahlığı ve alaycılığı kayboldu ve "Bundan emin misin?" diye sordu.

Omuz silktim, kendimden çok emin değildim. Ama artık çok geçti; onlar çoktan gelmişti. Gülümsedim. "Evet, ne kadar zor olabilir ki?"

"Tamam o zaman. Işıklar, kamera, motor." Ve bununla birlikte kapıyı açtı.

"Selam!" Donny, kocaman, şapşal bir gülümsemeyle selam verdi. Son görüşmemizden bu yana yüzü olgunlaşmıştı ve yanaklarında kümeler halinde uzayan sakalları tıraş etmemişti, ama ona baktığımda tek görebildiğim benim küçük kardeşimdi.

"Donny, içeri gel," dedi Abigail, dudaklarında nazik bir gülümsemeyle.

Kardeşim içeri girdi ve Abigail'i kucaklayarak selamladı, sonra kardeşçe elimi sıktı. "Bu hafta bizi ağırladığın için çok teşekkürler."

Abigail ve ben birbirimize baktık. "Önemli değil," dedi Abigail, bana yan gözle bakarak. "Gelin nerede?"

"Geliyor," dedi Donny, valizini kenara koyarak.

Blair içeri girdi, daha doğrusu, kolunu uzattığı halka ışıkla tamamen aydınlatılmış bir şekilde süzülerek girdi. Telefonu ortasına sabitlenmişti. "Merhaba millet, New Elwood'a vardık! Bu ev çok şirin değil mi?" Blair neredeyse kamera için şarkı söylüyordu. Kaydediyor muydu? "Donny, takipçilerimize merhaba de."

"Naber millet! Hepinize sevgiler!" Donny, 90'ların hip-hop yıldızları gibi iki parmağını iki kez öptü. Kaşlarımı kaldırdım. Bu teatral hareketler de neydi? Sesi bile farklıydı.

"Video mu çekiyorsunuz?" diye sordu Abigail.

"Hayır, canlı yayındayız!" dedi Donny. "Hadi, takipçilerimizle tanışın."

"Şey, ben..." Abigail başladı, ama çok geçti. Donny kolunu onun boynuna dolayarak onu kendine çekti. Onları birbirinden uzaklaştırmak için onu geri çekmek istedim. Blair'in gözleri bana kaydı, geniş gülümsemesi videoda sabit kalırken kaşları havaya kalktı.

Donny kameraya baktı. Göz bebeklerinde bir ışık parladı. "Abigail ile tanışın. O bizim en iyi ev sahibemiz." En iyi ev sahibi mi? Blair kardeşime ne yapmıştı?

"Tamam millet. Sonra tekrar görüşürüz. Düğünle ilgili tüm gelişmeleri takip edin! Hepinizi seviyoruz!" Blair kameraya öpücük gönderdi ve kaydı sonlandırdı. "Ve gittik." Omuzlarını indirdi ve iç geçirdi. "Aman Tanrım, havaalanından buraya gelmek çok yorucu oldu."

"Ama sen sürmedin ki," diye cevapladı Donny.

"Donny. Lütfen." Ona bir bakış attı, sonra dikkatini Abigail'e çevirdi. "Merhaba, ben Blair."

"Biliyorum."

"Oh, bizim takipçilerimizden misin?"

Abigail kaşlarını çatarak hem şaşkın hem de kırılmış bir ifadeyle baktı. "Hayır, liseye birlikte gittik. İlk ders İngilizceydi. Son sınıftaydık."

"Oh, pardon. Seni hatırlamıyorum." Parmaklarını şıklattı. "Oh, dur. Saçını siyah boyayıp tuvalette sigara içmiyor muydun?"

Dudaklarını seğirdi. Abigail'in gotik dönemini neredeyse unutmuştum.

Abigail daha da kırılmış görünüyordu. "Saçım evet, ama sigara içmedim hiç."

"Neyse. Her neyse, küçük evinde bizi ağırladığın için çok teşekkürler. Çok... rahat. Minicik! Şu yerdeki çiziklere bak! Ne kadar sevimli! Bak, Donny, koridorun sonunda! Mutfak o dolaplarla tam doksanlar gibi!" Güldü. "Aman Tanrım, ne kadar retro! İnsanların bunları evlerinde sakladığını bilmiyordum."

"Uh-huh." Abigail'in ifadesi düzleşti. Gerildim, Abigail'in tipik patlamasını bekledim. Sinirleri çok kısa ve patlamaktan hoşlanırdı. Bunun yerine, profesyonel, soğukkanlı bir maskenin yüzüne düştüğünü gördüm ve Abigail'in sandığımdan daha fazlası olduğunu fark ettim. Bakışları bana kayarken, gözlerinde kararlılığı gördüm.

Bunu yapacağına söz vermişti ve sözünü tutacaktı. Benim için.

Bu... beni etkiledi. Bir şey söylemek istedim, boğazım düğümlendi...

"Ve sen, Rex!" Blair dönüp bana baktı. Hatırladığım kadar güzeldi. Bomba gibi vücut hatları, parlak saçları ve genç, aptal ve aşık olduğum zamanlarda onun emirlerini yerine getirmek için kendimi parçalamak istememe neden olan o büyük mavi gözleri.

Şimdi bana gözlerini kırptılar, geniş, net ve anlamlı bir şekilde. "Nasılsın, yakışıklı?" Yaklaşıp yanağıma öptü. Dudaklarının

Yine dudaklarını tenimde hissetmek garipti. Garip derken... yanlış gibi.

Rahatlama hissi beni sardı, serin ve net. Hala Blair'den hoşlandığımı düşünmüyordum, ama artık bunu kesin olarak bilmek beni daha sakın hissettirdi. Dudaklarının bana değmesini istemiyordum ve kardeşimle evlenip evlenmemesi umurumda değildi. En çok onun benimle evlenmemesine sevindim.

"Harika," diye cevapladım ve Abigail'in yanına yaklaşp kolumu omzuna attığımda bunun doğru olduğunu fark ettim. Abigail hafifçe gerildi, sonra bana yaslandı ve başını omzuma dayadı. Kolu sırtıma dolandı, başparmağı kemerime takıldı. Birbirimize çok yakışıyorduk. Sahte kız arkadaşımın kolunu omzuma atmış, eski kız arkadaşıma gülümsedim. "Nasılsın?"

Blair, bu anın tadını çıkarır gibi başını geriye attı. "Aman Tanrım. Harika. Evleniyorum." Blair nişan yüzüğünü gösterdi.

"Bu ne büyük bir elmas," dedi Abigail, öne eğilerek.

"Oh, bu eski şey mi?" Blair parmaklarını sallayarak kıkırdadı. "Sadece on dört karat. Donny parmaklarımın uzun ve ince olduğunu, daha büyüğünü almamamı söyledi. Ama senin güçlü, geniş, çalışkan kadın parmakların var! Paran yeterse daha büyüğünü bile takabilirsin."

Abigail ellerine baktı ve ben onun diğer kadını boğazlamak istediğini düşündüm. Ama o sadece soğuk gülümsemesini genişletti ve omuz silkti. "Hiç gösterişli bir şey istemedim."

Blair'in gözleri hafifçe kısıldı, sonra salona bakındı. "Bu kesin. Rex, tatlım, çantalarım arabada. Sakıncası var mı...?"

SEKİZ ABIGAIL

New Elwood'daki nezarethane ile maksimum güvenli hapishaneyi karşılaştırdım ve ömür boyu hapis cezasına çarptırılmaya değer mi diye düşündüm. Evet, cinayeti düşünüyordum.

Neye bulaşmıştım ben? Rex ve Donny'yi ağrlamak bir şeydi, ama Blair? Kız buraya geleli beş saniye olmuştu ve ben onu şimdiden çekemiyordum. Eskiden de pek sevimli bir kız değildi.

Benimle aynı yaşıydı ama okulda pek etkileşimimiz olmamıştı. Stereotipik popüler kızdı, sarışın, güzel ve bunun farkındaydı. Sosyal medyada popüler olması, bu özelliklerini daha da güçlendirmiş gibiydi.

Rex'e hala çıkıyorlarmış gibi gözlerini kırparak, yeni boyattığı saçlarını ileri geri sallıyordu. Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Kendime bir şeyi hatırlatmam gerekiyordu: En azından Gabe, hapiste geçirdiğim geceyi öğrenmeyecekti. Buna değecekti, çünkü kardeşimin sonunda bana işlevsel bir yetişkin gibi bakmasını istiyordum. Bir hafta boyunca bununla başa çıkabilirdim. Belki, tüm bunlar bittiğinde, Sinclair'e geri dönüp kendi emlak acentemi kurmaya cesaret edebilirim. *Bu*, herkese ara sıra doğru bir şey yapabildiğimi gösterirdi.

Donny'yi yarın romantik bir kaçamağa çıkmaya ikna etmem için ne kadar şansım vardı? Onu buradan çıkarmak için her şeyi yapardım. Donny demişken... Kamera karşısında neden öyle pozlar veriyordu? Tabii, profesyonel futbolcuydu, ama sakatlıkları yüzünden sahada fazla zaman geçirememişti. Tüm o ilgi ve D listesindeki şöhret gerçekten kafasına mı vurmuştu? Artık gerçekten öyle bir adam mı olmuştu?

Blair, Rex'e utangaç bir gülümseme gönderdi ve çıplak koluna tırnaklarını geçirdi. "Giysi çantasına dikkat et. İçinde elbisem var."

"Tabii," dedi Rex rahatça, kapıya dönüp arabalarına doğru yöneldi. Arabaya doğru yürüdü.

Blair bakışlarını onun poposundan yüzüme çevirdi. Bana gülümsedi, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Bu bakış, "*Senin evine girer girmez neler yapabileceğimi gördün mü?*" diyordu.

Kimdi o, buraya gelip evimi alenen aşağıladıktan sonra erkek arkadaşına sahte kirpiklerini sallayarak bakıyordu? Onun aslında erkek arkadaşım olmadığını bir an için unutarak...

Hayatta olmaz.

Blair'in bakışları yere indi ve yüzü aydınlandı. "Oh, kediniz olduğunu bilmiyordum." Winston'a doğru eğildi ve elini uzattı. Winston'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuş ve gözlerindeki bakıştan onun da Blair'i sevmediğini anladım. Gülümsedim.

Blair ona uzandı ve Winston boğazından bir homurtu çıkardı, sonra pençesini ona doğru savurdu. Blair bir çığlık atarak geri çekildi ve elini kıl payı kurtardı. Winston ilerleyerek tısladı.

Ben ciddi bir ifadeyle, "Oh hayır, Winston, dur, yapma," dedim. Winston sırtını kavisledi ve tekrar tısladı.

Blair geri çekildi ve "Onun sorunu ne?" diye sordu.

"Yabancı birinin senin evinde kalması nasıl bir duygu olurdu?" Onun sahte gülümsemesini ona aynen geri yansıttım.

Alaycı bir şekilde güldü ve dikkatini açık kapıya çevirdi. Rex, bagajdan kocaman, şişkin bir valiz çıkardı. Sokak lambaları onun kaslı vücudunu aydınlattı ve Blair, benim öfkeli kulaklarıma biraz hüzünlü bir özlem gibi gelen küçük bir ses çıkardı.

Rex, bir valizi her iki yanında yuvarlanarak ön verandama adım attı. Blair sadece bakıyordu... erkek arkadaşına, lanet olsun. Sayılır.

"Selam, Rexy," diye patladım. *Rexy mi?* Hemen ona telepatik olarak özür diledim.

"Evet, Abbi," diye cevapladı, Blair'in eşyalarını taşıyarak eve girerken bana tuhaf bir bakış attı.

"Misafirlerimizi misafir odasına götürür müsün?" diye önerdim, en iyi yardımcı kız arkadaş halimi takınarak. "Yemek yakında hazır olur."

Kendimi durduramadan eğildim, elimi omzuna koydum ve yanağına bir öpücük kondurdum.

"Tabii." Rex bir an tereddüt etti, gözleri benimkilere takıldı, ama sonra tüm valizleriyle birlikte onları koridora yönlendirdi.

Blair gözden kaybolunca kendimi daha iyi hissettim. Birkaç dakika sonra kapı zili tekrar çaldı. Sonunda kapıdan iyi bir şey geliyordu. Pizzaçı büyük siparişi teslim etti. Marinara ve erimiş peynirin kokusu anında moralimi düzeltti.

Her şeyi yemek masasına gerçek tabaklar, çatallar ve katlanmış kağıt havlular yerine gerçek kağıt peçetelerle birlikte dizmiştim. Martha Stewart, kıskançlıktan çatla!

"Rexy?" Rex arkamdan beni biraz ürkterek sordu.

Döndüğümde gözlerim onun geniş göğsüne takıldı. Bu kadar yakın olduğunda daha uzun görünüyordu ve bu Rexy'yi biraz seksi yapıyordu.

Bu düşünceyi kafamdan attım. "Bu kadar kısa sürede sahte kız arkadaşlık yapmayı sen dene. Sana göz kırptıyordu, ben de panikledim."

Rex'in gülümsemesi karanlık bir zevke dönüştü.

"Kıskandın." "Kıskanmadım."

"O kadar kıskandın ki, külotun hala bükülmüş olmalı."

"Sen sen ol ol ol olduk ilgi ilgi ilgi kendi külotuma,
Bay

Montgomery.

Bana doğru yaklaştı ve kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Bugün dantelli mi?"

Koridorda bir kapı açıldı. Misafirimiz vardı. "Bilmek istemez misin?" diye fısıldadım.

Rex yaklaşarak elini kalçama dokundurdu. "Belki isterdim," diye mırıldandı.

Oh, hayır.

Acaba o...

"Tamam! Pizza!" Donny'nin coşkulu enerjisi odaya girmeden önce odayı doldurdu. Bunu da mı kaydediyorlardı?

Rex'e gizlice baktım, misafirlerimiz odaya girerken yüzünün hoş, yaklaşılabilir, izci Rex'e dönüşmesini izledim. Beni külotumla alay eden ya da sanki dünyada tek istediği şey benmişim gibi peşimden gelen adamdan eser yoktu.

"Bu Antonello'dan mı?" diye sordu Donny.

"Tabii ki," dedim sahte bir neşeyle, çenemi dik tutarak. Şehir dışından misafir ağırılıyorsam, New Elwood'un en iyi pizzasını ısmarlamam gerektiğini düşündüm. Elimi masaya doğru uzattım, en iyi ev sahibesi gibi. "Buyurun, buyurun."

Rex hala yanımda duruyordu, kolu benimkine değiyordu. Nefesim düzgün almıyordu. Gözlerindeki ışıltı, aklının hala kesintiye uğrayan konuşmamızda olduğunu gösteriyordu.

Bu konuyu *gerçekten* açamazdık. Gabe'in tutuklandığını öğrenmesi, onun gözünde benim bir yetişkin olarak tamamen işe yaramaz olduğumu düşünmesine neden olurdu. En iyi arkadaşıyla birlikte olduğumu öğrenmesi? Affedilemezdi.

Blair yemek masasına yaklaştı ve sanki çöp kutusundan çıkarmışım gibi lezzetli İtalyan pizzalarına bakıyordu. "Oh, pizza."

"Bir sorun mu var?" diye sordum, sol gözümün seğirmeye başladığını hissederek.

"Düğünden önce karbonhidrat yemiyorum. *Bazılarımız* kilolarına dikkat etmeli," dedi, gözleri belime kaydı.

Göğsümde kızgın bir öfke alevlendi. Ne yazık ki, ben duygusal bir yiyiciydim. Neyse ki, benden iki adım ötedeki masada üç büyük pizza vardı. Bir dilim pepperoni aldım, klasik Antonello tarzı peynirinin uzamasını gülümsemeyle izledim, sonra bir ısırık alırken Blair'e baktım. Yutkundum ve "İstersen buzdolabında yarım tavuk var" dedim.

Her şey yolundaymış gibi sahte bir gülümseme attı, ama aslında içten içe öfkeleniyordu. Onu anlayabiliyordum.

"Abigail de salata sipariş etti," dedi Rex, İtalyan sosuyla kaplı marul salatasını işaret ederek. "Tavuk ve sebze!"

Düşen saçlarını kulağının arkasına attı ve oturdu. "Kulağa harika geliyor. Teşekkürler, T."

"T?" diye sordum, bir ısırık daha alırken. Pepperoni dilimleri, pizzanın yağını tutan küçük bardaklar gibi davranıyordu. Muhteşemdi.

Blair elini salladı ve kıkırdadı. "T-Rex gibi. Eski bir lakap."

Yüzümü buruşturup yemeğimi çiğnerken, Rex buzdolabından tavuğu çıkardı ve Blair için bir kase salata hazırladı. Gözlerimi kısarak baktım. Sahte erkek arkadaşımın, gerçek eski kız arkadaşı ve gelecekteki baldızı için özel bir yemek hazırlaması uygunsuz mu? Bana uygunsuz *geldi*. Ama öte yandan, ben kızgındım ve Blair çok kötü davranıyordu.

"Abigail, Rex'le ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu Blair, Rex salata kasesini önüne koyarken ona gülümseyerek.

Rex ve ben birbirimize yan gözle baktık. "Uh..." diye başladım.

"Biliyorsun, bir süredir birlikteyiz," diye cevapladı Rex. Yanıma oturdu ve kolunu sandalyemin arkasına dayadı. Ona yaklaştım ve eli omzuma düştü, başparmağı

siyah tişörtümün yakasının üstündeki çıplak cildimi okşadı. Dokunuşuyla içimi bir sıcaklık kapladı ve bunu gizlemek için boğazımı temizledim.

Blair keskin, boncuk gibi gözleriyle hareketlerimizi takip etti, sonra bakışlarını kasesine indirdi. "Bir dakika. O zaman henüz ciddi bir şey yok sanırım," dedi, gözlerini benim ödediğim karbonhidratsız yemeğine dikerek, yine benim ödediğim evde yiyordu.

"Öyle deme," dedi Rex.

Ona küstahça gülümsedi. "Anlıyorum, Rex. Beni taklit etmek zor." Pizza boğazıma takıldı.

"Blair," Donny onu düzeltti, incinmiş gibi görünüyordu. "Ne? Şaka yaptığımı biliyor. Değil mi, Rex?" Rex yarım bir kakhaha attı. "Evet, çok komik."

"Senin her zaman harika bir mizah anlayışın olmuştur," dedi, sonra bana baktı. "Çok komik değil mi? Seni her zaman güldürüyor olmalı."

Rex, komik mi? Onun bu yönünü hiç görmemiştim. Lisedeki osuruk şakalarından beri. Ama bunu Blair'e söyleyemezdim; kim bilir bana nasıl karşılık verirdi? Donny, "Hey, ben de çok komiğim" diye patlayınca hiçbir şey söyleyemedim.

Blair sakallı yanağını okşadı. "Tabii ki komiksin, bebeğim. Ailenin geninde var."

Daha çok o ailede komiklik vardı ve bunu bana bilmesini istiyordu.

Bu gerçek bir ilişki bile değildi, ama ben gerçekten sinirleniyordum. Pizzamı bitirmiştim, bu yüzden bir tane daha aldım ve Blair'in bana attığı bakışları görmezden geldim. Belim birkaç dilim daha alabilirdi. Üst düğmemi açarsam daha da fazla.

"Abigail, işin o kadar yorucu olmalı ki akşam yemeği hazırlayacak vaktin olmuyor. Ne iş yapıyorsun?" Blair başını eğip dudaklarına sahte bir gülümseme yerleştirerek sordu.

Rex'e baktım. "Sanırım kardeşimi aramam gerek."

Gözleri kısıldı. "Hayır."

"Önemli."

"Bekleyebilir, Abigail," diye uyardı, sesi alçaldı. Böyle konuştuğunda, onun iyi adam olması gerektiğini unutuyordum. Aklım, güneşin doğana kadar odamda olacağı bu geceye gitti. Yalnız başımıza. Birlikte.

"Gerçekten bekleyemez, Rex," dedim. "Korkunç bir hata yaptım."

"Sanırım bunu halletmen gerekecek, değil mi?" dedi Rex, hala o alçak, emredici ses tonuyla.

Donny boğazını temizledi ve birdenbire yalnız olmadığımızı fark ettim. Dik durup yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım ve sonunda Blair'in sorusuna cevap verdim. "Ben emlakçıyım. İyi bir emlakçı."

"Şehirde arabayla geçerken otobüs durağındaki reklamlarını gördüm," dedi Donny gülümseyerek. "Harika."

Biraz rahatladım. "Teşekkürler, Donny."

"Tabii." Blair, çatalının ucuyla tabağındaki kiraz domatesi itip kakıyordu. "Akşamları ve hafta sonları çok çalışıyorsunuzdur. Bu, erkeğine bakmanı zorlaştırıyor olmalı."

Erkeğime bakmak mı? Ne demezsen de de. Dilimimi tabağıma bıraktım, dirseklerime yaslanıp ona dik dik baktım. "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey. Ben sadece daha gelenekselim. Erkekler çok iyi geçim sağlayıcılar, bence onları ve ailenin geri kalanını desteklemek önemli."

"Bu yüzden mi kendi işini yapıyorsun?" diye sordum, çenemi sıkarak. Nereden çıkardın bunu?

Gözlerini devirdi. "Hiç de değil. Sadece hayatımızla ilgili şeyler paylaşıyorum. Bunun için para kazanmam sadece bir bonus. Ama ben tamamen Donny ve futbol kariyerine odaklanmış durumdayım."

Futbol kariyeri pek yoktu. Yaralanmaları onu kenara itmişti ve artık otuzuna yaklaşıyordu. Ama bunu onun yüzüne vurmak, Donny'ye haksızlık olabilirdi. Donny'ye karşı hiçbir şeyim yoktu, bu iğrenç kadını evime sokması dışında.

"Sen tam bir mükemmel kız arkadaşsın," diye mırıldandım.

O sırtıttı ve kıkırdadı. "Nişanlım, ama evet, öyleyim."

Pizzayı onun aptal suratına fırlatmak istedim.

Yanımda Rex kıpırdadı. "Abigail'in çalışmasını seviyorum," dedi. "Ve otobüse binmek istersem, değişiklik olsun diye onun yüzüne oturabilirim."

Yarısı yenmiş pizzayı boğazıma takıldı.

Rex sırtıma vurdu ve güldü. Sonra ekledi, "Ama cidden, Abigail bu kasabanın en iyi emlakçısı. Çok çalışıyor ve bu belli oluyor. Onunla gurur duyuyorum."

Arkanıza yaslanıp onun koyu kahverengi gözlerine baktım. Bunun sahte olduğunu ve yalan söylediğini biliyordum, ama çok samimi görünüyordu. En son ne zaman biri işimde ne kadar iyi olduğumu gerçekten takdir etmişti?

Gabe kesinlikle takdir etmiyordu. Onun için ben, bir şekilde faturalarını ödeyen beceriksiz birisiydim. Ailem için ise, konuşmaya başladığından beri yaramazlık yapan küçük Abigail'dim.

Ama Rex, söylediklerine neredeyse inanıyor gibiydi. çok çalışmamdan gurur *duyduğunu*.

"Babam her zaman emlakçılar toplumun belasıdır derdi," dedi Blair, bir parça tavuk şişleyip çatalını çevirerek.

Rex'in sözleriyle üzerime çöken ani savunmasızlık, doğrudan bir darbe aldı. Blair'e dönerek, onu parçalamak istedim. Evimde misafir olsa da olmasa da, o çizgiyi aşmıştı.

"Baban dolandırıcılık yapıp neredeyse hapse girmiyor muydu?" Rex araya girdi, sesi rahattı ama gözleri sert. Kolunu tekrar sandalyeme koydu, başparmağıyla boynumu okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Başım dönerek onun dokunuşuna yaslandım.

Blair, alınmış gibi davranma cüretini gösterdi.

Aniden, bu bana fazla geldi. Bu duruma, hatalarımı kabul etmeye korkmam yüzünden düşmüştüm ve şimdi tarihin en kötü misafirleriyle uğraşmak zorundaydım. Üstelik, Rex Montgomery, tüm insanlar arasından, benim savunmama koşuyor ve bana hissetmemem gereken şeyler hissettiriyordu.

Ona karşı duyduğum küçük çekicilikle başa çıkabilirdim. Seksi Remy çok çekiciydi. Sorun değildi. Ama onun bana inanmasıyla başa çıkamazdım. *Bu*, kalbimin çok yakınına dokunuyordu.

Hayatı saf bir meydan okuma ile geçirdim. Herkes benim başarısız olacağımı ve her şeyi mahvedeceğini mi düşünüyordu? Sorun değildi, bu beni daha önce satılamayan mülklerin satışını tamamlamaya iten şeydi. Ama biri gerçekten benimle gurur duyduğunu söylediğinde ve bunu içten söylediğinde?

Bu o kadar nadir bir şeydi ki, nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Hiçbirine nasıl başa çıkacağımı bilemedim.

Ayağa kalktım. "İzninizle, biraz temiz hava alacağım." Ön kapıdan çıktım ve verandadaki salıncakta o kadar sert bir şekilde oturdum ki, salıncak sallandı ve ayaklarım yerden kesildi. Hayal kırıklığıyla homurdandım. Bütün hafta böyle mi geçecekti? Her adımında ayağımın altından halı mı çekilecekti?

Bu ruh halindeyken kendimi daha iyi hissettiren tek şey işimdi. Gerçekten iyi olduğum tek şey. Telefonumu çıkardım ve e-postalarımı göz attım

ama satılık emlak ilanımı vermemi isteyen iki yeni mesaj bile moralimi düzeltmedi.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı. "Selam," dedi Rex, ama ben ona sadece bir bakış attım. Şu anda ona ya da başka birine yakın olmak istemiyordum. Verandanın sütununa yaslandı, beni izledi ve "Bu çok acımasızcaydı," dedi.

Geriye doğru eğildim ve daha agresif bir şekilde sallanmak için yerden itildim. "*Ben* mi sert davrandım? Peki ya o? Ona evimi açtım, o ise beni böyle kışkırtıyor?"

"Ben de onu kastetmişim. Blair biraz cadalozluk yapıyordu."

Oh. Demek onun yaptıklarını sadece ben görmemişim. Gergin omuzlarım yumuşadı, o da sütundan iterek yanıma oturmak için mükemmel bir zamanlama yaptı. Salıncak ılık gecede hafifçe gıcırdadı.

Meşe ağacının yapraklarının arasından sokak lambasına baktım. "Erkeklerin kadınlara kaltak demesinden pek hoşlanmam, ama bu durumda o gerçekten öyle. Onun neyi beğendin ki?"

Rex hafifçe güldü. "Bilmiyorum. Birlikteyken o kadar da kötü değildi. İkimiz de hayatımızın dönüm noktasında, şehirde yaşıyor ve ne yaptığımızı merak ediyorduk, bu yüzden birbirimize çekildik. Gençtik."

"En azından ucuz atlattın," dedim, keşke eski sevgilimle de bu kadar şanslı olsaydım diye düşünerek. Eğer birlikteyken başka kadınlarla birlikte olmak istediğini dürüstçe söyleseydi, yıllarca evli kalıp onu mutlu etmeye çalıştıktan sonra onu aldatırken yakalamazdım. Belki de onu sadık tutacak kadar iyi olmadığı için suçlu bendim. Belki de onun olmadığı biri olmasını istememeliydim.

Sonuçta, benim de hep istediğim bu değil miydi? Her şeyi mahveden kız olmak dışında herhangi biri olmak?

"Evet, bir felaketten kurtuldum. Ve bil ki, sen onun gerçek kız arkadaşından çok daha iyi bir sahte kız arkadaşısın." Rex elini benimkinin üzerine koydu, cildinin sıcaklığı koluma yayıldı. Aklımda dolaşan tüm o seksi REXY düşünceleri somutlaşmaya başladı. Nefesimi tuttum ve gözlerimiz buluştu. Ama o Rex Montgomery'di. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Sahte erkek arkadaşım. Ona büyük bir iyilik borcum olan adam.

Bu listede olmayanlar? Rex Montgomery: uygun bir flört adayı, beni bir haftadan fazla tahammül edebilecek bir adam ya da beni kendimden kurtaracak adam.

Ondan hoşlanmak ve daha önce beni korumak için koştuğunda hissettiğim yakınlık, aynı madalyonun diğer yüzüydü. Hapis ve kardeşimle ilgili zor durumdan kurtulma şansım vardı ve ona aşık olarak her şeyi mahvedecektim.

Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolu, duvarlarımı yeniden örmekti.

"*Erkeğime* akşam yemeği hazırlayamayacak kadar meşgul olsam bile mi?" diye şaka yaptım, elimi geri çekip hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Rex gülümsedi ve gözlerime baktı. "Ben akşam yemeğinde pizza severim. Ayrıca yemek yapmayı da beceremem, bu yüzden kadınımdan bunu bekleyemem."

"En iyi ev sahibesi bir puan aldı," dedim, yumruğumu sıkarak ve Rex'in bana kadını olarak hitap etmesinin ne kadar heyecan verici olduğunu açıkça görmezden gelerek.

Rex geriye yaslandı, kıkırdayarak kolunu salıncağın arkasına attı. Yaklaşmak için kendimi zor tuttum ve uzun bir nefes verene kadar cırcır böceklerinin ve salıncağın gıcirtısını dinledik.

Rex, beni bir kitap gibi okuyarak bana bir bakış attı. "Geri dönmeye hazır mısın?" içeri?"

"Her zamanki gibi," dedim ve bana yardım etmek için uzattığı elini tuttum.

DOKUZ REX

Eve tekrar girdik ve Blair ile Donny'nin odalarına çekildiklerini gördük. Boş mutfığa girerken Abigail'in rahat bir nefes aldığını gördüm, sonra ona yemek artıklarıyla dolu tepsiyi buzdolabına koymasına yardım ettim.

Koridora geri adım attığımızda ikimiz de durduk. Odalardan birinden ritmik bir gıcirtı sesi geliyordu.

"Bu...?" Abigail kaşlarını çatarak, Donny ve Blair'in eşyalarını bıraktığım misafir odasının kapısına doğru sessizce ilerledi.

Tanıdık bir inilti havada yankılanınca yüzümü buruşturdum. "Evet," dedim.

Abigail'in yüzü dehşete kapılmıştı ve kapının önünden parmak uçlarında geçerek merdivenlere koştu. Ben de çok geride kalmadan onu takip ettim, kardeşimin ve Blair'in yan odada o işi yaptıklarını ve Abigail'le bütün gece aynı odada kalacağımızı düşünmemeye çalışıyordum.

Çantamdan dış fırçasını alırken, Abigail koridordan kayboldu ve birkaç dakika sonra yastık ve battaniyelerle geri geldi ve bunları yatak odasının ortasına hiç özen göstermeden attı.

Elimdeki fırçaya baktı. "Gabe'e banyo lavabosunun tıklandığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet..."

"Aslında yalan değildi. Banyo musluğunu kullanıyordum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen emlakçı değil misin?"

"Bu sana 'tesisatçı' gibi mi geliyor?" diye alaycı bir şekilde sordu, yatağındaki yastıkları kabartırken omzunun üzerinden bana ters bir bakış attı.

Omurgasının düzgün kıvrımlı kalçalarına bakmamaya çalışarak, homurdandım ve banyoya gittim. Geri döndüğümde, yerde benim için battaniyelerden bir yuva yapılmıştı ve Abigail kediye odadan çıkarmıştı.

O, kadınların yatmadan önce banyoda yaptıkları her neyse onu yapmak için ortadan kaybolurken, ben pijamalarımı giydim, gömleğimi çıkardım ve uzandım. Başımı yasladığım *en* rahatsız yer değildi, ama

beş yıldızlı bir otel de değildi. Bir koku aldım. İğrenç. O neydi?

Daha fazla inceleyemeden, Abigail yatak odasına geri geldi. Daha önce giydiği bol kot pantolon ve dar tişörtü değiştirmişti. Şimdi pembe dantelli küçük ipek şort ve ona uyan ipek bir kaşkorse giymişti. Neredeyse boğuluyordum.

"Ne oldu?" diye sordu Abigail, ellerini kalçalarına koyarak, ipek kaşkorse göğüslerine sıkıca yapışmasını sağladı.

Elimi ona doğru salladım. "Her zaman yatarken bunu mu giyiyorsun?"

Abigail kendine baktı. "Ne, pijama mı?" "Onlar pijama değil, Abigail."

Geri çekildi ve bana öfkeyle baktı. "Anlamadım?"

"O iç çamaşırı."

"Bu bir tişört ve şort! Sen gömlek bile giymemişsin!" Elini göğsüme doğru salladı, yanakları hafifçe kızardı.

"Gömleksiz uyumak tamamen normal." Bir an durdum. "Erkekler için."

"Peki, uyumlu pijama takımını normal değil mi?"

"Parlak kumaş ve dantel süslemeli."

"Dantel süslemesi seni rahatsız mı ediyor?"

"Şimdi rahatsız ediyor!"

Abigail yüzünü buruşturdu ve ben ne dediğimi anladım. Muhtemelen onun çirkin olduğunu kastettiğimi düşünmüştü. Ama benim demek istediğim, en iyi arkadaşımın kız kardeşi *bu haldeyken* ona karşı saf düşünceler beslemem nasıl mümkün olabilirdi?

Abigail'in tipik tavrıyla burnunu kaldırarak cevap verdi: "Eğer pijamalarım seni bu kadar iğrendiriyorsa, bakma. İyi geceler, Rex." Yatağına tırmandı, yastığını sertçe yumrukladı ve kafasını yastığa çarptı.

Suçluluk duygusu içimi kemirdi... ve Abigail'in *hassas* olduğunu fark ettim. Bu beni mideye yumruk yemiş gibi vurdu. Sert davranırdı ve birinin hatasını hemen fark edip ona söylerdi, ama bunu duygularının kolayca incinebileceğini gizlemek için kullanıyordu.

Hapiste geçirdiği geceyi ve bunu Gabe'den saklama isteğini düşündüm. Gabe onunla alay ettiğinde duyguları incinmiş miydi? *Ben* onunla alay ettiğimde duyguları incinmiş miydi?

"Pijamalarının iğrenç olduğunu demek istemedim," dedim onun sırtına. Cevap vermediğinde, "Güzel görünüyorlar" dedim. Bu sözüm ona bir burun çekmeyle karşılık buldu.

Alt kattaki gıcırta sesleri yeniden başladı. Blair'in boğuk inlemeleri döşeme tahtalarından yankılandı.

Yastığıma uzandım ve tavana baktım. Donny'nin alçak sesli mırıldanmaları kulağıma ulaştı ve gözlerimi kapattım. Harika. Şimdi, Abigail'in yatağının ayak ucundaki yerimden, kardeşimin evlilik öncesi mutluluğunun kanıtlarını dinlemek zorundaydım.

Söz konusu kadın aniden doğruldu ve yere bakarak öfkeyle baktı. "Sence bunu bilerek mi yapıyorlar?"

"Seks yapmayı mı? Umarım öyledir. Kazara nasıl olur bilmiyorum."

Kaşlarını çatması muhteşemdi ve dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. En azından tekrar bana bakıyordu.

Blair, uzun bir çığlık attı. "Sen onunla çıkarken de bu kadar sesli miydi?"

Ben homurdandım. "Hatırlamıyorum."

Abigail kaşlarını kaldırdı. "Sana inanmıyorum." Omuz silktim. "İnanmak zorunda değilsin."

Yastıklarına geri yığıldı ve ben de yanına döndüm. Hayır. Bu, zeminin kalçama ve omzuma batmasına neden oldu. Tekrar sırt üstü döndüm, sonra diğer tarafı denedim.

Yatak odasındaki tek sesler aşağıdan gelen bağırışlar (cidden, ne kadar sürecek bu?), yatak örtülerimin hışırtısı ve Abigail'in yumuşak nefes alıp veriydi. O küçük şortları ve yorganın altında saklanan uzun bacakları düşünmemeye çok, çok uğraştım.

Sonra o kokuyu tekrar aldım ve duyulacak şekilde burnumu çektim. Bir saniye. Bu kokuyu tanıyordum. "Uh, Abigail."

"Evet?"

"Sanırım Winston battaniyeme işedi," dedim, onun dehşete düşeceğini düşünerek, ama o kıkırdamaya başladı, sonra işemediği battaniyeyle kıkırdamasını bastırdı. "Gülüyor musun?"

"Üzgünüm. Komik olmadığını biliyorum, ama... biraz komik. Seni gerçekten sevmiyor."

Elimi yüzüme kapattım ve küçük bir kahkaha attım. Bu bana olmasaydı, ben de çok komik bulurdum. Ama öyleydi. "Başka

Başka battaniye var mı?"

"Yok," dedi ve kıkırdamaya devam etti. Kızların pijama partileri böyle miydi?

"Sanırım Blair ve Donny'yi buraya getirdiğim için başıma bu geldi," diye mırıldandım.

"Hadi ama. O kadar acımasız değilim. Gel buraya," dedi Abigail, tekrar oturup küçük yatağının uzak tarafına kayd.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir davet mi?"

"Tabii, pijamalarım seni o kadar rahatsız ediyorsa, kedinin çişıyla çevrili bir ortamda bütün gece uykusuz kalmayı göze alıp onlardan uzak durmak için?"

Şaka olarak söylemişti ama sözlerinde gerçeği duydum. Daha önce onun duygularını incitmişim ve ondan uzak durmak onu daha çok incitecekti. Ama sorun pijamalarının beni rahatsız *etmemesi*ydi. Onlara dokunmak için ellerim kaşınıyordu, ipeksi kumaşın cildinin görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için.

Rahat edemememin bir nedeni de, Winston'ın ıslattığı battaniye hariç, odanın her yerinin onun kokmasıydı. Üstelik o, erkeklerin görebileceği en küçük ve en seksi pijamaları giymişti ve ona dokunmamam için tüm nedenleri tam olarak hatırlayamıyordum.

Yatağa yanına uzandım, onun yastıklarına yaslanıp dudaklarını pembe ve şişene kadar öpmeme izin vermesini diledim. Bunun yerine ellerimi kendime sakladım.

"Winston için üzgünüm. Belki sana ısınır," dedi.

"Önemli değil. Donny ve Blair için üzıldüm. Onlara ısınacağını sanmıyorum."

O, bir kahkaha attı, sonra bana sırtını döndü. Yüzümü gıdıklayan bir saç telini ittim ve sonra, kardeşim ve nişanlısının gece geç saatlere kadar yaklaşan düğünlerini kutlama sesleri eşliğinde uykuya daldık.

Belki de Winston'ı onların odasına koymalıydık.

TEN ABIGAIL

Sıcak, rahat ve konforlu bir şekilde uyandım, ancak gece yarısı battaniyemi tekmelediğimi hissediyordum. Uykunun sisleri zihnimden dağılmaya başladığında, hissettiğim sıcaklığın sırtımdan belime ve karnıma doğru yoğunlaştığını fark ettim.

Donakaldım.

Yumuşak horlama sesleri ensemdeki saçları kabarttı. Rex'in kolu belime dolanmıştı ve gece bir ara elini karnımın üzerine koymuştu.

Çıplak karnımın üzerine.

Pijama üstüm göğüslerimin hemen altına kadar sıyrılmıştı ve eli tam oraya yerleşmişti, başparmağı göğüslerimin arasındaki boşluğa bastırmıştı. Geniş, uzun vücudu bana sıkıca sarılmıştı, beni o kadar sıkı kucaklamıştı ki, sertleşmesini fark etmem bir anımı aldı.

Sabah ereksiyonu.

Kalbim çarparken, uzun uzun duvara baktım ve şimdi ne yapmam gerektiğini düşündüm, çünkü bulunduğum pozisyon beni rahatsız etmiyordu. Hatta bacaklarımın arasında bir ıslaklık vardı ve vücudumun her yerinde hoş bir titreme hissediyordum.

Çok tahrik olmuşum. Oh oh.

Rex'in penisi kıcıma yapışmıştı ve ben bu gerçeği sindirmek için gözlerimi sıktım. Penisi bana karşı seğirdi ve ben hafifçe nefes verdim.

Ensemdeki horlama kesik kesik oldu ve Rex benden uzaklaştı. Elini karnımın üzerinden belime kaydırды ve yavaşça sırt üstü döndü. Uyuduğumu sanıyordu.

Önümde iki yol açıldı. Uyanmış gibi yapıp kıcıma batmış devasa ereksiyonu görmezden gelebilir ya da dönüp bununla yüzleşebilirdim. İkincisini seçtim ve döndüm, başımı avucuma dayadım ve Rex'e kaşlarımı kaldırdım. Bakışlarımı, bir an önce beni dürtten o belirgin şişkinliği gizleyen, yığılmış çarşafın üstünde görünen muhteşem göğsünün olduğu, köprücük kemiğinin altından aşağıya indirmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

belinin üzerinde sergilenen muhteşem göğsünü gizliyordu.

Ona yavaşça göz kırptım. "Seni kucaklaşmaya davet ettiğimi hatırlamıyorum, Bay Montgomery."

Rex iyi adamların en iyisi olduğu için özür dilemesini bekledim. Bu garip durumu atlatabileceğimi ve belki biraz onunla dalga geçip tekrar sağlam zemine basabileceğimi düşündüm.

Bunun yerine, Rex uykulu gözlerini bana kırptı ve kendini utanmaz bir özgüvenle düzeltti. Gözlerim hareketini takip etti ve bu sırada kaslı göğsünü, düz erkek meme uçlarını, sert karın kaslarını ve üst göğsünü kaplayan, karnının ortasından göbek deliğinin altına kadar uzanan ve çarşafın altında kaybolan koyu renkli tüyleri gördüm. Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye kıvrıldı ve omuzlarını silkti. "Sana sarılmayı sevdiğimi söylemiş miydim? Ve bil diye söylüyorum, dün gece o kışını bana süren sendin."

Ağzım açık kaldı. "Yapmadım."

"Birkaç kez ileri geri salladın da." Yanaklarım kızardı. "Yalan söylüyorsun."

Benim pozisyonumu taklit etmek için yanına döndü, dirseğiyle kendini destekledi ve bana baktı. "Ben kolumu beline dolayıp seni kendime çekene kadar kıvranıp durdun, Abigail Stone. Bu bana bir şeyi gösteriyor."

Bu sağlam bir zemin değildi. Bu en sallantılı zeminlerden biriydi. Her yönden tehlike vardı, çünkü Rex'in saçı uykudan dağınıktı, gözleri yarı kapalı ve şehvetliydi ve pantolonunda kocaman bir ereksiyon vardı. *Benim için* kocaman bir ereksiyon.

Ona kaşlarımı çattım. "Bu sana ne anlatıyor?"

"Sen," dedi, yavaşça bana doğru yaklaşarak, "göründüğün kadar sert değilsin." Elini tekrar belime koydu ve beni yavaşça sırt üstü çevirdi, gözleri benim gözlerimde sabitlenmişti. Yastıkların üzerine yığıldım ve üstümde hareket eden onu izledim, tüm o şaşırtıcı derecede karanlık dikkatini bana vermişti. Bacağı bacaklarımın arasına girdi ve aniden nefes alamadım.

Bunu istiyordum. *Onu* istiyordum. Yapmamamız gereken tüm nedenleri unutmak ve ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek istiyordum. Rex'in hiç hayal edemeyeceğim yönleri vardı. O sadece toplumumuzun dayanağı ve herkesin güvenebileceği bir adam değildi.

Rex kötüydü.

Kötü olanları severdim. Çok severdim. Vücudumu istediği yere kaydırmasını seviyordum. Bana beni arzuladığını göstermekten korkmamasını seviyordum.

Bir kez olsun güçlü olan ben olmak zorunda değildim. İlk adımı atan ben olmak zorunda değildim. Normalde insanlara "korkutucu" ve "ürkütücü" gelirdim, ama o anda Rex benden hiç korkmuyor ya da çekinmiyor gibi görünüyordu.

Ne istediğini tam olarak biliyor gibiydi ve istediği şey bendim. Bu durumun dayanılmaz derecede seksi bir yanı vardı, bir kez olsun kendimi ortaya koymak zorunda olmamak... Ama yine de fısıldadım, "Bunu yapmamalıyız."

Rex'in bakışları dudaklarıma indi. "Biliyorum."

Ellerim çıplak göğsüne gitti ve parmak uçlarımla köprücük kemiğinin kenarını izledim. "Yerde yatmalıydın."

O homurdandı. "Kesinlikle," dedi, sesi kısık ve pürüzlüydü, sonra başını eğdi ve...

Kapı zili çaldı.

Dudakları benimkilerden bir santim uzakta, Rex donakaldı. Gözlerini kırıştırdı, sanki ne yapmak üzere olduğunu fark etmiş gibi gözlerini benimkilere çevirdi.

Gerçeklik, yüzüme bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi. Telefonum çaldı ve Rex'in altından çıkıp aramayı cevaplamak için aceleyle kalktım.

"Gabe?" diye sordum nefes nefese, elimi alnıma koyarak ve sırtımı Rex'e dönerek.

"Selam," diye cevapladı kardeşim. "İyi, uyanmışsın. Dışarıdayım."

Döndüm ve Rex'in yatak kenarında oturmuş beni izlediğini gördüm. "Dışarıda mısın?" diye tekrarladım. "Dışarıda nerede?"

"Evinizin dışında. Beni içeri alacak mısınız?"

ON BİR ABIGAIL

Kulaklarım kanla dolarken Rex'e döndüm. "Saklan."

"Saklan mı?"

Dolabı işaret ettim. "Orada. Çabuk. Gabe burada."

"Abigail." Rex kollarını kavuşturdu ve bana hoşgörölü ve eğlenceli bir bakış attı. Bu bakışı sevdiğim için kendimden nefret ettim. "Senin dolabına saklanmayacağım."

"O zaman yatağın altına."

Ayağa kalktı, Rex'e hiç yakışmayan bir havayla ve bana doğru bir adım attı. Göğsü gerçekten bir sanat eseri gibiydi. İtfaiyecilerin formda olduğunu biliyordum, ama sanırım Rex'in rahat tişörtlerinin ve iyi adam gülümsemesinin altında sakladığı şeyi fark etmemiştim.

Ama kardeşim aşağıdaydı ve ben Rex'i neredeyse öpecektim, kalbim düzgün atmıyordu. Elimi kaldırdım ve Rex ona çarptı. "Burada kal."

Avuçlarını yukarı kaldırdı ve pes etti.

Yatak odamın kapısından hızla geçtim ve eşikte durdum. "Ses çıkarma, Rex."

Kardeşimin en iyi arkadaşı hiçbir şey söylemedi ve ben onun yakışıklı yüzüne kapıyı kapattım. Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkıp ön kapıya koştum. Gabe tam kapıyı açmak için kolu çeviriyordu, kumral saçları kapı aralığından görünüyordu.

"Seni uyandırdım mı?"

"Şey," dedim. "Hayır. Burada ne işin var?"

Kapıyı daha fazla açtı ve bir alet çantasını kaldırdı. "Lavaboya bir bakayım dedim. Şimdiye kadar tesisatçı çağırmayı başaramamışsındır diye düşündüm."

Teşekkür etmeli miyim, kızmalı mıyım bilemedim. Tabii ki haklıydı, ama kendi evimin bakımını yapamayacağımı varsayması da kabaydı. Ama yine de uğraması hoş bir davranıştı.

ve lavaboyu tamir etmeyi teklif etti. Ama buraya böyle dalmak kabalıktı. Ama tesisatçı çağırmak benim aklıma gelmemiştir.

Rex'in suçu değil miydi?

öyle değil mi?

Donny dağınık saçlarını ortaya çıkardı. "Oh, selam dostum."

Donny dağınık saçlarını dışarı çıkardı. "Oh, selam dostum."

Gabe kapımın eşiğinde durdu. "Donny? Burada ne yapıyorsun?" "Duş almayı umuyordum," dedi Donny, bana bir bakış atarak. "Yukarıda

Yukarıda mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet. Tek bir banyom var, ama lavabo tıkalı." Açıklamak için kardeşimin aletlerini işaret ettim. "Dişlerini fırçalamak için aşağıdaki tuvaleti kullanırsan, lavaboyu tamir edip duşu kullanmana izin veririz."

Donny'nin arkasından bir homurtu duyuldu. "Tabii ki tek banyo var," dedi Blair, beni duyacak kadar yüksek sesle, ki bunun kasıtlı olduğunu düşündüm. "Neden otel tutamadığımızı hatırlatır mısın, Donny?"

"Blair-bear, sana söyledim, böyle daha iyi. Takipçilerimize daha yakın görünürüz."

Gabe'in bakışlarını başımın yanında, kızgın lazer ışınları gibi hissedebiliyordum. Yüzüme bir gülümseme çizerek ona döndüm ve elimi merdivenlere doğru uzattım. "Gidelim mi?"

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Gabe alçak sesle sordu: "Donny Montgomery nişanlısıyla senin misafir odasında ne yapıyor?"

"Bütün gece iğrenç bir şekilde yüksek sesle seviyorlar," diye cevap verdim, elimi sallayarak.

Gabe bir ses çıkardı ve daha fazla soru geleceğini düşündüm, bu yüzden uygun bir yalan bulmak için kafamı yordum. Ya da gerçeği söylemeli miydim? Donny otel rezervasyonu yapmayı unutmuştu ve ben botanik bahçesinin hemen yanında yaşıyordum; bu yeterli bir açıklama değil miydi? Tabii Gabe biraz daha derinlemesine sorarsa, ona şunu söylemek zorunda kalacaktım...

"Rex?"

Tam o anda donakaldım ve banyomda çömelmiş büyük bir siluet gördüm. Rex omzunun üzerinden bakıp küfretti, lavabonun altından su fişkırdı ve onu sırlıslıklam etti. Tekrar lavabonun altına daldı ve su durdu, sonra banyo paspasına oturdu ve kardeşimin bakışlarıyla karşılaştı. "Selam dostum."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Lavabo tamir edildi mi, ne oldu?" Blair'in sesi aşağıdan geldi. "Saçımı ve makyajımı yaptırmam lazım, bir saatten az bir süre sonra canlı yayına çıkacağım. Takipçilerim mekanı gezmek için yalvarıyor."

Merdiven korkuluğundan aşağıya baktım. Blair aşağıda durmuş, ayağıyla benim döşeme tahtalarına vuruyordu. "Bunun için aşağıdaki banyoyu kullanamaz mısın?"

Blair gözlerini devirdi, sonra yanımdaki korkuluktan başını uzatan kardeşime baktı. Gülümsedi. "Selam Gabe. Spor yapmışsın galiba!"

Biraz öğürdüm, bu da Gabe'in omzuma itmesine neden oldu, ben de ona dilimi çıkardım, o da bana başımı tutup noogie yapmak ister gibi uzandı. Neden olmasın? Zaten bana çocuk muamelesi yapıyordu. Ama ben kaçtım (yılların tecrübesi) ve banyoya doğru uçtum, sonra kapı pervazına çarparak durdum.

"Şey," dedim.

Rex gömleğini tamamen çıkardı, ıslak kumaşı parmak uçlarında salladıktan sonra linolyum zemine attı. Kumaş ıslak bir sesle yere çarptı ve Rex parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra kendini kurutmaya çalışan bir köpek gibi başını salladı. Küçük su damlacıkları banyonun her yerine sıçradı (can sıkıcı) ve Rex'in kesik göğsünden ve sırtından damladı (can sıkıcı değil).

"Ne oluyor lan, Rex?" diye sordu Gabe.

Rex, erkeklerin yaptığı gibi çenesini yukarı doğru kaldırarak Gabe'e selam verdi. "Selam." "Ne yapıyorsun? Neden tişört giymiyorsun?" Gabe bana baktı, kaşlarını çatarak.

Avuçlarımı yukarı kaldırarak geri çekildim. "Neden *bana* bakıyorsun?"

"Abigail'in lavabosunu tamir ediyorum," dedi Rex, sonra tekrar makyaj masamın önüne çömeldi. "Ayarlanabilir anahtarın yok, değil mi? Abigail'in aletleri berbat."

"Hey!"

"Tabii, var," dedi Gabe, sakinleşerek alet çantasını yere koyup içinde aramaya başladı. "Abigail'de ihtiyacım olan şeylerin olmayacağını düşündüğüm için tüm aletlerimi getirdim.

"Ben buradayım, biliyorsun."

"İşte lavabo anahtarı." Gabe anahtarı Rex'e uzattı. "Ama lavabonun bozuk olduğunu nereden bildin? Kardeşin ve nişanlısı neden aşağıda?" Gabe bana bir bakış attı. "Ve gömleğini giy, dostum."

"Her şey ıslak," dedi Rex, sesi lavabonun altından garip bir şekilde yankılanıyordu.

"Bitirdiniz mi?" diye sordu Donny, biraz utangaç bir ifadeyle. Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Blair biraz sabırsızlanıyor."

Gabe rahatsız edici sorular sormak ister gibi görünüyordu, ben de kardeşimi banyoya itip "Bitti sayılır. Bir saniye bekleyin" dedim. Sonra kapıyı kapatıp üçümüzü içeride kilitledim.

Kardeşim pek etkilenmemiş görünüyordu, ama klozet kapağını kapatıp üzerine oturdu. Rex homurdandı, lavabonun altında ne yapıyorsa yaparken sırt kasları hareket etti, ben de dönüp duvara baktım.

"Bana neler olduğunu söyleyecek misiniz?"

Plastik duvarlara su fişkırdı ve Rex başını lavabonun altından çıkardı. "Abigail'in saç tıkanmaya neden olmuş galiba. Temizleyip her şeyi yerine koyayım, o zaman düzelir."

"Ben onu kastetmedim," dedi Gabe.

Rex'e baktım, o da bana baktı. Gözlerinde, beni kendime çekip karanlık ve kirli şeyler yapmamı isteyen adamı gördüm.

Ayağa kalktı, göğsü hala nemden parlıyordu ve ben de duvara bakmaya devam etmeye karar verdim.

"Abigail bana bir iyilik yapıyor," dedi Rex sonunda.

Gabe bir an sessiz kaldı. "Tamam. Biraz daha açar mısın?"

Rex kıpırdadı ve göz ucuyla boynunun arkasını ovuşturduğunu gördüm. "O, Donny'nin düğününe benimle birlikte gidecek."

Gabe'e baktım, kaşları daha da çatılmıştı. Rex'in sözlerini düşündü, sonra "Randevu, yani..." dedi.

"Gerçek bir randevu değil, tabii ki," diye cevapladı Rex aceleyle. "Sadece düğün için. Rol yapacağız."

Gabe rahatlamış bir şekilde nefes verdi ve ben hareketsizce durdum. Bu açıkça gerçek olmasına rağmen neden bu kadar acı vericiydi?

Bu sahte bir şeydi. Biz gerçekten çıkmıyorduk. Rex'in bunu yüksek sesle söylemesi beni hiç etkilememeliydi.

Ama aptal, aşırı duyarlı duygularım incinmişti. Bu sabah flört ettiğimiz için miydi? Belki bir an için Rex'in beni gerçekten layık gördüğünü hissettiğim için miydi?

Neredeyse kendime güldüm. Küçük Abigail, toplumun direği Rex'le çıkıyor mu? İmkansız.

"Abigail?" dedi kardeşim, dikkatimi çekerek. "Ha?"

"Neden bunu kabul ettin?"

Omuz silktim. "İnsanlara nazik davranmak gibi yeni bir şey deniyorum."

"Yani, açık olmak gerekirse," dedi Gabe, "aslında çıkmıyorsunuz."

"Kesinlikle değil," dedi Rex kesin bir şekilde ve ben yüzümdeki acı ifadesini gizlemek için kapıya doğru kaydım. "Bana bir iyilik borcu vardı."

"İyilik mi?" Gabe'in gözleri kısıldı ve Rex'in her şeyi anlatmak üzere olduğuna neredeyse emindim. "Oldukça büyük bir iyilik olmalı."

Rex boğazını temizledi. "Evet, bilirsin... emlak." Başını salladı. "Onu önemli bir müşteriye tanıştırdım."

Rex'e bir bakış attım. Çok kötü bir yalan değildi, ama beni rahatsız etti. İşim bana aitti ve Gabe'in *bunu* başaramayacağını düşünmesini istemiyordum.

Gabe derin bir nefes aldı. Bana döndü. "Bunu yapabileceğinden emin misin, Abigail?"

Kaşlarımı çattım ve tekrar ona döndüm. "Ne, birinin düğün partneri olmak mı?"

Gabe omuz silkti ve iyi niyetle gülümsedi. "Sadece başının belaya girmesini istemiyorum, hepsi bu."

Sorun çıkaran biri olduğumu biliyordum, ama bu acıttı. En güzel gülümsememi takındım ve "Birkaç gün Rex'in koluna takılı kalabilirim herhalde" dedim.

"Sadece söylüyorum," dedi Gabe ve Rex'e gülmek için baktı. Rex, onun şerefine, gülümsedi ama beni aşağılamak için onlara katılmadı.

Gabe beni o kadar küçümsüyordu ki, birinin randevusu olabileceğimi bile düşünmüyordu. Tabii, lavabo anahtarım yoktu (o şey neyse artık) ve lavabom bir süredir tıkanmıştı, ama yapma ama! Ben başarılı bir emlakçıydım. Kendi evim vardı. Boşanmamın üstesinden gelmişim ve hayatı fena halde alt üst etmişim. Çoğu zaman. Sayılır.

Gabe bunu görmüyordu. Tuvalet tankına yaslanarak, "Beni bir an korkuttunuz. Gerçekten biriyle çıktığınızı söyleyeceksiniz sandım," dedi.

"Yok," dedi Rex. "Bu U boruyu temizlememe yardım eder misin, sonra bunu yerine takabiliriz?"

"Tabii. Hala Sullivan's'a maçı izlemeye geliyor musun?"

Rex onaylayarak homurdandı ve ben kapıdan çıktım. Yatak odama girdim ve siyah-beyaz tüylü küçük bir top beni içeriye kadar takip etti. Winston, kendi bölgesinin bu yeni alanını inceleyerek etrafta dolaştı ve Rex'in çantasına tısladı.

"Biliyorum, değil mi?" dedim, gözlerimdeki nemi silerek. Saçmalıyordum. Bunu biliyordum ve bu yüzden kendime kızıyordum. Ama kedi Rex'in çantasını pençeledi ve bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Hassas ve dengesiz hissederken kardeşimle veya Rex'le yüzleşmek istemediğimden, koşu kıyafetlerimi giyip evden çıkıp koşuya çıktım ve Winston'ı odamı keşfetmesi için evde bıraktım.

ON İKİ REX

ABIGAIL, lavabodaki işimi bitirdiğimde gitmişti ve sonra Blair, Donny ve benim duş alıp güne hazırlanmak için çok fazla itiş kakış ve hareket oldu. Gabe, kasabada yöneticisi ve barmeni olduğu Sullivan's adlı bara gitti ve ben de bir saat sonra orada buluşup maçı izleyeceğime söz verdim.

Ayakkabılarımı giyerken, Blair sosyal medya kanalı için bir şey çekmek üzere oturma odasında hazırlık yapıyordu. Abigail hâlâ dönmemişti. Duş alan son kişi olan Donny merdivenlerden indi ve bana başıyla selam verdi.

"Sullivan's'a maçı izlemeye gelmek ister misin?" diye sordum, Donny'nin reddedeceğini düşünerek. Son günlerde benimle konuşmamak için her zaman bir bahanesi vardı ve ilişkimizin bu noktaya gelmesi çok üzücüydü.

Donny, oturma odasına bakıp müstakbel karısına bir göz attıktan sonra bana doğru aceleyle gelerek beni şaşırttı. "Neden olmasın?" dedi küçük bir gülümsemeyle, sonra da "Blair-bear, birkaç saat sonra dönerim! Kardeşimle dışarı çıkıyoruz" diye seslendi.

"Tamam. Ama bu akşam altın saatte mekanın fotoğraflarını çekmek için buraya gelmen lazım."

"Tamam," dedi Donny, sonra sanki yaramaz bir şey yapıyormuş gibi muzip bir gülümsemeyle bana baktı ve peşimden kapıdan çıktı.

Sullivan's on dakikalık mesafedeydi, bu yüzden benim kamyonetime atladık.

"Hala bu şeyi kullanıyorsun, ha?" dedi Donny, ben kontağı çevirirken sırtıtarak. "Hala çalışmasına şaşırdım."

"Onu dinleme," dedim kamyonete, gösterge paneline vurarak. "Ne dediğini bilmiyor."

Donny burnunu çekip pencereden dışarı baktı. "Buraya dönmek çok garip. Her şey... aynen aynı."

Öyle değilsin, diye düşündüm, ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaretim yoktu. "New Elwood, San Antonio kadar gösterişli değil, değil mi?"

"Sadece o değil." Donny bir an sessiz kaldı, sonra ekledi, "Sanırım yıllarca futbola o kadar odaklanmışım ki, o hayatın içinde kendimi kaybettim. Ve şimdi..." Dizini dalgın dalgın ovuşturdu.

"Şimdi yok mu?" diye sordum sessizce.

Donny dudağını ısırđı ve başını salladı. "Artık yok."

"Ama fizyoterapist tekrar oynayabileceğini söyledi, değil mi? Bana yarım yıl rehabilitasyon sonra sahalara döneceğini söylememiş miydin?"

"Ben neredeyse otuz yaşında, dizleri sakat bir adamım. Artık kimse beni istemiyor," dedi Donny, bunu şaka gibi göstermeye çalışarak ama başarısız olarak.

Sullivan'ın önündeki yere park ettim ve motoru durdurdum. Ne söyleyeceğimi bilemeden, kardeşimin peşinden restorana girdim ve hala hafif topallayarak yürüdüğünü fark ettim. Barda bir yer bulduk ve pürüzsüz, cilalı ahşap tezgahın diğer ucunda eski bir müşteriye bira dolduran Gabe'e el salladık.

"Blair'le sosyal medya işleri iyi gidiyor gibi görünüyor," dedim Donny'ye beklerken, aramızdaki sessizliği bozmak için.

Donny televizyondan gözlerini ayırıp bana baktı, gözlerinde hüzn vardı. O anda televizyonda San Antonio Stallions ile Columbus Bulldogs arasındaki maçın oynandığını fark ettim. Donny dizini incitmeseydi o maçta oynuyor olacaktı. Başını salladı. "Evet. O bu işte gerçekten çok iyi."

"Senin için sevindim," dedim.

Donny yüzümü inceledi. "Öyle mi?" "Evet."

"Olayların g i d i şatından rahatsız olabileceğini düşündüm. Emin olamadım..."

"Seninle tekrar normal bir ilişkim olabileceğini mi?" Donny homurdandı. "Öyle bir şey."

Omuz silktim. "Blair hep bana veremeyeceğim şeyleri istedi. Bizim ilişkimiz yürümezdi. Siz daha mantıklısınız."

"O, benden futboldan başka şeyler istememi sağlıyor. Dizimdeki sorunları düşünürsek, bu iyi bir şey."

"Donny Montgomery?" diye bir erkek sesi duyuldu. Dönüp baktığımızda, Belediye Başkanı Greene kollarını açarak bize doğru geliyordu. "Memleketimizin kahramanı geri dönmüş! Size bir içki ısmarlayayım!"

Belediye Başkanı Green'in arkasında birkaç meclis üyesi vardı. Etrafımızı sararak Donny'nin sırtına şaplaklar attılar. Birkaç yıl önce kardeşim bu övgülerle gurur duyardı. New Elwood'un yıldız futbolcusu olmayı, NFL'ye seçilmesinin getirdiği ilgiyi çok seviyordu.

Ama şimdi pek hoşuna gitmiyor gibi görünüyordu.

Gabe yaklaştı, bir içkiyi önüme, diğerini Donny'nin önüne koydu. Gürültü, Belediye Başkanı Green başka bir masaya çağırılıp el sıkışıp bebekleri öpene kadar sürdü. Donny yanıma çöktü.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Bir daha asla oynayamayacakmışım gibi hissediyorum."

Göğsüm sızladı. O benim küçük kardeşimdi, her zaman koruyacağıma söz verdiğim adam. Dizini iyileştiremezdim, ama belki düğününün sorunsuz geçmesini sağlayabilirdim. Biraz rahatlaması gerekiyordu. Bu yüzden, Sebastian alçı tozu ve iş botlarıyla geldiğinde, eski arkadaşımın kaburgalarına hafifçe vurdum.

"Evinde hala o balyoz var mı?" Sebastian sırtıttı. "Neden? Abigail orada mı? Öyleyse saklayabilirim."

Güldüm, ama içimde bir rahatsızlık hissettim. Abigail geçen gün balyozla biraz, nasıl desem, coşmuştu. Ama toplum için bir tehlike değildi.

Gabe ile onun aletleri hakkında yaptığımız şakaları düşündüm ve yüzüm buruştu. Onu da çok sert yargılamıştım ve her zaman bildiğim imajına uydurmuştum. Ama tanıdığımı sandığım sert, tavırlı kadının gizli yönleri vardı.

Hepsini keşfetmek istedim.

Tek bir sorun vardı. Gabe karşımızdaki bara yaslanıp Sebastian'a selam verdi ve tadilatın nasıl gittiğini sordu.

Abigail'in gizli yönlerini keşfedemezdim, çünkü en eski ve en iyi arkadaşım beni öldürürdü. Onun banyosunda gömleksiz yakaladığım için beni boğazlamıştı.

Konuşmaya geri dönerek Donny'nin sırtına vurdum. "Sanırım kardeşim biraz stres atması lazım," dedim Sebastian'a. "Eğer yıkacak başka yer varsa, Donny tam sana göre."

"Tabii ki!" dedi Sebastian. "Albert'in alt kattaki eski dairesini yıkıyoruz. Açık plan bir düzen yapacağız ve tüm duvarları yıkmamız gerekiyor."

Donny dikleşti, televizyondaki eski takımına bir kez baktı, sonra Sebastian'a döndü. "şu anda biraz baskıdan kurtulmak iyi olurdu."

Gölümsedim. Donny'nin neşelenmesini görmek, hala küçük kardeşime bakabildiğimi bilmek iyi geldi. Her şey olması gerektiğİ gibiydi. Sevdİğim insanlar bana güvenebilirdi.

Donny ve Sebastian eski duvarları yıkmaya gittiklerinde, Gabe barın benim tarafına doğru dolanarak geldi ve dirseklerini tahta yüzeye dayadı. Bir an beni izledikten sonra, "Kız kardeşimle olanların sahte olduğU konusunda ciddiysin, değıl mi?" dedi.

Bir saniye durakladım, ama bu süre Gabe'in gözlerini kısması için yeterliydi. Tereddütümü gizlemek için aceleyle ona gülümsedim. "O sadece bana bir iyilik yapıyor, dostum."

"İyi." "Neden iyi?"

Gabe avuçlarını bara dayadı ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Senin ve Abigail'in gerçekten çıkmamanız neden iyi?"

Omuz silktim. "Evet. Yani, artık çocuk değıliz. O bir süredir boşanmış. Hâlâ o aşırı koruyucu saçmalığına devam mı ediyorsun?"

"Kız kardeşimle çıkmak istediğini mi söylüyorsun?"

Eğer ona ve kendime karşı dürüst olacak cesaretim olsaydı, evet diyebilirdim. Onun benimle dalga geçmesini sevdiğimi, onu güldürmekten hoşlandığını itiraf edebilirdim. Gabe'e, kız kardeşinin bir kez olsun kendisine iyi davranacak birini hak ettiğini söyleyebilirdim.

Ve o, bana onun dünyasını ayakta tutmam gerektiğini hissettirmiyordu. Onun yanında olabiliyordum, var olabiliyordum ve sadece kendim olarak yeterince iyiydim. Başka hiç kimse bana böyle hissettirmemişti.

Ama ağızımdan çıkan şey bir burun çekme ve "Yok. Sadece kız kardeşin eninde sonunda tekrar biriyle çıkacak diyorum." oldu.

"Evet, ama *seninle çıkmayacak*." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece söylüyorum."

"Ne söylüyorsun peki?"

Bilmiyordum. Ama Gabe beni izlerken, onu incitecek hiçbir şey yapamayacağımı biliyordum.

Gabe, ortaokuldan beri en iyi arkadaşımıdİ. Çocukluğumun en iyi arkadaşı Sebastian kasabadan ayrıldıktan sonra Gabe hayatıma girmiş ve o zamandan beri çok yakındık. Babam öldüğünde, ailemi geçindirmek için koşturup durduğUmda yanımda olmuştu. Tıpkı

Abigail gibi, Gabe'in yanında kendim *olabiliyordum*. Onun kız kardeşinden hoşlandığımı söyleyerek ona borcumu ödeyemezdim.

Sevdiğim insanları incitecek türde bir adam değildim. Birinin mutlu olması için birinin fedakarlık yapması gerekiyorsa, fedakarlık yapacak olan ben olurum. Bunun nedeni asil ve özverili olmaktan hoşlandığımdan değildi; benim yapım böyleydi.

Evet, bazen birinin bana bakmasını dilerdim.

Bazen görülmek, çabaya değer olduğumu hissetmek istedim.

Ama işler öyle yürümüyordu.

Gabe en iyi arkadaşımdı. On yıllardır benim yanımda olmuştu. Onu her zaman kendi bencil arzularımın önüne koyardım.

Ama sonra, Abigail'in evine geri döndüğümde ve koridordan bana doğru gelen sesini duyduğumda, onu tekrar görebildiğim için içimi kaplayan rahatlamayı engelleyemedim.

ON ÜÇ ABIGAIL

GÖZÜM YINE SEĞİRİYORDU.

Blair, ikinci oturma odama bakarak başını salladı ve dilini şaklattı. "Bu olmaz. On bir nedimem var ve birlikte hazırlanırken bir video çekmemiz gerekiyor! Donny burayı nasıl iyi bir fikir olarak gördü, hiç anlamıyorum."

"Donny bana danışabilirdi. Bu evin sahibi benim, biliyorsun."

Blair beni görmezden gelerek mutfığa geri döndü. Neden uğraştığımı bile bilmeden onu takip ettim. Belki de eşyalarım dokunmadığından emin olmak için. Ön kapının açıldığını duydum ve Blair mutfak kapısından kafasını uzatırken, Rex koridorun girişinde belirdi.

Gözleri bana kaydı — ve Blair banyoyu işgal edip kendi duşumu kullanmamı engellediği için henüz değiştiremediğim koşu kıyafetlerime — sonra kapıyı açıp benim sığınağıma doğru yürüyen Blair'e.

Kapalı verandaya burnunu kıvırdı. "Arada bir süpürsen ölür müsün Abigail? O kupalar küflenmiş gibi görünüyor."

Rex yaklaşırken kaşlarını kaldırdı.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. En azından, bunun beni sakinleştireceğini umuyordum, ama pek işe yaramadı. "Orada çekim yapamazsın," dedim.

Blair durakladı, ayağıyla mutfak kapısını açık tutarken bana dönüp baktı. Gözleri kararmış ve son derece ciddiye. "Öyle mi? Neden?" "Çünkü ben öyle dedim, o yüzden." Bu bir soru gibi çıktı ve kendime lanet ettim. Zayıf görünmüştüm.

Blair'in tek cevabı burun kıvrımak oldu, sonra Rex'e döndü. Yüzü değişti. Ustaca kıvrılmış sarı saçlarını omzundan attı ve ona göz kırparak utangaç bir gülümsemeyle baktı. "Merhaba T. Maçı izlerken eğlendin mi?"

İyi misin?"

Dışlerimi sıkıp gözlerimi kısarak baktım.

Rex ondan uzaklaşmadı, ama onun ilgisini de pek umursamıyor gibiydi. Omuz silktili. "Maç iyiydi. Siz iki bayan evde iyi vakit geçirdiniz mi?"

"Harika," diye dışlerimi sıkarak cevap verdim, sonra buzdolabına doğru yürüdüm. Eski pizza kutularını çıkardım ve bir dilim alıp, pizza beni kişisel olarak kırmış gibi çiğnedim. Bu sırada Blair, Rex'e video çekimleri ve canlı kayıt planları hakkında hikayeler anlatıyordu.

"Ama hazırlık çekimleri yapmamız lazım. Fotoğrafçının çekmesi gereken bir sürü dış mekan çekimi var, ama arka bahçenin haline bak! Ne yapacağız?"

Rex pencereden dışarı baktı ve kaşlarını çatı.

Ve ben de yeterince sabrettim. Ağzımdaki pizzayı yuttum ve ona döndüm. "O fotoğraflar için benim evimi değil, gerçek düğün mekanını kullanacaksın, Blair."

O güldü ve Rex'e bakarak "Onu nasıl katlanıyorsun, tatlım?" dedi.

Hayatım. *Hayatım*???

Ona yakın davranan *benim* erkek arkadaşımdı. Bir nevi. Şimdilik.

"Yani, Donny ikinizin çıktığını söylediğinde inanamadım. Davetiyeği değiştirmeni bekledim ama işte buradayız." Kıkırdadı ve mutfak tezgahına öyle yaslandı ki göğüsleri yüksek ve yuvarlak görünüyordu ve göbek deliğinin altında küçük bir deri şeridi görünüyordu.

Bunu benim için yapmadığı kesindi.

Bütün bu işi iptal etmekten beni alıkoyan tek şey, bu sabah banyoda yaşananlar ve Gabe'in bu düğünü gerçekleştiremeyeceğimi varsaymasıydı. O zaten benden en kötüsünü bekliyordu ve en yakın arkadaşına bir iyilik bile yapamazsam, onun varsayımlarını doğrulamış olacaktım.

Blair bir şey söylüyordu, muhtemelen bana, görünüşüme, evime veya işime yönelik ince bir eleştiri, ve ben artık dayanamıyordum. Pizza kutularını aldım ve dışarı çıktım.

Tabii, çimler biraz uzamıştı. Kimin umurunda? O benim çimlerimdi, ne istersem yapardım! Evet, çitin uzak tarafı biraz eğikti ve

muhtemelen boyanması gerekiyordu. Bu kasabada boyanması gerekmeyen ne vardı ki? Çiçek tarhlarım otlarla doluydu ve tek bir çiçek bile yoktu, ama yapma ama. Ben çalışan bir kadındım, arkadaşlarım ve bir hayatım vardı. Benden *bahçeyle uğraşmamı* bekleyemezsin.

"Abigail!" Rex koşarak bana doğru gelirken ekran kapısı arkasında çarptı.

"Şimdi olmaz, Rex," dedim, çimleri keserek kompost

Ben kapağı kaldırdığım anda bana ulaştı ve "Vay canına! Hissedebiliyor musun?" dedi.

Bu şeyden ısı mı çıkıyor? Kompostunu en son ne zaman karıştırdın?

"Kompostumdan uzak dur, Rex Montgomery," diye tersledim. Pizza kutularını içine tıktırıp, kapağı kapatabilmek için sıkıştırarak bütün kutuları sıkıştırarak kapağı kapatabilmem için izledi.

Onun adına şunu söylemeliyim ki, hiçbir şey söylemedi.

Ona döndüğümde, yüzü ifadesizdi ve sanki korkup kaçacağımdan korkar gibi beni izliyordu. Kollarımı kavuşturdum. "Ne var?"

"Bunu benim için yaptığın için gerçekten minnettarım, Abigail," diye cevap verdi sessizce. Sesi samimi, içten ve *nazikti*.

Bilinmeyen bir nedenden dolayı, bu beni öfkelenlendirdi. "Bu," dedim, evimi işaret ederek, "adil bir takas değil."

"Biliyorum."

"Ben bunu kabul *etmedim*."

"Biliyorum, Abigail."

"Gabe ile konuşmamamın tek nedeni..." Durdum. Kardeşimin tavrının beni ne kadar incittiğini itiraf etmek istemiyordum. "Çünkü onun senden sonsuza kadar nefret etmesini istemiyorum."

Rex içini çekip omuzlarını silkti, kollarını açtı. "Sadece birkaç günlüğüne. Sana telafi ederim."

O kadar çaresiz görünüyordu ki, kaşlarımı çattım. "Nasıl oldu da kardeşin senin eski sevgilinle çıkıyor ve sen de onlar için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorsun? Onlar seni pek umursamıyor gibi görünüyor."

Rex irkildi ve içimden bir parça kötü hissettim. Ama sadece bir parça. Uzun bir nefes verdi. "Donny ile aramızdaki ilişki böyle." "Belki Donny kendi başının çaresine bakmayı öğrenmelidir."

Rex omuz silkti. "Bazen biraz yardıma ihtiyacı oluyor."

"Hayatında mı?" diye alay ettim.

"Evet, hayatında," diye cevapladı Rex. "Babam öldü ve bu onu çok etkiledi. Benden çok daha gençti; ben sorumluluk almak zorunda kaldım. Ve şimdi bu tür şeylerde bana güveniyor. Kötü biri değil. O sadece... Donny."

"Gabe gibi konuşuyorsun," dedim, üst dudağımı kıvrarak. "Cesur, zeki, aşırı koruyucu ağabey, her şeyi berbat eden küçük kardeşine bakmak zorunda olan."

Rex kaşlarını çatı. "Gabe öyle düşünmüyor."

Ben burnumu çektim. "Öyle değil mi?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Bu sabah beni felaket bekleyen bir insan olarak nitelendirmesine eşlik ederek oldukça mutlu görünüyordun."

Rex bana baktı ve gözlerinde anlayış belirdi. Beni incitmişti ve bunun farkındaydı.

Bundan *nefret ediyordum*. Onun şefkatinin utancı, lanet olası Rex Montgomery'nin bana tekrar bu kadar *nazik* davranmaya hazırlanmasının verdiği mutlak utanç beni yakıp kavuruyordu.

"İçeri girip Blair'in oturma odamı film stüdyosuna çevirmediğinden emin olmalıyım," dedim ve yanından geçerek...

Ve hemen, bir yıl önce Charlie, Sophie ve benim sıcak yaz akşamlarında takılabileceğimiz bir ateş çukuru yapmak için arka bahçeye attığım beton bloklardan birine takılıp düştüm.

Rex, yere düşmeden beni yakaladı, ayağa kalkmama yardım etti, sonra beton blokları kaldırmak için o r a y a doğru yürüdü.

"Onlara dokunma," diye bağırdım. "O benim ateş çukurum."

Rex doğruldu, bahçemin ortasına yığılmış, çim ve otlarla neredeyse tamamen örtülmüş beş altı beton bloğa bakıyordu. Gözleri bana kaydı. "Bu senin ateş çukurun mu?"

"Oh, kapa çenenin Rex," dedim ve topuklarımı dönüp içeri koştum.

Mutfağa girdiğimde Blair başını kaldırdı, ama onunla tartışacak gücüm bile yoktu. Yatak odama gidip kapıyı arkamdan çarptım.

Evim istenmeyen misafirlerle dolmuştu. Kardeşimin en yakın arkadaşıyla çıkıyormuş gibi davranmak zorundaydım. O ise benden *hiç* hoşlanmadığını açıkça belli etmişti. Bu durum sorun olmazdı, ama onun dayanılmaz derecede çekici olduğunu keşfetmiş olmam işleri zorlaştırıyordu. En kötüsü de, bana karşı

bana karşı *nazik* davranmaya çalışıyordu. Bu durumdan, şu anda olduğumdan daha da utanç verici bir şekilde çıkamazdım, bu yüzden tek seçeneğim bunu sonuna kadar götürmekti.

Ama ağlamayacaktım. Rex için ağlamayacaktım, Blair ve Donny için de kesinlikle ağlamayacaktım. Ben bundan daha iyiyim.

Winston, dolabımın yanında kendini temizlerken başını kaldırdı. Siyah-beyaz kafası yana eğildi, yeşil gözleri odamı aydınlatan soluk güneş ışığında berrak ve parlak görünüyordu. Önüne diz çöktüm ve parmaklarımı bir saniye koklamasına izin verdim, sonra kulaklarının arkasını kaşıyarak motor gibi mırıldanmasını dinledim.

"Her şey gerçekten berbat, Winston." Tamamen oturdum ve o da kucağıma tırmandı. "Her şey gerçekten, gerçekten berbat."

Başını avucuma sürüp, nazıkçe bacaklarımdan indi ve Rex'in eşyalarının olduğu yere doğru sürünerek gitti. Rex'in ayakkabılarının yanında durup omzunun üzerinden bana bakarken kuyruğunu ileri geri salladı. Sonra yatağa koştu, komodini kullanarak yatağın üzerine atladı ve yatağımın ortasında sıkı bir siyah top haline kıvrıldı.

Merakla, Rex'in eşyalarının olduğu yere parmak uçlarında yürüdüm. Ve tam da sol ayakkabısının içinde mükemmel şekilli bir kedi kakası vardı. Gülmemek için dudaklarımı içe doğru kıvrıdım ve yatağımdaki kediye baktım.

Winston bir gözü açık, beni izliyordu.

"Bunu yapmamalıydın," dedim ve o gözünü kapattı. Kuyruğu yorganımın üzerinde hafifçe sürünerek yumuşak bir ses çıkardı. Yanına tırmandım ve kulaklarının arkasını daha fazla kaşıdım. "İnsanların ayakkabılarına kaka yapmamalısın Winston. Bu hoş bir şey değil. Ama teşekkür ederim. O bunu hak etmişti."

Kedi cevap vermedi, ama birkaç dakika sonra tekrar mırlamaya başladı ve beni rahatsız eden saldırganlık büyük ölçüde ortadan kalktı.

ON DÖRT ABIGAIL

Söylemeliyim ki, hayatımda yeni bir erkek olması hoş bir şeydi. Beni tatlı küçük pençeleriyle uyandırması çok tatlıydı. Tüylü ağzından yumuşak bir miyavlama duyunca gözlerimi açtım.

"Sana da günaydın."

Sabah güneşi perdelerden içeri süzülüyordu. Komodinin üzerindeki parlak kırmızı rakamlara baktım. Evet, uyuyakalmıştım. Rex Montgomery'nin yanında uykuya dalmak önceki geceki kadar kolay olmamıştı. Ona yanlışlıkla dokunmamak için vücudumu yatağın kenarında sert tutmuştum. Onun hiçbir yerine dokunmamak için. Dün gece bana pek bir şey söylememişti ve bu benim için sorun değildi.

Yana döndüm ve yatağımın diğer yarısının boş olduğunu gördüm. Esnedim ve otururken Winston pencerenin önündeki başlığımın kenarına atladı ve denge aleti gibi üzerinde yürüdü.

Çim biçme makinesi tek camın ötesinde uğulduyordu. Çimleri kim biçiyordu? Perdeleri kenara çekip ışığa gözlerimi kısarak baktım. Rex, çitlerin çevresinde çim biçme makinesini sıkıca tutarak itiyordu. Bronzlaşmış, yuvarlak omuzları, heather grisi tişörtünden belirgindi. Alnındaki teri elinin tersiyle silerken, ben de alnımı kırıştırdım. Ona çimlerinizi biçmesini istememiştim.

Winston'ın kuyruğu yüzüme değdi ve dikkatimi ona çekti. Yataktan atladı ve kapıya koştu, dışarı çıkmak için havladı.

"Acıkmış olmalısın," dedim ve o da miyavlayarak cevap verdi. Yataktan kalkıp bir gün önce giydiğim kot pantolonumu ve tişörtümü giydim, bir hırka alıp dışarı çıktım. Şu anda ilgilenmek için ne zamanım ne de enerjim olan bir sürü yeni mesaj ve e-posta içeren telefonumu arka cebime tıktırdım ve yarısı dışarı çıkınca kadın kot pantolonlarının durumuna lanet ettim. Kapıyı açtığım anda, Winston koridordan hızla koşarken, duvarlarımdan yüksek bir kahkaha sesi geldi. Donakaldım. Kahkahalar devam etti. Kadın kahkahaları. Ve kesinlikle birden fazla kişi vardı.

Evimde kim vardı?

Aşağı kata inerek, karışık konuşma ve kahkaha seslerini takip ettim ve mutfığa vardım. Blair, yüz kadar kadınla sohbet ediyordu, ama muhtemelen on bir kadındı. Arka kapı aralıkta duruyordu ve birkaç kadın, meyveli içecekleri parmaklarında sallayarak arka verandaya çıktı.

"Oh, Abigail!" Blair, başka bir içki doldurup bekleyen bir kadına uzattı. "Sonunda uyandın. Tüm nedimelerim, Rex'le ayrıldığında benim yerime geçen kadını tanımak için *can atıyorlardı*."

"Nedimeler mi?"

"On birinin hepsi! Dünyadaki en iyi arkadaşlarım," diye ekledi, yüksek sesle bebek gibi konuşarak, bu da beni biraz kusmak istememe neden oldu.

Zorla gülümsedim. "On birinin hepsi... benim evimde."

"Öğle yemeği hazırlattık," diye açıkladı Blair. "Gelecekte bir etkinlik düzenlemek istersen not almalısın. Konuklarına nasıl davranacağını öğrenebilirsin."

"Ha," diye cevap verdim, ki bu, aynı tişörtleri giymiş üç sıksa kadın arka kapıdan içeri girerken yapabildiğim tek şeydi.

"Oh, ne kadar lezzetli," dedi ilk kadın, parlak kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atarak. Blair'e baktı. "Tabii Donny kadar lezzetli değil."

Blair omuz silkti, sahte bir alçakgönüllülükle. "Sen söyledin, Tammy."

Kiler odasına geçip Winston'ın yemeğini üst raftan aldım. Burada kediden eser yoktu — çok fazla insan vardı — bu yüzden onun yemeğini ve su kabını alıp oturma odasına götürdüm. Yemeğinin metal kaba çarpmasıyla kafası kanepenin altından çıktı ve gözleri kapıya doğru fırladı.

"Ve o omuzlar!" diye hayranlıkla bağırdı nedimelerden biri. "Emin misin bekar değil?"

"İnan ya da inanma, Abigail'le çıkıyor," diye cevapladı Blair, sesini duyurmak için yüksek sesle. "Onda ne buluyor, hiç bilmiyorum."

Winston gergin bir şekilde yaklaşarak yanına sokuldu.

"Biliyorum," dedim ona, teselli etmek için kasesine birkaç parça daha yemek koydum. "Ama yakında gidecekler."

Bana öfkeyle baktı ve kahvaltısına döndü.

"Kaba olmak istemem," mutfaktan başka bir kadın sesi geldi, "ama o gerçekten onunla aynı ligde mi?"

Sinirlenerek, sağa değil sola dönüp Sophie'nin kafesine kahvaltıya gitmeyi düşündüm. Orada nazik bir gülümsemeyle ve kafam kadar büyük bir kurabiyeyle beni bekliyor olacaktı ve her şey biraz daha iyi hissettirecekti.

Ama sonra Blair güldü ve "Ne düşünüyorsun, Stace? Yani, evine bak. Umarım onunla evlenmez, çünkü onu aile etkinliklerine davet etmek zorunda kalmayı düşünemiyorum bile. Fotoğraflarda ne kadar Photoshop yapmam gerekeceğini hayal edebiliyor musun?" dedi.

Dişlerimi gıcırdatarak başımı sağa çevirdim. Burası *benim* evimdi, lanet olsun! Bu insanların beni evimden kovmasına izin vermeyecektim!

Kendimi hazırlayarak mutfağa geri döndüm. Çim biçme makinesi garip sesler çıkarıyordu, her zamankinden daha tizdi. Rex'in yüzüne patlamaması için pencereden dışarı baktım ve onu çitlerin yanında çim biçme makinesini sallarken gördüm. *Onu* nereden bulmuştu? Benim kesinlikle yoktu.

"Ne kadar şanslısın da böyle yakışıklı biriyle çıkıyorsun" dedi esmer gelin nedimesi gülümseyerek. Çok samimi görünüyordu ama samimi olmadığını biliyordum.

Ben de ona gülümsedim. "Biz mutluyuz." Tezgaha yürüdüm ve kahve makinesini çalıştırdım. Hepsi alkol içiyordu ama benim ruh halimde, içmemek daha akıllıca olacağını düşündüm. Aksi takdirde, bana veya evime bir hakaret daha, birinin ciddi bir dayak yemesiyle sonuçlanabilirdi.

Taze demlenmiş kahvenin kokusu beni biraz rahatlattı. En sevdiğim kupa fincanımı aldım ve popom titredi. Telefonumu kontrol etmek için elime aldım ve bankamdan gelen, yeni bir komisyonun yatırıldığını bildiren bildirime gülümsedim.

İçimde bir heyecan uyandı. Kaç kez yaparsam yapayım, satış yapmayı *seviyordum*. Kendimi gerçekten bir şeyleri doğru yapabiliyormuşum gibi hissettiriyordu. Ve bugün, başarımın bu hatırlatıcısı, Gelin Kabilesi'nin istilasını atlatmama yardımcı oluyordu... ta ki Blair, huzurumu başka bir lafıyla bozana kadar: "Merak ettiğim bir şey var," diye başladı, masumca gözlerini kırpıştırarak, "siz ikiniz gerçekten o kadar mutlu *musunuz*, Abigail?" Bana sempatik bir gülümseme attı. "Rex ve ben birlikteyken, ellerini benden ayıramazdı. Sana yanağına bir öpücük bile vermediğini gördüm."

Onun yorumunun beni kızdırdığını gizlemek için omuz silktim. "Biz pek halka açık yerlerde sevgi göstermeyi sevmeyiz."

"Oh, biz çıkarken bu bilinçli bir tercih değildi. Ne zaman kol mesafesinde olsam, beni tutup okşuyordu!"

"Xander de bana öyle davranıyor," dedi diğer nedimelerden biri, çene hizasında saçları olan sarışın, başını salladıktan sonra bana sempatiyle baktı. "Ama dürüst olmak gerekirse, bazen bu kadar çok istenmek çok fazla geliyor. Aslında biraz kıskanıyorum. *Keşke* erkek arkadaşım bana biraz zaman ayırsa, ama hiç durmuyor!"

"Oh, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Blair kıkırdayarak. "Erkeklerinizin sizi gece gündüz arzuladığını biliyorsunuz, değil mi bayanlar?"

Herkes onaylayarak başlarını salladı.

Kahveme bir sürü şeker döktüm, öfkeyle, sonra dönüp dedim, "Erkeğimin beni istediğini bilmek için halka açık yerlerde sevgisini göstermesine ihtiyacım yok, kendime güveniyorum."

"Oh, mesele güvende olmak değil," dedi Blair, sanki kötü bir haber veriyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Bir erkek seni o kadar çok istiyorsa, kendini tutamaz."

Yumruğumun fincanı sıktığını fark ettim. Zorla gülümsedim. "Buna sahip olduğun için şanslısın, Blair."

"Öyle değil miyim? Yani, Rex özel biriydi." Gözleri ilgiyle parladı. "Söylesene Abigail, Rex hâlâ o şeyi diliyle yapıyor mu?"

Birisi boğazını temizledi ve hepimiz kapıya döndük. Rex terli, kaslı vücuduyla kapıda duruyordu. Yorgunluktan yüzü kızarmıştı ve Blair ile bana bakarak, "Bahçe çöpü torbası var mı? Çim biçme atıkları bahçenize bırakırsam çimleri öldürebilir ve kompostunuz da doldu, hepsini alamam," dedi.

"Harika fikir," dedim ve fincanımı tezgaha o kadar sert vurdum ki kahve kenarından dökülüp parmaklarımı yaktı. Tısladım, sonra çöp torbalarımı sakladığım çekmeceyi açtım - bahçe atıkları torbasına en yakın şeydi (aslında aradaki farkı bilmiyordum). "Yardım edeyim," dedim Rex'e, tüm ruloyu alıp dışarı çıkmak için omuzlarımı geriye attım.

Yarım düzine nedime, kapalı verandamda uzanmış duruyordu ve bu manzarayı görünce omuzlarım kulaklarıma kadar yükseldi. Onlar *benim* sığınağımı kirletiyorlardı. Olay çıkarmak istemediğimden, bunun kardeşim ve diğer herkese kendimi kanıtlamak için olduğunu kendime hatırlattım.

kendimi kontrol edebildiğimi kanıtlamak için olduğunu hatırladım. Kendimi kaybetmeyecektim. Abigail Stone için artık hapis yoktu. Hayır, efendim.

Çöp torbasını rulodan kopardım, açtım ve eğilip bir avuç çim kırıntısı aldım. Topraksı ve taze kokuyorlardı, ama dünyadaki en güzel kokular bile kendimi daha iyi hissettiremezdi. Çim kırıntılarına bakarak, o tişörtlü Rex'i düşündüm. O kadar nazik olmak zorunda mıydı? Blair'in önünde kaslarını göstererek hava atmak zorunda mıydı? "Abigail," dedi Rex, b i r yığın çim kırıntısına uzanırken dirseğimi tuttu.

kırıntılar. "Hey. Abigail. İyi misin?"

"İyiyim."

"Yavaşlayabilir misin?"

"Çimler ölmeden bu kırıntıları çimlerden temizlemeliyiz. Sen kendin söyledin."

"On dakika içinde ölmez." Ayağa kalktım ve ona döndüm. "Ne?"

Güneş, yüzünün hatlarını okşadı ve koyu saçlarında altın rengi parıltılar yarattı. Bu sabah tıraş olmamış gibi sakalları uzamıştı. Göğsünün ortasında ter damlacıkları vardı ve bu manzara beni kızdırdı. Neden her zaman bu kadar erkeksi ve yakışıklı olmak zorundaydı? Ter içinde olsa bile çok yakışıklıydı! Bu haksızlıktı.

Omuzları düştü. "Bak, şu anda benden memnun olmadığını biliyorum."

"Şu anda pek çok şeyden memnun değilim."

Bana doğru bir adım attı. "Bunu benim için yaptığın için gerçekten çok minnettarım, Abigail. Umarım bunu anlıyorsundur. Dün burada konuşurken söylediklerini çok düşündüm..." Sesi kesildi ve elini saçlarına attı.

Bir tutam çimi tekmeledim. Bana büyük bir iyilik yaptığımı kabul etmesi hoştu.

"Bak, haklıydın," dedi sonunda. "Donny kendi sorunlarıyla başa çıkacak yaşta, ama ben onu her felaketten kurtarmaya çok alıştım. Yaralanarak onun dizini kurtarabilseydim, muhtemelen yapardım. Ama o yetişkin bir adam ve artık ona öyle davranmamın zamanı geldi."

Gözlerine bakmak için başımı kaldırdım. "Birkaç gün önce ona bunu söyleme cesaretin olsaydı, bu durumda olmazdık."

"Biliyorum," diye cevapladı Rex, ama bakışları benden uzaklaştı. Bir şey saklıyordu.

Bir anı canlandı. Dün Blair, düğünün davetiyeleriyle ilgili bir yorum yapmıştı. Bir adım yaklaştım. "Bir dakika," dedim sessizce, aklımda çılgın bir düşünce belirdi. Bu doğru olamazdı... ama Blair'in yorumunu başka nasıl açıklayabilirdim? Rex'e baktım ve sordum, "Birkaç günden fazla oldu, değil mi? Düğüne cevap verirken onlara benimle çıktığını söyledin, değil mi?"

Rex'in burnu kııştı ve uzun bir süre sonra gözleri tekrar benimkilere döndü. "Açıklayabilirim."

Ağzım açık kaldı. "Onlara biriyle çıktığını mı söyledin, yoksa benimle çıktığını mı söyledin?"

"Ağzımdan öyle çıktı!"

"Ağzından kaçtı mı?" diye tısladım. "Bu ne demek şimdi?" "O gün Sullivan'da seni görmüştüm ve Donny bana benim yanımda kimin olacağını sorduğunda, ben sadece... senin adını söyledim, tamam mı? Öyle değildi... Ben... Öyle değil..."

Veranda kapısı açıldı ve Blair'in mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları dışarı çıktı. "Cennette sorun mu var?" diye sordu masumca. "Siz iki aşk kuşu iyi misiniz?"

Bu gidişle dişçiye gidip ağızlık almam gerekecekti, çünkü dişlerimi gıcırdatmam kontrolden çıkmıştı. Çöp torbasını ona salladım. "Çim bakımı hakkında tartışıyoruz ve kompost konusunda fikir ayrılığına düştük."

Bana inanmadı tabii ki, ama omuz silkti ve içeri girdi. Kapalı verandanın pencerelerinden, tüm düğün konuklarının camdan bize baktığını görebiliyordum.

"Seyircilerimiz var," dedim.

Rex omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı, sonra bana döndü. "Bu iş bittikten sonra Donny'ye daha sert çıkacağım. Bunun için sana teşekkür etmeliyim, Abigail."

"Harika," dedim. "Bu iş bittikten sonra, her şey dahil bir tatil köyüne rezervasyon yapacağım ve o kadar çok margarita içeceğim ki, tuzlu kenarlarından dilim kuruyacak."

Rex homurdandı ve başka bir çim yığınının doğru ilerlediğimde kolumu tuttu. "Sana söylemek istediğim diğer şey, özür dilerim."

Kalbim çarptı. Durdum. "Ne için?"

"Dün, Gabe buradayken. Sana kaba davrandık. Senin başının çaresine bakamayacağını düşündüğünü anlayabiliyorum, ama ben de ona katılmamalıydım. Senin yerine seni savunmalıydım."

Boynumdan sıcaklık yükseldi. Beni çok kolay okumuştı. Bana bakarak başka ne söyleyebilirdi?

"Sen yetenekli, zeki bir kadınsın, Abigail. Bunu inanmadığımı düşünmeni istemem." Oh, kahretsin. Ağlayacaktım. Rex bunu biliyordu. Seyircilerin beni görmesini engellemek için önüme geçti, bu hareketine hem minnettar oldum hem de kızdım. "Beni affedebilir misin?"

Bir erkeğin benden af dilemesini garip bulduğum için kollarımı kavuşturdum. Buna alışık değildim. Ne düşüneceğimi bilemedim, bu yüzden "Tabii" dedim.

"O zaman aramızda bir sorun yok mu?" diye sordu. Başımı salladım ve o omzunun üzerinden geriye baktı. "Ben içeri girdiğimde Blair neyden bahsediyordu?"

Elimi sallayarak omzunun üzerinden bir noktaya baktım. "Birlikteyken ona nasıl davrandığını. Ellerini üzerinde tutamıyormuşsun. Neden bana öyle davranmadığını merak ediyormuş."

Rex parmaklarıyla çenemi dokundu ve hafifçe eğdi, böylece gözlerine bakmaktan başka seçeneğim kalmadı. Yumuşak, alaycı ve tehlikeli görünüyordu, sanki içinde açığa çıkmak için can atan gizli bir yaramazlık rezervi varmış gibi.

Başımı geriye eğerek ifadesini inceledim. "İyi çocuk numarası mı yapıyorsun, Rex?"

Başını salladı, dudaklarının köşesi titredi. "Hayır. Ama bu benim tek

."

"Öyle mi?"

Hafifçe döndü, başını eve doğru eğdi. "Onlara
"Ne gibi?"

Yaklaşarak elini çeneme kaydırdı, diğer eliyle belimi kavradı. Göğüslerimiz birbirine değdi ve Rex'in gözleri parladı. "Böyle," dedi ve beni öptü.

Ve gerçekten öptü.

ON BEŞ REX

Bütün gece Abigail'in yanında dönüp durdum, benimle hiçbir şey istemediğini açıkça belli etti.

Bu, onunla paylaştığımız dostluğun ne kadar değerli olduğunu fark etmemi sağladı. O her zaman Gabe'in kız kardeşi olmuştu, ama bana hiç yabancı gibi davranmamıştı. Onun duygularını hiç incitmemiştim.

Şimdiye kadar.

Çimlerini biçmek, özür dilemek için kolay bir yoldu. Abigail bahçe işlerinden nefret ettiği belliydi, bu yüzden erken kalkıp onu incittiğim için telafi etmeye çalışabileceğimi düşündüm. Çünkü gerçek şu ki, ona çok saygı duyuyordum. O, kocası dediği o omurgasız, solmuş marul gibi adamı terk etmiş ve boşanma davasından daha güçlü ve kendine güvenen bir kadın olarak çıkmıştı. Her zaman kardeşinin şakalarına gülüp geçiyor, başını belaya soktuğu durumları hafife alıyordu.

Ama onu yanlış anlamıştım. Tıpkı birçok insanın beni yanlış anlaması gibi, benim de çevremdekiler için her şeyi yapmaya hazır, kendini feda eden bir adam olmaktan hoşlandığımı sanıyorlardı. Gerçekte ise, başka nasıl olabileceğimi bilmiyordum. Her zaman başkalarını öncelikli tutmazsam kimsenin beni umursamayacağını düşünüyordum.

Ya Abigail başka türlü olmayı bilmiyorsa? Ya benim kendim için arzuladığım gibi onu *gören* birine ihtiyacı varsa?

Kollarımdaki sıcaklığı tatlı bir mutluluktu. Bana yaslanması, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde doğru geliyordu. Dudaklarının tadı, bunu yapmamamız için tüm nedenleri unutturdu.

Abigail şaşkınlıkla yumuşak bir ses çıkardı ve hemen teslim oldu. Dudaklarını araladı ve beni içeri aldı, içimi bir tatmin dalgası kapladı. Onu daha sıkı sarıldım, bir kolumu beline doladım, diğerimle yanağını ve çenesini okşadım. Öpücüğü derinleştirmek için başını yana çevirdiğimde, uçan saçları parmaklarımin ucunu gıdıkladı.

Yavaşça dudaklarını dudaklarımdan ayırdım. "Ellerimi kendine saklamadım, nasıl?" diye sordum, dün sabah yatakta gördüğüm o şakacı şaşkın bakışını görmek istiyordum. Bana bakmasını ve

yangın müfettişi ve gönüllü itfaiyeci, herkesin güvenebileceği iyi adamı görmemesini istedim.

Bunun yerine, beni görmesini istedim. Onun için acı çeken, ona dokunmak, onu kızdırmak ve sonunda pes edene kadar eziyet etmek isteyen adamı.

Abigail başparmağıyla dudaklarını silerek "Fena değil" dedi. Gözleri cam gibi parlıyordu, dudakları öpücük izleriyle doluydu.

Saçlarını kulağının arkasına attım. "Fena değil"den daha iyisini yapabilirim. Nefes nefese konuşurken, sol kolum hala ona sarılmıştı.

Kesilmiş çimlerin kokusu içinde, terden ıslanmış gömleğimin rüzgârla vücuduma yapıştığı halde, onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım, etrafımızdaki izleyicileri unuttum. Var olan tek şey Abigail, saçlarımı çeken parmakları, boynuma dokunan eli idi. Onun için taş gibi sertleşmiştim ve bunun hiçbir kısmı sahte değildi.

Ta ki veranda kapısı çarpına kadar. Abigail benden uzaklaştı. Yüzü kızarmış, kapıda duran Blair'e baktı. Gözleri hafifçe keskinleşti ve ben, seyircilerimiz için rol yaptığımızı hatırladım.

Blair bize biraz zoraki bir gülümsemeyle yaklaştı, ama bakışlarını bana çevirip "Donny marketten yeni limonlarla döndü. İstersen bir kokteyl daha yapalım, Rex" dedi.

Ayaklarımın üstünde hala biraz dengesizdim, bu yüzden sadece avucumu kaldırıp başımı salladım. "Hayır, teşekkürler."

Blair ellerini arka ceplerine soktu ve göğsünü dışarı çıkardı. "Emin misin, T?"

Başımı salladım. "Evet, sen partinin tadını çıkar. Ben burada işimi bitireceğim."

Blair bir şey yutkunmuş gibi göründü. Gurur mu? Arkasını dönüp eve girdi. Abigail benim dikkatimi bekliyor gibiydi ve ben de ona tüm dikkatimi vermek istedim.

"Sen sürprizlerle dolusun, biliyor musun?" dedi.

"Sadece ben değilim."

Abigail gülümsedi ve uzaklaştı. "Yakında bir müşterim için birkaç ev gezmem gerekiyor."

"Merak etme. Buraya ben bakarım." Abigail'in ayaklarımızın yanına bıraktığı çantayı aldım ve çim kırıntılarını toplamaya başladım. Abigail kalçasını benimkine sürttü, sonra her adımında kalçalarını sallayarak içeri girdi.

Bahçede yapacak çok iş vardı ve sabahın geri kalanını otları yolup çalıları budayarak geçirdim.

Akşam olduğunda Abigail hala müşterileriyle dışarıdaydı. Donny ve Blair arkadaşlarıyla akşam yemeğine çıkmışlardı. Beni de davet ettiler ama bütün sabah bahçede çalışmaktan yorgun düşmüştüm. Kendime yemekten artanları hazırladım ve Winston'a da yemesi için verdim. Winston, tabağından üç metre uzaklaştığımda ortaya çıktı.

"Ne var? Ayakkabına kaka yapmadım ya," dedim, bana ters ters baktığında. Mamalarını silip süpürdükten sonra, dikkatlice parmak uçlarında bana doğru geldi. Tıslama ya da tırmalama için kendimi hazırladım. Ama o sadece durdu ve bir saniye bana baktı, sonra ses çıkarmadan uzaklaştı. Biraz güldüm. İlerleme var.

Akşam yemeğinden sonra, Abigail'in rafından ilginç bir gerilim romanı gibi görünen bir kitap aldım, verandanın ışığını açtım ve salıncakta oturdum. Sıcak bir sonbahar gecesi idi. Sonunda, Abigail'in arabasının farları karanlıkta belirdi ve araba yoluna girdi.

Arabayı park etti ve eve doğru yürüdü. Şık siyah blazer ceketinden, dar, diz boyu eteğinden ve zaten uzun bacaklarını daha da uzatan topuklu ayakkabılarından oluşuyordu. "Gelinler hala burada mı?"

"Şanslısın, hepsi yemeğe çıktılar."

Yanımda oturdu. "Sen de onlarla gitmedin mi?"

"Hayır, biraz huzur ve sessizlik istedim."

"Anlat bana." Bana bir bakış attı ve birlikte güldük. Salıncakta rahatlayarak bir nefes verdi. "Winston'a yemek vermeliyim."

"Ben hallettim."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Yaptığı şeyden sonra mı?"

"Hadi ama Abigail. Ben yetişkin bir adamım. Olayları olgunca halledebilirim."

Kaşlarını kaldırdı. "Daha önce olgun davranmıyordun."

Gözlerindeki ışıltı, öpücüğümüzü kastettiğini gösterdi. Bütün gün aklımdan çıkmayan öpücük. Kolumu onun arkasındaki salıncakta uzattım ve romanı dizimin üzerine koydum. "Belki de beni sandığın kadar iyi tanımıyorsun, Abigail."

Bakışlarında ateş vardı, ama cevap veremeden, başka bir araba farları garaj yoluna girdi. Donny ve Blair dönmüştü. Blair'in Abigail'e karşı üstünlük sağlayamayacağını hissettim. Ayağa kalktım. "Takılmayalım. Onlara yatmaya gittiğimizi söyleyebiliriz." Elimi uzattım, o da tuttu.

Donny, Blair'i belinden tutarak merdivenleri çıktı. Blair'in bacakları titriyordu.

"Selam T!" diye gülümseyerek selam verdi, ama sahte kız arkadaşımı görünce gülümsemesi kayboldu. "Abigail, çok profesyonel görünüyorsun. Bu sürpriz oldu."

Abigail'in yüzündeki nazik gülümseme daha keskin bir ifadeye dönüştü.

"Akşam yemeği nasıldı?" diye Donny'ye aceleyle sordum.

"İyi idi. İsterseniz biraz tatlı kaldı," dedi.

Abigail'in beline kolumu doladım, bana bu kadar doğal bir şekilde yaslanmasını çok sevdim. "Hayır, teşekkürler. Biz yatmaya gidiyoruz." Abigail'i kendime doğru çektim, o da çok direnmeden geldi.

"Evet, biz de yatmamız lazım. Sabah DC'ye gidiyoruz."

"O zamana kadar görüşemezsek, dikkatli sürün." Kardeşimin omzuna hafifçe vurdum. "İyi geceler!"

Onlar duyamayacak kadar uzaklaştığımızda Abigail içini çekti. "Yarın onlardan biraz uzaklaşacağız."

"Neyse ki," diye ekledim.

Sadece birkaç gece sonra, Abigail ve ben gece rutinine girmiş gibiydik. Banyoyu sırayla kullanıyor, ben çarşafı ve ışıkları kapatıyor, o da kediyi dışarı çıkarıyordu. Ama bu gece biraz farklıydı.

Aramızda gerginlik vardı, ama dün gece yatak odasını dolduran soğuk düşmanlık değildi.

Artık dudaklarının tadını biliyordum. Ve ayrıldığımızda yüzündeki sersemlemiş, başı dönmüş bakışların sahte olamayacağını biliyordum.

Ama o hala en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi ve bu çekime kapılmak ciddi sonuçlar doğurabilirdi. Gabe'i kaybedebilirdim. O, hayatım boyunca güvenebileceğim tek kişiydi. Benim ona baktığım kadar bana bakan tek erkekti.

Bu yüzden yatağa girdiğimizde ellerimi kendime sakladım. Kollarımı başımın arkasına kıvrıp tavana bakarak, yanımdaki çarşafıya değen ipeksi kumaşın hışırtısını duymazdan gelmeye çalıştım. Her hareket, Abigail'in saçlarının ve teninin kokusunu bana getiriyordu ve ben ona dönmek için kendimi zorladım.

Öpüştükten sonra yüzündeki ifade gerçek gibi *görünüyordu...* ama ya gerçek değilse? Ya ona ben çekiliyorsam ve bunu ona yansıtıyorsam? Kardeşim ve Blair evlendikten sonra bu ilişki bitecek ve Abigail bana bakmadan kolayca çekip gidebilir. Bu, onun kardeşi ile olan arkadaşlığımı mahvetmeye gerçekten değer mi?

Alt kattan bir inilti yükseldi ve Abigail burnunu çekti. "Yine başladılar," dedi.

"Birkaç gün sonra evlenecekler."

"Anlamadığım bir şey var, Blair kardeşinle evlenmek üzereyken neden sana bu kadar yapışıyor? Bir sapıklık mı, yoksa başka bir şey mi?"

Başımı çevirdim. "Ne demek, bana yapışıyor?"

Abigail gözlerini devirdi, sonra dirseğiyle kendini destekledi. "Affedersin? Ciddi misin sen?"

"O böyle biridir," dedim omuz silkerek.

"Yani siz çıkarken, diğer erkeklerin yanına gidip spor yaptıklarını nasıl anladığını mı söylüyordu?"

Yüzümü buruşturdum. "Tamam, garip bir dinamik." "Bu hafif bir ifade."

Abigail dudağını ısırды ve duvardaki bir noktaya bakakaldı. Son günlerde yüzündeki ifadeleri biraz daha iyi tanımaya başlamıştım ve onun gergin olduğunu anlayabiliyordum.

"Bu seni gerçekten rahatsız ediyor, değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldü ve gözlerini devirdi.

Dudaklarım gülümsedi. "Sahte erkek arkadaşına karşı sahiplenici mi hissediyorsun, Abigail Stone?"

Bakışları sikimi sertleştirdi. "Bu çok kaba," dedi.

"Senin bu kadar terbiyeli olduğunu bilmiyordum. Senin sorun çıkaran biri olduğunu sanıyordum."

Abigail sert bir nefes verdi ve yastıklara geri düştü. "Herkes öyle diyor. Benden en kötüsünü beklemekten kendilerini alamıyorlar."

Sözleri rahat bir şekilde çıktı ve sanki sözlerini reddediyormuş gibi elini bile salladı, ama sesinde bir keskinlik duydum. Çok ince bir keskinlikti, ama oradaydı ve son günlerde Abigail'in küçük ayrıntılarını fark etmeden duramıyordum. Loş ışıkta saçlarının neredeyse kahverengiye döndüğü. Odaklandığında alt dudağının sol tarafını ısırması. Kırıldığında gözlerinin kapanması.

Kendini havadar, etkilenmemiş bir maskenin arkasına saklıyordu, ama ben onun ardındaki kadını görmeye başlamıştım.

Ve daha fazlasını öğrenmek istedim.

"Ne olursa olsun, senden en kötüsünü beklemiyorum." Bana bir bakış attı. "Uh-huh."

"Dediğim gibi, bunu başarabilecek tek kişi sensin."

"RSVP'ye benim adıma eklerken aklından geçen bu muydu?" Kaşları kalktı, sorusu benim keşfedilmesini istemediğim bir yere dokundu.

"Cidden, Abigail," diye başladım. "Sen zekisin. Güzelsin. Başarılı bir iş kadınısın. Neden Blair gibi birinin seni etkilemesine izin veriyorsun?"

"Beni sinirlendiriyor, hepsi bu." Gözlerini kapatarak söyledi. "Öyle değil," dedim, ona kaşlarını çatarak.

Abigail homurdandı. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Sen tanıdığım en kendine güvenen, en özgüvenli kadınsın. Bir kadının sana birkaç laf atmasıyla onu inanmana inanmıyorum." "Bir kadın mı? O senin eski kız arkadaşın, pardon, müstakbel baldızın

"

"Gördün mü, yine yapıyorsun tatlım. Sürekli saldırıya geçiyorsun ama bu işe yaramayacak."

Gözleri kısıldı. Saçları yastığın üzerine dağılmıştı ve kolumu beline dolayıp onu kendime çekerek vücudunun sıcaklığını hissetmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Ne, beni psikanalize mi edeceksin?"

"Bana Dr. Rex de. Şimdi soyun ve sırt üstü uzan da seni muayene edeyim."

Bu onu güldürdü. Yüzündeki gerginlik gevşedi ve derin bir nefes aldı.

"Bunu sana sadece beni rahat bırakman için söylüyorum, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Eski kocam Travis, ev işleri konusunda beni sürekli sıkıştırırdı. O..." Tereddüt etti, dolgun alt dudağını ısırды. "Bana yemek yapamadığımı, temizlik yapamadığımı ve mükemmel bir ev hanımı olmadığımı hatırlatmayı çok severdi."

"Sen de ona defolup gitmesini mi söylüyordun?" Abigail burnundan soludu. "Keşke. Sanırım..."

Cümlesini uzun süre tamamlamadı ve ben onun etrafına ördüğü kalın, yüksek duvarları düşündüm. Elimi itip itmeyeceğini bilmeden, uzandım ve alındaki koyu sarı saçlarını eliyle kenara itti.

Titreyerek nefes aldı ve şöyle dedi: “Lise yıllarında tanıştık ve sanırım ergenlik döneminin güvensizlikleri hala devam ediyordu. Ya da belki Travis çok erken benim zayıf noktamı bulmuştu ve beni incitmeyi iyi biliyordu. Ailem ben on bir yaşındayken boşandı, biliyorsun. Sanırım bununla hiç başa çıkamadım. O andan itibaren hep sorun çıkaran, her şeyi mahveden, çok dürtüsel, çok küstah ve çok gürültücü biri oldum. Travis bana bu yanıma sevdiğini söyledi, ama sonra...”

"Ama sonra dönüp aynı şey için seni eleştirirdi, değil mi?"

O da benim bakışımı karşıladı. "Aynen öyle. On yedi yaşındayken araba sürmek çok eğlenceliydi. Restoranda yanlış sipariş geldiğinde, o kendi kişisel saldırı köpeğini gönderip siparişi yeniden yaptırması harikaydı. Kişiliğim bazen işine geliyordu, ama çoğunlukla beni nasıl yıkacağını çok iyi biliyordu."

"Ne olursa olsun, ondan boşandığın için mutluyum."

Abigail bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Bunun için ne kadar zorluk çektiğimi bilemezsin. Annem, daha fazla ev işi yapmam gerektiğini düşündüğü için birinden boşandığım için deli olduğumu düşündü. Meğer o da benim daha fazla ev işi yapmam gerektiğini düşünüyormuş. Ve evet, sonunda beni aldattı, bu yüzden herkese ayrılma sebebimizin bu olduğunu söyledim. Ama evliliğimiz çok önceden bitmişti. Acı verdi, ama beklediğim gibi beni mahvetmedi. Aldatıldığını öğrendiğimde rahatladım. Anneme bunu söyledim ve o zaman onun tüm konudaki görüşü değişti. Birdenbire, evliliğim için savaşmalı ve evi temiz tutmayı öğrenmeliydim."

"Ama asıl mesele ev işleri değildi, değil mi? Asıl mesele, onun seni değiştirmeye çalışmasıydı."

Abigail uzun bir süre bana baktı. "Biliyorsun, saatlerce anneme ve Gabe'e ağladım. Saatlerce, Rex. Onlar hiç anlamadılar. Sen ise beni beş dakika dinledin ve anladın. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Ona, benim için çok ilginç birine dönüştüğünü söylemeyi düşündüm. Son birkaç gündür onun hareketlerini, ifadelerini, ses tonunu izlediğimi. Her şey, onun içinde neler olup bittiğini keşfetmek, dünyaya kapattığı kapıların kilitlerini açmak için bir ipucu gibiydi.

Ama bunun yerine omuz silktim. "Seni anlıyorum. Blair, onun ihtiyaçlarını önceden tahmin etmemi çok severdi. İlişkimiz boyunca bana çok güvenirdi, tanıdığı en iyi erkek olduğumu söylerdi. Ama aynı şeyi başkasına yapmaya cesaret edersem, incinmiş gibi davranır ve günlerce suratını asardı."

"Sanki bizim fikrimizi seviyorlar, ama gerçeği sevmiyorlar." diye mırıldandım, başımı sallayarak.

"Travis, işten eve geldiğinde akşam yemeğini hazır etmemi isterdi, oysa çoğu zaman o benden önce eve gelirdi. Sanki benim de bir işim olduğunu kabul edemiyordu. Tanrım, bu beni çok sinirlendirirdi. Ve ben uğraşıp yemek yaparsam, yemeklerim hakkında şikayet ederdi!"

"Birlikte olduğumuz sürece senden yemek yapmanı asla istemeyeceğim." Abigail güldü. "Teşekkür ederim. Çok nazıksın."

"Blair için endişelenme Abigail. O, insanların zayıflıklarını bulup onları iğnelemek konusunda özel bir yeteneği var. Bugünkü tüm o saçmalıklar..."

"Çok sinir bozucuydu," dedi Abigail, oturup yastığını agresif bir şekilde kabartarak. "Neden beni bu kadar etkiledi bile bilmiyorum."

"Şey," dedim, kolumu sırtıma dolayarak. "Kıskandın. Anlıyorum."

Kırptığı yastığı kapıp bana vurdu. "Senin bu kendini beğenmiş tarafını sevmiyorum, Rex."

Gülerek, yastıkla bana tekrar vurmadan önce kollarını yakaladım. "Bu yalan."

Yanakları kızardı. "Sadece bu düğünü atlatmak ve bir daha seninle konuşmamak istiyorum."

"Beni incittin."

"İyi," diye cevapladı, yastığı yerine koyarak. "Ve bir dahaki sefere Blair bana senin cinsel yeteneklerinden bahsetmeye başladığında, sadece gülümseyip başımı sallayacağım ve bunun yakında biteceğini hatırlayacağım."

"Her erkeğin cinsel yetenekleriyle aynı cümlede duymak istediği sözler."

"Yani, onun laflarının o kısmı doğru mu? Toplum içinde ona asılmadın, ama yatakta inanılmaz *mydın*? Bu çok uygun geldi."

Gözleri kararmış ve kısılmıştı, saçları dağınıktı. Yatak odasının loş ışığında, ipek geceliği vücudunun kıvrımlarına yapışmış halde inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Kafasını sallayarak homurdandı. "Biliyor musun, söylediklerimi unut. Hep Travis'ten bahsediyoruz." Yastığına tekrar yumruk attı, garip bir şekilde

daha fazla kabartmak için yastığı yumrukladı. "Onun hayaleti hâlâ burada. Geçmişteki boşanmaların hayaleti. Onun hâlâ bu evde dolaştığını anlayabiliyor, bu yüzden senin hakkında o kadar çok şey söyledi. Bunu anlayabilmesini nefret ediyorum. Bu kadar kolay okunabilir olmaktan nefret ediyorum! 'Hâlâ o şeyi diliyle yapıyor mu?' diye soruyor. Tanrım!" Gözlerime baktı, ama öfkesine o kadar kapılmıştı ki, "Travis o kadar bencildi ki, bir kez bile bana oral seks yapmadı. 'Dilinle yaptığın şey.' Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum!"

Sözler ağzından patladı. Sonra ağzını kapattı ve ben tekrar dirseğimin üzerine yaslandım.

Abigail parmağını bana doğrultarak, "Son otuz saniyeyi beyninden sil" dedi. "Yapamam," dedim, başımı sallayarak.

Yanakları kızarmıştı ve öfkeli ve agresif hareketleri gömleğini yukarı çekmişti, böylece göbek deliğinin altındaki bir şeritlik deri görünüyordu. Bir askısı omzundan düşmüş, kesinlikle görmemem gereken geniş bir göğüs bölgesi ortaya çıkmıştı.

Geri çekilebilirdim. Kaçabilirdim. Ama yapmadım.

"Buraya gel," dedim ve ona uzandım.

ON ALTI ABIGAIL

KALBİM ÇABUK ÇALIŞIYORDU. Rex rahat görünüyordu, vücudu yatağıma yaslanmış, bir kolu bana uzanmış, diğer kolu başının arkasında kıvrılmıştı, ama gözleri çok yoğundu.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadım.

Yer döşemelerinden başka bir inilti yükseldi. Rex kaşlarını kaldırdı, başının arkasından kolunu çekti ve oturur pozisyona geldi. "Abigail, bence ne yaptığımızı çok iyi biliyorsun."

Dudaklarımı yırdım. Vücudumu bir sıcaklık kapladı, bacaklarımın arasına yerleşerek.

Rex'i öpmek beni ateşe vermişti ve şimdi...

Avuç içlerine yaslandı ve aramızdaki mesafeyi biraz daha açtı, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bana öyle geliyor ki eski sevgilin sana iyi davranmamış."

"Rex," diye başladım, ağzım kurumuştı. "Sen... Ben... Biz bunu yapmamalıyız."

"Seni bu kadar kurallara bağlı biri olarak tanımamıştım, Abigail." Kaşlarını çatarak doğruldu. "Değilim. Ama..."

"Ama?"

"Gabe seni gerçekten öldürür."

"Öldürsün o zaman," dedi Rex, dudaklarında karanlık bir gülümseme belirdi. Göbek deliğimle dizlerim arasındaki her kas gerildi. Rex neden bu kadar *seksi*?

Nefes alıp, "Şu anda mantığın sesi olmam beni rahatsız ediyor," dedim.

O da güldü, parlak ve içten bir gülümsemeyle, ve sanırım kalbimin sertleşmiş bir parçası yumuşamaya ve erimeye başladı. Bana uzandı, parmakları yanağımın üzerinde kaydı. "Az önceki öpücük sahte değildi," dedi, sesi alçak. "Ve bence bunun ne kadar gerçek olduğunu öğrenmeliyiz."

Cevap vermediğimde kolumu çekip beni yatırmaya ikna etti, üstüme çıkacak şekilde yerini değiştirdi, alına koyu renkli bir saç teli düşmüştü. Bana doğru eğildi ve ben de çenemi kaldırıp öpücüğünü kabul ettim.

Bu adam içimdeki tüm düğümleri çözüyor ve beni yeniden yeni hissettiriyordu. Dudakları sıcaktı ve istekliydi, kendimi boynuna sarılmış, dizlerimi açarak kalçalarını kucaklamış buldum. Nabzım hızla atıyor olsa da her hareketim çok doğal geliyordu.

Zihnim sessizdi, Rex'in dudaklarının benim dudaklarıma değmesi ve vücudunun üzerimdeki ağırlığına odaklanmıştı. Ereksiyonu aramızda sert bir çubuk gibiydi, sakalları yumuşak öpücüklerine sert bir kontrast oluşturuyordu.

Genelde, düşüncesizce bir şey yaptığımda, zihnimin uzak bir köşesi bana yavaşlamamı ve düşünmemi haykırırdı. Düşüncesiz değildim, sadece kendi çekincelerime rağmen hareket ediyordum.

Ama şimdi hiçbir çekincem yoktu. Rex şu anda kendini beğenmiş ve kibirli davranırsa bile, benim tanıdığım iyi adam olacağına dair kesin bir inanç vardı. Bana iyi davranacaktı.

Bu hem rahatlatıcı hem de aydınlatıcıydı. Hiçbir şeyin beni rahatsız edemeyeceği gibi davranmak için o kadar çok enerji harcamıştım ki, bazen bunun doğru olduğuna kendimi inandırmıştım. Ama Travis'in eleştirileri beni rahatsız ediyordu. Annemin şüpheleri beni rahatsız ediyordu. Gabe'in beni bu kadar küçümsemesi hala beni rahatsız ediyordu.

Rex bunu görebiliyordu ve yine de beni seviyordu. Hâlâ beni istiyordu.

Öpücükleri boynumdan aşağıya doğru indi, nabzımın attığı noktada durduktan sonra köprücük kemiğimi izledi. Kaşkorse askımı kenara itti ve göğsümün üstündeki dantelli kenarı izledi. Titredim, daha fazlasını istiyordum.

Kokumu içine çekti, başını göğüslerimin arasına gömdü, sonra karnımın üzerine indi ve ellerini şortuma soktu. Parmaklarının kalçalarımın dışına değen sıcaklığını, nefesinin kasıklarımındaki sıcaklığını hissedebiliyordum.

Aniden utandım. "Rex?"

"Mmhmm?" diye sordu, şortumu çekerek.

"Ben... Burada ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Omuzları uyluklarımın arasında kalmış, başını kaldırdı. "Sadece zevk almalısın, Abigail."

"Tamam," dedim. "Ama ya... oh!" Başını bacaklarımın arasına indirip, kumaş katmanlarını umursamadan klitorisime odaklandığında, kendimi geriye doğru eğdim. Bu his yeterli değildi. Fazla fazlaydı. Şortumu çekip, ona yardım etmek için bacaklarımı düzelttim ve sonra onun önünde çıplak kaldım.

Rex, gözlerine inanamıyormuş gibi başını sallayarak bir iç çekiş bıraktı. Sonra dudakları iç uyluklarımdan yukarı doğru kayd ve hafif bir titreme beni sardı.

"Rahatla," diye mırıldandı, dudakları bacaklarımın ve karnımın arasındaki kıvrımda. Elimi başının üzerine bırakıp saçlarını okşadım.

İnledi, sonra dilinin ucuyla bacaklarımın arasına bir öpücük kondurdu. Rex biraz daha aşağıya inip dilinin ne kadar iyi olduğunu bana göstermeden önce aldığım tek uyarı buydu.

Nefes nefese, sırtım yataktan kalktı. Onun dokunuşunu hissedince, zevk içimi sardı. Beni yaladı, emdi ve ısırdı, ellerini kullanarak bacaklarımı açık tuttu.

"Tadın şeker gibi," dedi, sanki ortasındaki tadı almak istercesine beni yaladı.

Ben güldüm. "Tabii."

"Bana inanmıyor musun?"

Travis'in burnunu buruşturduğunu hatırladım, ona oral seks yapmasını önerdiğimde. Sonra Rex hareket edip parmağını deliğime dokunarak beni tahrik etmeye başladı, ağzı ise benim tomurcuğuma odaklanmıştı.

Duygularım çok yoğundu. Tek yapabildiğim saçlarını tutmak ve kalçalarımı bu duyguya bırakmaktı. Rex'in inlemeleri beni daha da tahrik etti ve sanki ne kadar tahrik olduğunu engelleyemiyormuş gibi kalçalarının hareket edip yatağa sürtünmesini izledim.

Bunu *çok sevdim*. Dilini benim üzerimde gezdirirken inlemesini duymayı sevdim. Benim tadı onu bu kadar tahrik ettiği için rahatlamaya ihtiyacı olduğunu düşünmek hoşuma gitti.

İç uyluklarımı öpmek için yer değiştirirken, "Sen boşalırken çıkardığın sesleri düşünüyordum" dedi.

"Ne zamandır düşünüyorsun?" diye sordum, nefes nefese.

"Çoğunlukla duşta, elim sikimdeyken," diye itiraf etti, dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi.

Kahkaham havada kaldı ve Rex işine geri döndüğünde bir iniltiyle kesildi. Zevk içimde kıvrıldı ve kafamda eski sevgililerimi veya sonuçlarını düşünmek için yer kalmadı. Var olan tek şey, dilinin, parmaklarının ve inlemelerinin büyüydü.

Yoğunluk arttı ve sonunda parlak bir orgazm beni sardı. Çılgılık atmamak için dişlerimi sıktım ama bir inilti kaçtı ve sesi bastırmak için bir yastık aldım. Aşağıdaki misafirlerimiz her ayrıntıyı duymaktan mutlu olabilirdi ama bu özel bir şeydi. Rex dışında kimsenin beni böyle görmesini istemiyordum.

Yastığı bir kenara attığımda, Rex'in beni izlediğini fark ettim. Gözleri neredeyse kararmıştı, topuklarının üzerine oturmuş, her nefes alışında göğsü inip kalkıyordu.

"Sen," dedi nefes nefese, "hile yaptın."

"Ne?" Dirseklerimin üzerine yaslandım, başım dönüyordu ve hiç tatmin olmamıştım. Arzu hala damarlarımdan akıyordu ve tek görebildiğim, gözlerindeki tehlikeli bakış, omuzlarının genişliği ve pijama pantolonuna baskı yapan penisinin silueti idi.

"Sesini duymama izin vermedin," diye suçladı ve sözleri vücudumu titretti. Gerçekten de orgazmımın sesini düşünmüş. Belki de sesimi bastırmamalıydım.

"Onların duymasına izin vermedim," diye düzelttim, yere işaret ederek.

Rex dilini şaklattı, sonra kalkıp pantolonunu tek bir hareketle çıkardı. Penis selam verir gibi sallandı ve ağzım kurudu.

Onu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, ıslanıyordum. Ve o da beni istiyordu, bu çok açıktı.

Ama Rex sadece bacaklarımın arasına diz çöktü ve başparmağını benim heyecanımın üzerinden gezdirdi, diğer eliyle ise sertçe penisini kavradı. "Çok güzelsin, Abigail," dedi sessizce, başparmağı klitorisimi okşayarak bacaklarımın titremesine ve seğirmesine neden oldu. "Seni böyle hayal ediyordum."

Elini kaydırarak parmağını içime sokarken başparmağını klitorisime dayamaya devam etti.

Titredim ve ona daha iyi erişebilmesi için kalçalarımı hareket ettirdim. "Bu çok iyi geliyor."

Rex mırıldandı, parmağını içime sokup çıkardı. Yavaş, işkence gibi ve çok zevkliydi. Kendi elinin hareketini izledi ve diğer eliyle yatakta bir şeye uzandı.

Saten pijama şortum elinde belirdi ve sert penisini şortla sardıktan sonra yumruğuyla kavradı. Nefesini bıraktı.

Giysilerimi kendini tatmin etmek için kullanmasını izledim ve içimdeki her kas gerildi. O da karşılık olarak mırıldandı, bir parmak daha ekleyerek sikiindeki elinin hızını artırdı.

"Üç gecedir bu küçük şortla yatağa girmeni izliyordum, Abigail," dedi, başını geriye atarak iç çekerek. "Onları senden ne kadar çok çıkarmak istediğimi bilemezsin."

"Ben de onlardan iğrendiğini sanıyordum."

Yine gözlerini bana indirdi ve yavaşça başını salladı.

Ona uzandım. Parmaklarım karnının üzerinde gezindi, sonra göğüs kaslarını kaplayan kaba kılları hissetmek için yukarı çıktı. Onu öpmek için uzandım, o ikimizi de zevke getirirken ağzına mırıldandım.

Sonra parmaklarını öyle bir kıvırdı ve başparmağının baskısını artırdı, ben de yastıklara yaslanmaktan başka çarem kalmadı. Isı, baskı ve sıkılık içimi sardı, elinin her itişinde daha da şiddetlendi. Dizlerim açıldı. Dudaklarım aralandı.

"Seni düzgünce sikmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı Rex ve nedense bu beni tahrik etti.

Sanırım gözlerindeki çaresiz, karanlık bakış ve sözlerinde yankılanan mutlak gerçeklikti. Kendini tutuşu, saten şortumun yumruğunda tanınmayacak hale gelmesi.

Yastığı, misafirleri ve geçmişte beni sessiz tutabilecek her türlü çekingenliği unutup, kendimi geriye doğru eğdim ve çığlık attım. Sıcaklık içimi kapladı, ayak parmaklarıma kadar karıncalanma hissi yayıldı. Şok içinde nefes nefese kaldım ve tam o anda gözlerimi açıp Rex'in bakışlarıyla karşılaştım.

"Hayal ettiğimden daha iyi," dedi gülümseyerek, sonra ifadesi değişti ve onun doruğa ulaştığını görünce içimi başka bir zevk dalgası kapladı.

Kendini ve beni dağıttı, pijama şortumu tamamen mahvetti. Orgazmının sıcak damlaları uyluklarımı ve karnımı kapladı. O kadar kendimden geçmiştım ki, tek yapabildiğim izlemek ve bacaklarımın arasına uzanıp bir orgazm daha yaşamak için kendimi ikna etmekte. Bu, Rex'ten uzun bir inilti kopardı ve o, benim kendime dokunmamı izlerken penisini birkaç kez daha sıkı.

Bu kirli, dağınık ve yanlıştı... ama aynı zamanda çok doğrudu. Birkaç uzun dakika boyunca nefes nefese kaldık, konuşamadık.

Rex, karnımı kaplayan kendi menisini parmağıyla izledi, aralık dudaklarından uzun bir nefes kaçtı. Sonra üzerime eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Seni temizlemek için bir şey getireyim," dedi yumuşak bir sesle ve bir dakika sonra sıcak bir havluyla geri döndü.

Yumuşak bir külot buldum ve bu sefer yatağa girdiğimizde, birbirimizden uzak duruyormuş gibi bile yapmadık. Rex kollarını bana açtı ve ben omzuyla göğsünün arasındaki kıvrımda rahat bir yer buldum.

Onun açıkça sarılmayı seven biri olduğu konusunda espri yapacak enerjim yoktu. Kokusu çok güzeldi ve göz kapaklarım çok ağırdı.

Ama bir şey öğrenmiştim: iyi adam Rex Montgomery yatakta kesinlikle çok şehvetliydi. Ve henüz sonuna kadar gitmemiştik bile.

Uyandığımda yine Rex'i ve dilini arzuluyordum. Kafamı çevirdim ve yastığının içinde onun başının izini gördüm, ama Rex yoktu. Neredeydi?

Bornozumu giyip aşağı indim. Yaklaştıkça mutfaktan gelen tıkırtı sesleri daha da duyulmaya başladı. Taze tarçınlı çörekler ve lezzetli kahvaltılık etlerin kokusu burnuma geldi. Kokusu inanılmazdı, ama bunun başka bir nedime brunch'ı olmaması için dua ettim. Radyoda hafifçe çalan country müziği dışında, her yer çok daha sessizdi.

Kısa süre sonra bu gürültüyü kimin çıkardığı belli oldu. Rex, gömleksiz bir şekilde ocak başında, mutfağı benden daha iyi biliyormuş gibi hareket ediyordu. Winston, uzak bir tezgâhtan şüpheli bir şekilde onu izliyordu.

"Rex, sen misin?" diye sordum, mutfağa girerken.

Gülümsedi. "Merhaba. Sana yatakta kahvaltı getirecektim."

Mutlulukla gülümsemeden edemedim. "Gerçekten mi?"

Uzun zamandır kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Herkes, cesur bir yüz takındığım için nazik davranışlardan hoşlanmadığımı düşünürdü. Eski sevgilim benden çok şey isterdi ve beni çok küçük hissettirirdi, ama beni özel hissettirmek için hiç çaba göstermezdi.

Bu sadece kahvaltıydı, ama kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettirdi.

Rex bana gülümsedi, çok lezzetli görünüyordu. Gözlerinde hala uykunun izleri vardı ve pantolonu kalçalarına kadar inmişti. "Evet. Evini gelin takımı ele geçirdikten sonra güzel bir kahvaltıyı hak ettiğini düşündüm."

"Gelin kabilesi."

"Her neyse. Önemli olan bu sabah evin bize kalmış olması." Evet, öyleydi. Donny ve Blair erkenden Washington'a gitmişlerdi ve nedimeler de geldikleri yere dönmüşlerdi... şimdilik.

Bütün bu zamanı ne için kullanmak istediğimi çok iyi biliyordum. Rex'in sırtına bir elimi koyarak yanına yaklaştım. Mm... kaslar. Rex dokunuşuma doğru eğildi, bir eliyle mükemmel kızarmış sosisleri çeviren maşa tutuyordu. "Biliyor musun," dedi, "tavaların yeni gibi. Birinin üzerinde hala fiyat etiketi var."

"Oh, evet, ben... yeniledim," dedim.

Rex kaşlarını kaldırdı, gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Fiyat etiketi üç yıl önce kapanan Ronnie'nin dükkanındandı."

"Birkaç yıl önce yeniledim," diye düzelttim. "O zamandan beri yemek yapmadın mı?"

"Bunun İspanyol omleti olduğunu sanmıştım, Engizisyon değil."

O sadece gülümsedi. "Ve dolaplarının geri kalanı mikrodalga patlamış mısırla dolu."

"Şampiyonların kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği," diye ilan ettim.

"Gerçek ocakta pişirilenlerden bile değil," dedi, başını *sallayarak*. "Güzel yeni tavalarımı mahvetmek istemezsin."

Gülümsemesi güneş gibiydi. Mikrodalga patlamış mısır alışkanlığımı gören hiç kimse beni yargılamamıştı. "Bir gün ocakta pişirmeyi gösteririm."

"Bana gaz ocağını emanet edersen," dedim, ocağıma başımı sallayarak.

Gülümsedi. "Bence sen halledersen. Sen otur. Kahvaltıyı getiriyorum."

Mutfak masasına oturdum ve güneşli pencereden değişen yaprakları seyrettim. Rex önüme bir tabak koydu, sonra hemen buharlı bir fincan kahveyle geldi.

Omlet mükemmel pişmişti. Sosisler kokusu ve görünüşüyle çok lezzetliydi. Tostlar altın sarısı renkteydi ve Rex kenarlarına kadar tereyağı sürmüş ve üçgenler halinde kesmişti. Buna çok emek vermişti.

Yemeğe baktım. Kalbimde garip bir şey oluyordu. Kalbim düzensizce çarpıyordu ve boğazım sıkışmış ve sıcak hissediyordu. Bu tam da eski kocamın benden istediği şeydi. Benden *beklediği* ve bunu sağlayamadığım için beni her zaman bir tür başarısız gibi hissettirdiği şeydi. Ama o benim için bunu bir kez bile yapmamıştı. Alıp alıp almıştı, talep edip somurtup aşağılayıp, ben de bu ilişkiden kendimde bir sorun varmış gibi hissederek çıkmıştım.

Rex kendi kendine mırıldanarak, tabağına benimkinin iki katı kadar yemek koydu, rahat ve mutlu görünüyordu. Benden hiçbir şey beklemiyordu. Beni yakalamak ve bana borçlu hissettirmek için bunu yapmıyordu.

Sadece Rex gibi davranıyordu.

"Bana kahvaltı hazırladığın için inanamıyorum," dedim sonunda.

"Neden? Kimse sana daha önce kahvaltı yapmadı mı?" diye sordu, sanki bu çok saçma bir sözmüş gibi sırtarak.

Gözlerim eski masa örtüsüne düştü. "Hayır, aslında."

"Oh." Rex, benimkine benzeyen ama çok daha büyük bir kahvaltı tabağıyla yan ma oturdu ve evliliğimin utanc n  hissettim. Travis böyle bir Şey yapsaydı, bu beni başarısız hissettirmek için üstü kapalı bir giriŐim olurdu. Rex bir sosis parçası aldı. "Birisi yapmalıyd . Ve açıkçası, yapabildiğim tek Şey bu. Öğleden sonra evimde hep dışarıdan yemek sipariş ederiz."

Rex'in koyu renkli gözlerine baktım ve kaşının üzerindeki çizgiye biraz daha aşık oldum. Gülümsedim. "Teşekkür ederim." Bir parçam istemiyordu, ama bir ısırık aldım ve tam da korktuğum Şeydi. Lezzetliydi. Memnuniyetle mırıldandım, ayak parmaklarımdan ucuna kadar titreme yayıldı. Buna alışabilirim.

 iğnedim, ısırık ağzımda kalınlaŐtı.

Buna alıŐmak mümkün değildi, çünkü bu hafta sonu bittikten sonra her Şey sona erecekti. Pop-Tarts'a ve Keurig'imden kartuŐları çıkarmaya geri dönecektim.

Miyav. Winston, kalçama sürtünerek kalacağını hatırlatır gibi yaptı. Bunun için ona minnettardım. Kulaklarını kaşıdım ve o da tekrar miyavladı.     ekerek, "Tamam. Sadece bu seferlik. Ama bunu alıŐkanlık haline getirmeyeceğiz," dedim ve omletimden k  k bir parça kesip yere attım. Rex'e baktım. "Winston da teşekkür ediyor."

Rex, kedime baktı, kedim de ona kedilere özgü bir bakış attı. "Rica ederim," dedi Rex kibarca ve hiç alaycı bir tonla değil, sonra bana baktı. "Ee, bugün ne yapacaksın?"

" ki tane kapanıŐ iŐlemi var, sonra da öğleden sonra bir ev g sterimim var."

"Nerede?" diye sordu.

"Baker Street'teki ev. Son emlakçı satamadı ve sahipleri çok tedirgin. Ben devraldığımdan beri ilk açık ev satışı."

" nemli bir gün demek."

"EndiŐelenmiyorum," dedim ve gerçekten endiŐelenmiyordum. Kasabadaki en kötü evi bile satabilirdim.  Őim buydu.

Rex gülümsedi. " Őinde çok iyisin," dedi ve göğsümde bir sıcaklık yayıldı.

Sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalışarak, "Harika bir ev. Mümkün olsa kendim alırdım," dedim.

" yleyse neden almıyorsun?"

Hafifçe alay ettim. "Sanırım Gabe sana burayı elimizde tutmak için çektiğim onca sıkıntıyı anlatmadı."

"Özellikle değil." Onun bu sözleri, Gabe'in ona boşanmam hakkında ne anlattığını merak etmeme neden oldu. *Bana* dair ne söylediğini. Rex'e itiraf ettiği utanç verici şeyleri sadece hayal edebiliyordum. Gabe, beni kendini sıkıntıya sokmaktan hoşlanan ve başka türlü davranacak akla sahip olmayan bir kadın olarak görüyordu. Eğer o, benim iyiliğim için elinden geleni yapan bir adam olmasaydı, ona kızardım. Ama bir yanım onun haklı olduğunu düşündüğü için ona nasıl kızabilirdim?

Rex bana bir bakış attı. "Boşanmada ev için mücadele ettiğini söylemiştin."

Bir lokma daha aldım, sonra çatalımı evi işaret etmek için salladım. "Eski kocam, çok önemli bir avukat, tamam mı?"

"New Elwood'da avukatlar önemli olabilir mi?"

"Küçük bir kasabanın büyük adamı," diye gülümseyerek düzelttim. "Ama mesele şu ki, evliliğimiz bozulduğunda beni kötü bir anlaşılmaya zorlamaya çalıştı. Bu arada, birini daha bulmaya karar veren de oydu. Sonra da evi de istedi." Mükemmel tereyağlı tostumu çiğneyerek alaycı bir şekilde sordum. Ekmek diliminin köşesini Rex'e doğru uzattım. "Bunu yapmasına izin veremezdim. Evi istiyordu, ben de almamasını sağladım. Bu, ondan intikam almamın yoluydu."

Rex sırtıttı. "Bana senin kötü tarafına geçmemem gerektiğini hatırlat." "Bana kahvaltı yaptın," dedim. "Güvendesin."

Yemeğimizi bitirdik ve Rex'e bulaşıkları yıkamasına yardım ettim. Son tabak da kaldırıldığında, kolumu yakaladı ve beni mutfak tezgahına doğru çevirerek bana bastırdı. Öpücüğü yavaş, derin ve lezzetliydi.

Gözlerimi kapatıp iç geçirdim ve başımı göğsüne yasladım. "Bugün hasta olduğumu söyleyebilseydim, söylerdim."

Rex başımın üstüne öptü. "Ben de." Gözleri kırışarak bana gülümsedi. "Ama artık günün sonunda beni bekleyen bir şey var."

Kalp atışlarımın hızlandığını hissetmek zordu. Rex tekrar beni öpmek için eğildi ve ayrılıp işe gidebilmemiz çok uzun dakikalar sürdü.

ON YEDİ REX

Sabahımı bir ticari binada yangın tehlikesi kontrolü yaparak geçirdim. Prizleri, güvenlik işaretlerini ve yangın söndürücülerin son kullanma tarihlerini kontrol ederken, Abigail'i düşünmeden edemedim. Tadı. Kollarımda uyurkenki yumuşak ağırlığı. Kahvesinden bir yudum aldığında yüzündeki mutluluk anı. Onunla uyanık olduğum her dakikayı geçirebilirdim ve sıkılmayacaktım.

Mola sırasında Abigail'in web sitesine girdim ve Baker'daki açık evinin bilgilerini buldum. Ne de olsa yeni bir ev arıyordum. Fotoğraflar güzel görünüyordu. Henüz satılmamış bu harika evi neden bir görmeyeyim? Abigail'in orada olması da cabasıydı.

En azından kendime böyle söyledim ve Gabe çalıların arkasından çıkıp bana ne halt ettiğimi sorsa ona da böyle söylerdim.

Gabe ile ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara attım. Tabii, kız kardeşinden uzak durmam konusunda oldukça net olmuştu. Ama bu farklıydı. Lisede erkeklerin yaptığı gibi onun peşinde koşmuyordum. Bir fetih peşinde değildim.

Önümdeki evraklar dağınık bir yığın haline geldi ve ben hiçbir şeye bakmadan, ne halt ettiğimi merak ederek boş boş baktım.

Abigail'le takılmak olmamalıydı. En eski ve en değerli arkadaşlığımı mahvedecekti... ama ondan nasıl uzak durabilirdim? Etrafına ördüğü duvarları görüp de yıkmak istememek nasıl mümkün olabilirdi? Onu tattıktan sonra daha fazlasını istemekten nasıl kaçabilirdim?

Ve dün gece yatakta bana karşı yumuşadığı anlar vardı. Ve bu sabah basit bir kahvaltıdan ne kadar etkilendiği. Bu sabah beni özleyecekmiş gibi öpüp veda etmişti.

Aramızda gerçek bir şey varsa... bunu keşfetmeye değer değil miydi?

Benim için değerci.

Beşte mesaim bittiğinde Abigail'i görmeye gittim ve Baker Street'teki geniş bir kulübenin önüne park ettim. Ev

Neredeyse boş olan bu evde hoş bir atmosfer vardı. Meşe zeminler en sevdiğim renkte boyanmıştı, duvarların boyası sıcacık bir hava veriyordu ve şöminenin etrafını çevreleyen yuvarlak taşlar yüksek tavana kadar uzanıyordu. Satılmamış bir ev için fena değil. Biraz tadilata ihtiyacı vardı; kornişler çatlamıştı ve bazı armatürlerin değiştirilmesi gerekiyordu, ama hiç de fena değildi.

"Merhaba!" Abigail'in sesini duydum, ardından topukları zeminde tıklamaya başladı.

"Geç kaldım mı?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, daha önce kahvaltısını hazırlarken yaptığı gibi kocaman bir gülümsemeyle. O gülümseme, sırf bir kez daha görebilmek için en eski dostluğumu bile feda etmek isteyeceğim türden bir gülümsemeydi.

Onu görünce kalbim hızla çarptı, ama omuz silktim ve yere, pencere pervazlarına ve aydınlatma armatürlerine göz gezdirdim. "Oh, bilirsin. Burası harika bir ev demiştin, ben de ev arıyordum ve o emlakçıyı tanıyorum diye düşündüm..."

Gülümsemesi biraz alaycı bir hal aldı. Bu gülümsemeyi daha önce görmemiştim ve hoşuma gittiğini fark ettim. Sanki ikimizin arasında küçük bir sır varmış gibi bir gülümsemeydi. Ve bu hissi hiç de rahatsız etmedi.

"Tam kapatmak üzereydim. Ama özel bir tur ister misiniz?" "Çok isterim."

"O zaman beni takip edin, Bay Montgomery." Bana eliyle işaret etti. Onu sabah çıkarken görmüştüm, bej renkli etek ve blazer kombinasyonunu görmüştüm, ama Abigail blazerini çıkarmış ve benzer renkte hafif şeffaf bir bluz ortaya çıkmıştı. Ayakkabıları da aynı renkte parlak bir modeldi ve kulaklarında altın takılar vardı. Saçları açık, koyu sarı ve parlak. Profesyonel ve düzenli görünüyordu... ve inanılmaz seksi.

"Mutfak hoşunuza gidecek. Tezgah alanı çok geniş." Abigail satış konuşmasına başladı ve elini dün gece göğsümde gezdirdiği gibi serin taş tezgahın üzerinde gezdirdi.

Kendimi zorlayarak kadından gözlerimi ayırıp odaya baktım. "Kaç yatak odası var?"

"Üç," dedi. "Üç geniş yatak odası."

Başımı salladım. "Biri benim için. Biri senin için. Ve biri Winston için."

Gözleri parladı. Bana doğru bir adım attı ve başını eğdi. "Oda arkadaşları falan mı olmak istiyorsun?"

Omuz silktim. "Şu ana kadar gayet iyi gidiyor gibi."

Gülümsemesi genişledi ve devam etti, bana yemek odasını ve perdeli verandayı gösterdi. Beni üst kata, kral boy bir yatakla döşenmiş ana yatak odasına götürdü. Yatağın önünde durdum. "Biliyor musun, senin yatakta uyuduktan sonra, haklı olduğunu düşündüm. Bu çok büyük."

Omzuma vurarak güldü. Ama ben sadece yarı şaka yapıyordum. Güzel bir kadınla küçük bir yatakta uyumanın kesinlikle avantajları vardı.

"Kaç tane duman alarmı var biliyor musun?" diye sordum.

"Alt katta iki tane, üst katta bir tane, sanırım."

"Ooh, her yatak odasında bir tane olmalı," dedim.

Arkasını döndü, "Bu evi istediğini biliyorum" bakışıyla kirpiklerini kırptı. "Şu anda tam fiyat teklif edersen, satıcıya kapanıştan önce bunları taktırıyorum."

En-suite banyoya girdim ve iki bej lavabosu olan, biraz modası geçmiş taş lavaboya baktım. Kolayca değiştirilebilir.

Abigail beni takip etti ve kollarını kavuşturarak kapı çerçevesine yaslandı. "Buraya gelmenin gerçek nedeni ne, Rex?"

"Ev konusunda ciddi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Senin neyi ciddiye aldığını bilmiyorum," diye cevapladı. Gün batımı, banyonun üzerindeki büyük pencereden içeri süzülerek yüzünün hatlarını altın rengi bir ışıkla kapladı ve küpelerine ve kolyesine parıldadı.

"Çok güzelsin," dedim, kendimi tutamadan.

Abigail hafifçe kızardı ve iltifatı reddederek başını salladı. "Katılmıyor musun?"

"Burada kimse yok, Rex. Rol yapmamıza gerek yok." "Dün gece rol yapmıyordun."

Dudaklarını nemlendirmek için dilini çıkardığında kızarıklığı daha da derinleşti. "Hayır," diye itiraf etti. "Öyle değildim."

"Bana bir şey sormak istiyormuşsun gibi görünüyorsun. Eğer benim numara yapıp yapmadığımı sorgulayacaksan, seni hemen durduracağım."

O, öfkeyle nefes aldı. "Öyle değil." "Öyleyse ne?"

"Dün gece, kendimizi kaptırdık diye geçiştirebilirdim. Ama sonra bu sabah kahvaltı ve şimdi buradasın... Neler oluyor, Rex?"

Soru buydu, değil mi? Ama cevap vermek görüldüğü kadar kolay değildi. Olan şey, Abigail'e beni tamamen şaşırtan bir şekilde çekici bulmamdı. Söndürülemez bir

susuzluk gibiydi. Onun her küçük tadını aldıkça daha fazlasını istiyordum. Ve yapmamamız için tüm nedenleri düşündüğümde, o bana tüm tereddütlerimi ortadan kaldıran başka bir yönünü gösteriyordu.

Abigail'i istiyordum çünkü akıllı, eğlenceli ve seksi biriydi. Ama aynı zamanda içimde bir şeyi kaşıyordu, sırf yapabiliyorum diye başka birine bakmamı isteyen bir kaşıntı. Abigail inanılmaz derecede bağımsızdı. Yalnız yaşıyordu, yalnız çalışıyordu ve kimseye boyun eğmeyeceğini herkesin bilmesini sağlıyordu. Arkadaşlarının hakarete uğradığını düşündüğünde, onları korumak için bir gece hapiste kalabilirdi.

Ama sert kız görünüşünün altında, biri ona yemek pişirdiğinde koltuğunda mutlu bir şekilde kıpırdanıp duran bir kadın vardı. Kendini bırakmak için mücadele eden, sonunda zevkini haykırmaktan başka seçeneği kalmayana kadar mücadele eden bir kadın. Küçük şeyleri beklemek yerine, onları takdir eden bir kadın.

Hayatımın geri kalanında onu şımartmak benim için büyük bir mutluluk olurdu.

Koluna uzandım ve elimi bluzunun yumuşak kumaşından aşağıya, manşeti kapatan inci düğmeye kadar kaydardım. Düğmeyi parmağımla çevirirken, parmaklarımı onun ince bilek kemiklerine doladım ve Abigail'in bu kadar çabuk kalbimi çalmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

"O veda öpücüğünün etkisiyle sekiz saattir ayakta duruyorum," dedim, onu kendime çekerek. "Devam etmek için bir şeye ihtiyacım var."

Gözleri parlayarak güldü ve serbest kolunu boynuma doladı. "Öyle mi? İş yerinde olmam seni rahatsız etmiyor mu?"

Burnumu onun burnuna dokundurdum. "Hiç de bile." "Her an biri girebilir."

"Onları duyarız."

"Lisansımı kaybedebilirim."

Ellerim beline doğru kayarken başımı geriye eğdim. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi bana tam uyuyordu. "Sonunda Abigail Stone'un karşı koyamayacağı bir meydan okuma mı buldum?"

"Müşterilerimin evinde seninle oynaşmanın senin için aşamayacağım bir sınır olduğunu düşünüyorsan, sen biraz kibirlisin."

Memnuniyetle güldüm. "Senin hakkında her türlü ilginç şeyi keşfediyorum, Abigail." Ellerim kalçalarına kaydı ve hafifçe sıktı.

Biraz nefes nefese, "Ne gibi?" diye sordu.

"Mesela, kurallara uymayı sevdiğin gerçeği gibi." Burnuna tekrar dokundum, dudaklarımla ağzının köşesine değdikten sonra çekildim.

Gözleri sertleşti. "Sen bir alaycısın, Rex Montgomery. Buraya kadar sadece beni kızdırmak için geldin sanırım."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bu sabah tadının bu kadar güzel olduğunu uydurmamıştım; öpücüğü gerçekten devam etmek için ihtiyacım olan besindi. Dudaklarım çenesini buldu, sonra boynundaki nabız çizgisini takip ettim.

Abigail'in bana karşı yumuşamasını seviyordum. Kendini tutamıyormuş gibi dudaklarından çıkan nefes nefese küçük inlemeleri seviyordum.

"Rex," dedi, tırnakları omuzlarıma batıyordu. "Burada seninle sevişmem mümkün değil. Sahipleri sahne hazırlığı için taşındı ama ben yapamam."

"Tamam," dedim, omzunun boynuna değdiği yeri öperken kokusunu içime çekerek.

"İyi," diye cevapladı, başını geriye yaslayarak daha fazla erişim sağladı. "Bu iyi."

"Mm," dedim, elimi saçlarına gömerek. Abigail'in nefes nefese kalmasını zevkle izleyerek saçlarını çektim ve sonra dudaklarını tekrar tatmak zorunda kaldım.

Elleri omuzlarımdan göğsüme kaydı, sonra da kemerime kadar indi. Avucunu sikime sürtünce, kalçalarımı onun dokunuşuna doğru ittim.

"Burada benimle seks yapamayacağını sanıyordum."

"Sertleşmişsin," dedi, gözleri şaşkın.

"Bu seni şaşırttı mı?"

Gülerek, "Biraz, evet," dedi.

Dilimi şaklattım, sonra kalem eteğinin izin verdiği kadar bacaklarını ayırdım. Sonra eteğini yukarı kaldırdım, böylece bacaklarının arasına, külotunun sıcak ve ıslak olduğu yere ulaşabildim.

"Madem kurallara uymayı bu kadar seviyorsun, hadi yeni kurallar koyalım," dedim boynunun derisine.

"Rex," diye inledi Abigail, kalçaları dokunuşuma karşı sallanıyordu. "Kural bir. Bacaklarını benim için aç."

Abigail'in elleri tezgahın kenarına düştü ve dizlerini açarken sıkıca tutundu.

"Aferin kızım," diye inledim, külotunun ince kumaşını kenara çekerek.

Parmaklarım onun ıslaklığını kayarken, titrek bir nefes verdi, gözleri yarı kapalı ve sersemlemiş bir halde.

Sarhoş gibi hissettim. Ya da uçmuş gibi. Ya da insanlar daha sonra yüzlerine patlayacağını bildikleri kararlar verdiklerinde hissettikleri her neyse.

"Kural iki," dediğimi duydum. "Ben söylediğimde boşalacaksın." O burun kıvrırdı. "Evet, tabii, tamam."

Geri çekildim ve eliyle klitorisini vurdum. Abigail sıçradı, nefesi hızlandı, sonra "Oh. *Tamam*" dedi.

Kıkırdadım, parmaklarım yine onun merkezini buldu, doldurmak için sabırsızlandığım açıklığa doğru kaydı. Islak, sıcak ve kaygandı, hayatım boyunca hiç kimse bu kadar iyi hissettirmemişti.

İstedğim yere parmağımı kaydırdım ve Abigail'in başının geriye düşmesini izledim. Dizleri içe doğru kaydı, ben de iş botumla topuğuna hafifçe vurdum. "Kural bir."

Abigail bacaklarını daha da açarak alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bu çok yanlış," diye fısıldadı.

"Hangi kısmı?" Bir parmağımı daha ekledim, beni sıkıca kavradığına hayranlıkla bakarak.

"Şu anda parmaklarının içimde olduğu kısım, Rex."

Gülümsedim. "Durmamı mı istiyorsun?" Parmaklarımı çıkardım ve elimi ona dayadım, başparmağında kıvrılmış külotunu ve avucumda onun kaygan sıcaklığını hissettim. Dün gece zevkten çılgık attığı noktada, iyi hissedeceğini bildiğim yeri ovuşturdum.

Abigail inledi. "Rex." "Evet, güzelim?"

"Beni kızdırmayı bırak. Böyle olmamalısın." "Nasıl?"

"Ateşli! Hiç çekici olmamalısın. Sen benim kardeşimin izci arkadaşı olmalısın." Gözleri parladı.

Ve bacakları açık kaldı.

Bacaklarında hafif bir titreme oldu ve ben daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim. Parmaklarımla klitorisini buldum ve dudakları aralanana kadar, inlemelerin ve inlemelerin dudaklarından sızdığı yeri tam olarak bulana kadar ovuşturdum.

Eli bicepsimi kavramak için yukarı çıktığında, serbest elimi çenesinin üzerine kaydırdım ve onu öptüm. Alt dudağımı ısırды ve beni kendine çekti, sert, öfkeli ve tamamen Abigail. O kadar sertleşmişim ki, düzgün düşünemiyordum.

"Gel, Abigail," dedim dudaklarına, onu tezgaha yapıştırarak ve elim bizim aramda kramp girmesin diye uğraşarak. "Geldiğinde adımı söyle."

"Rex," diye nefes nefese söyledi. "Rex, Rex, Rex!"

Tırnakları gömleğimi yırttı. Bacakları titriyordu ve zirveye ulaştığında yumuşak bir çığlık kaçtı. Yüzünü görebilmek için geri çekildim, gözlerindeki şaşkın, inanamayan bakışları, yanaklarında güzel pembe kızarıklık, nemli, şişmiş gül goncası dudakları.

Nefesini toparlarken göğsü inip kalkıyordu ve beni kendine çekmek için tirmalarken başım dönüyordu. Öpücüğümüz beceriksiz ve titrek bir öpücüktü. Ayrıldığımızda tek bir şey biliyordum: Bu kadın beni mahvedecekti.

ON SEKİZ ABIGAIL

Eve tek başıma dönerken kalbim hala çarpıyordu. Arka aynaya baktım, Rex'in farları tam arkamda parlıyordu. Hiçbir müşterimin evinde böyle bir şey yapmamıştım. İşimi bitirdikten sonra, Rex'in eğlenerek izlediği sırada, hayatım buna bağlıymış gibi banyo tezgahını temizledim.

Belki de onun bakışlarından kaçıyordum. Belki de büyük bir korkaktım, çünkü yüzüne bakıp içimde bir şeylerin değiştiğini görmesini istemiyordum. Rex sadece çekici değildi. O sadece yaramaz bir kaçamaktı. O çok daha fazlasıydı... ve bu çok korkutucuydu.

Dudaklarımı ısırdım, uyluklarımı sıktım. Ondan daha fazlasını istiyordum. Ve bu gece, sadece ikimiz olacaktık. Tabii Winston da olacaktı, ama kedimin bize biraz mahremiyet vereceğini umuyordum. Rex ve ben özgürce oynayabilirdik. Sahtecilik yok. Rex Montgomery'nin cömert biri olduğunu biliyordum, ama bu kadar cömert olduğunu bilmiyordum.

Gaza bastım ve neredeyse garaj yolunda yarış yapar gibi çıktım. Rex hemen yanıma yanaştı ve motorunun gürültüsü benimkinin kadar hızlı bir şekilde kesildi. Eşyalarımı aldım ve kapıya doğru yürüdüm, Rex hemen arkamdaydı. Bana alaycı bir gülümseme attı ve birkaç dakika önceki tüm korku eridi. Onunla her şey çok *kolaydı*.

Başımı eğdim. "Sakinleşebildin mi?"

Gözlerime bakarak, hevesli bir gülümsemeyle başını salladı. "Hiç bile."

Heyecan sinirlerimi sarstı. Daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim kadar heyecanlıyım. Bir şekilde, benim ihtiyacım olan şeyin sadece kendimi bırakmak olduğunu anlamıştı. Bir erkekle, *onunla* birlikteyken güçlü, bağımsız ve kontrolü elinde tutan biri olmak istemiyordum. Bazen söyleneni yapmak ve kurallara uymak istiyordum.

Tabii. Bazı kuralları.

Ellerim titreyerek anahtarı kilide soktum ve Rex'in elinin kalçamın üstünden kayduğunu hissettim. Bana sıkıca sarıldı ve boynuma burnunu sürttü. Karnım karıncalandı ve bu his göğsümden

ve kalbimin derinliklerine kadar yayıldı. O anda, verandada onun içinde erimek istedim. Kimsenin görmesi umurumda değildi.

Ama kapı kolunu çevirdim ve içeri girdim. Kapıyı tekmeleyerek kapattım, Rex belimden yakaladı ve beni döndürerek kapıya yapıştırdı. Beni kendine doğru çekerken ağzı çenemden boynuma doğru kaydı. Nefes nefese, başımı kapıya yasladım. "Beni yukarı çıkar," diye fısıldadım.

"Burada kuralları ben koyarım, Abigail."

Gülerek omzuna vurdum. "Tamam. Beni burada al. Ya da kanepede. Ya da istediğin yerde."

Bir miyavlama sesiyle ikimiz de oturma odasına baktık. Winston, sırtını kamburlaştırmış, kuyruğunu dikleştirmiş, kapının girişinde duruyordu.

"Belki de yukarı çıkmak o kadar da kötü bir fikir değildi," diye kabul etti Rex. Beni kucakladı ve ben çığlık atarak omzuna düştüm.

Rex güçlüydü.

Doğru yönde iki adım attığında, kapının çalınması ikimizi de dondu.

"Kim o?" diye sordu Rex.

"Muhtemelen teslimatçıdır. Aldırma," dedim.

"Teslimatçı mı?"

"Perşembe günleri Çin yemeği siparişim var," diye açıkladım, hala Rex'in omzunda asılı dururken. Onu tekrar hareket ettirmek için poposuna vurdum.

Rex beni tekrar ayağa kaldırdı ve bana kaşlarını çatarak baktı. "Sabit sipariş ne demek?"

"Hani her hafta gelenlerden. Portakal soslu tavuk ve chow mein, saat 6:15'te kapıma sıcak sıcak gelir. Çocuğa çok iyi bahşış veriyorum, altı aydır hiç geçmedi. Karmaşık bir şey değil, ama istediğimi alabilmek için üç aylık siparişin parasını peşin ödemem gerekti. Aslında, şimdi hatırladım. Ödeme bu hafta bitiyor, onları aramam lazım."

Rex, sanki internetten uzay gemisi sipariş edip Mars'a taşınmayı planladığımı söylemişim gibi bana baktı.

Ve kalbim sıkıştı.

Bu, balonun patladığı andı. Eğlence bitmişti. Gerçek beni görecekti — dağınık, yemek yapamayan, işe takıntılı Abigail'i, sahte kız arkadaş olarak iyi olan ama gerçek bir ilişki için uygun olmayan Abigail'i.

Çünkü işler her zaman böyle olmaz mıydı? Bir erkek beni bir fetih olarak görür, benimle yatmak için savaşı, sonra da benimle birlikte olmak için çok fazla çaba gerektirdiğine karar verirdi.

Kendimi hazırlayarak omuzlarımı dikleştirdim ve Rex'e baktım...

Ve onun sırtarak başını salladığını gördüm. "Seni sevi..." Durdu ve boğazını temizledi. "Sen farklı birisin, Abigail."

Yüzüm kızardı ve Rex'e doğru eğildim, başımı öpmesi için yana eğdim.

Ve yine kapı çalındı. Bu sefer tanıdık bir ses geldi. "Abigail, benim," diye seslendi Gabe kapının diğer tarafından.

Rex ve ben bu sefer gerçekten donakaldık. "Kahretsin, sence bizi gördü mü?" diye fısıldadı ve beni yere indirdi.

Topuğum yere değdiği anda, o ateşli an sona erdi. Omuz silktim. "Bilmiyorum. Onu görmezden gelelim mi?"

"Hayır, yapamayız. Arabalarımız garaj yolunda."

Ayağımı yere vurdum. "Kahretsin." Neden kardeşim bu günlerde bu kadar kötü zamanlaması vardı? Biraz geri çekilip en iyi arkadaşıyla çıkmama izin veremez miydi? Bunun cevabının büyük bir HAYIR olduğunu biliyordum. Bu yüzden nefes aldım ve eteğimi düzelttim.

Belki de bu iyi bir şeydi. Belki biraz soğumamız gerekiyordu, benim biraz soğumam gerekiyordu. Bir dakika önce, Rex beklediğim adammış gibi kalbim bir sıçrayış yapmıştı. Ama sonuçta Rex, Gabe'in en iyi arkadaşıydı; iş o noktaya gelirse, beni Gabe'e tercih etmezdi. Ben o kadar riske değmezdim. Kabul etmek çok zordu, ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordum.

Rex başını salladı. "Ya ben?"

Onu bir kez baştan aşağı süzdüm ve dudaklarından rujumu sildim. "Sen iyisin."

Gabe kapıyı tekrar çaldı ve sonunda açtım. En iyi gülümsememi yaptım, özellikle zor müşterilerime yaptığım gülümsemeyi. "Selam, ne haber?"

Gabe bana tuhaf bir bakış attı. "Vardiyam bitti ve bir sürü kanat kaldı. Hepinize getireyim dedim." Bir paket servis poşeti uzattı. Tabii, zaman zaman işten artan yemekleri bana getirirdi. Ama bu seferkinin öyle olmadığını hissediyordum, özellikle de Rex'i de baştan aşağı süzdüğü için.

Omzumun üzerinden başka ruj izi var mı diye baktım. Bulamayınca kardeşime döndüm ve poşeti aldım. "Ah, teşekkürler Gabe. Çok nazıksın."

"Beni içeri davet edecek misin?" diye sordu.

Gülümsemem daha da genişledi. "Tabii ki! İçeri gel."

Gabe antreye adımını attığında, Rex'in arkamda bir adım geri attığını duydum. İki kardeş birbirlerine baktılar.

"Selam dostum, nasıl gidiyor?" diye selamladı Rex.

"İyi. Ne yapıyorsunuz?" diye sordu kardeşim.

"Hiçbir şey," dedim, normal ses tonumun biraz üzerinde. "İşten yeni geldim."

"Evet, ben de," dedi Rex, gözlerini indirerek.

"Akşam yemeği getirdim. Sana, gelin ve damada da yeter. Bu arada, evlenecek çift nerede?"

Rex ve ben birbirimize baktık, ama Rex dürüstçe cevap verdi. "Bugün Washington'a gittiler."

Gabe başını salladı. "Orada mı kalacaklar?"

"Plan öyle," dedi Rex. "Donny bu sefer otel rezervasyonu yapabilmişse tabii."

Gabe, Rex ve benim aramda bakışlarını gezdirip Rex'e takıldı. "Madem gece dışarıda kalacaklar, sen de bu akşam evinde kalman gerekmez mi?"

Rex'in kaşları havaya kalktı, ya bu fikir hiç aklına gelmemişti ya da yaramazlık yaparken yakalanmıştı. Her ikisi de doğrudu. Bir an cevap verip vermemeyi düşünür gibi boynunun arkasını ovuşturdu. Bana kalsa, Rex'in bu gece kalacağı tek yer benim yatağımdı.

"Evet, öyle... Evet, planım öyle," dedi Rex ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Eve dönmek mi istiyordu? Yoksa sadece otoriter ağabeyimi yatıştırmak için mi böyle diyordu?

"Öyleyse..." Gabe kapıyı işaret etti, bu biraz kaba bir hareketti. "Gabe, kaba olma," dedim. "Ve Rex, tüm eşyaların burada, kalabilirsin kalabilirsin. Sorun yok."

Gabe "Ciddiyim" gülümsemesini takındı ve elini Rex'in omzuna koydu. "Rex, bu maskaralıktan bir gece uzaklaşmak sana iyi gelir. Anladın mı?"

O gelene kadar tüm bu maskaralıktan bir gece uzaklaşacaktık. Ama kardeşimin gözlerindeki bakışı tanıdım. O, "kardeşimin kızgın bakışı"ydı ve Sullivan's'ta sarhoş bir adam biraz fazla dokunmaya başladığında en iyi dostumdum. Ama o anda, o bakış benim en büyük düşmanımdı.

bakışıydı, Sullivan's'ta sarhoş bir adam biraz fazla elleşmeye başladığında en iyi dostum olan bakış. Ama o anda, o bakış en büyük düşmanımdı.

Rex ve Gabe arasında gerginlik arttı. Nefesim hızlandı; Rex kardeşime karşı çıkacaktı. Gerçekten *beni* seçecekti. Ve ben kapalı kapılar ardında bir fetih olmayacaktım. Sonunda pes edip yatak direğine bir çentik daha ekleyen Abigail Stone olmayacaktım.

Ben aslında kız arkadaşlık malzemesiydim. Gerçekten. Yemek yapamıyor olsam da. Mükemmel bir ev hanımı olmasam da. Rex, Gabe'e, otoriter ve aşırı koruyucu bir ağabey olmaya gerek olmadığını söyleyecekti, çünkü Rex bana iyi davranacaktı.

Ama sonra Rex'in bakışları yumuşadı. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Sanki özür diler gibi bana baktı, sonra ön kapıya doğru yürümeye başladı. "Yarın görüşürüz, Abigail."

Hayal kırıklığı beni vurdu. Kendimi çok aptal hissettim. Rex neden en iyi arkadaşına karşı gelirdi? Ben neden o kadar önemliydim ki?

Bunların hepsi sahteydi. Sahte olmayan kısımlar da geçiciydi. Boğazıma bir yumru oturdu ve kendimi acınacak bir şekilde "Gerçekten kalmak istemiyor musun?" diye sorarken duydum.

Kardeşime bir bakış attı, sonra bana döndü. "Evet, eminim. Görüşürüz." Ve kapıyı arkasında kapattı. Gabe'e döndüm, onu itmek, pantolonunu çekmek ya da LEGO'larını çalmak istedim. Ama artık çocuk değildik. Ve asıl mesele de buydu.

"Ee, kanatlar nasıldı?" Benden paketleri aldı ve her şey yolundaymış gibi yemek masasına doğru yöneldi.

"Gabe, neden Rex'i gönderdin?" Onun peşinden gittim.

"Çünkü. Sebebi yokken seninle burada yalnız kalmamalı."

"Yalnız değiliz. Winston burada," dedim, Rex'in yerini bir torba tavuk kanadı ile doldurmaktan aşırı memnun görünen kedimi işaret ederek.

Gabe bana sert bir bakış attı. "Neden bu kadar sinirlendin? Alt tarafı Rex."

Kısa bir süre önce ben de tam olarak böyle düşünüyordum. Sadece Rex. Sadece kardeşimin arkadaşı. İtfaiye şefi, gönüllü itfaiyeci, her zaman doğru olanı yapan iyi bir izci. Ayak parmaklarına kadar sıkıcı... ama aslında öyle değildi. Kötü, kaba, yaramaz, zeki ve

komikti. Sürprizlerle dolu, otoriter ve sonsuz derecede düşünceli biriydi. Ve bana, hayatında gördüğü en güzel insanmışım gibi bakıyordu.

Ama bunu Gabe'e söyleyebilir miydim? "Ona öyle davranmanın biraz kaba olduğunu düşündüm. Hepimiz arkadaşız."

"Hayır, Abigail. O benim arkadaşım. Ve ben senin ağabeyim. İkiniz de bana açıkça bu ilişkinin sadece gösteriş için olduğunu ve aranızda hiçbir şey olmadığını söylediniz."

"Ben bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," diye tartıştım.

"Önemli olan, senin tekrar incinmeni istemem," diye patladı ve bu sözler beni durdurdu.

Kollarımı kavuşturdum. "Neden bahsediyorsun?" "Hadi ama Abigail. Kör değilim. Ondan hoşlandığını biliyorum."

Oh. Bu o kadar utanç vericiydi ki, bir deliğe girip ölmek istedim. Gerçekten o kadar belli miydim?

Peki ya Rex?

Beni kullanmazdı. O iyi biriydi... ama az önce onun hakkında ne kadar yanlış düşündüğümü düşünmemiş miydim?

Korkmuş ve utanmış, bunu göstermek istemiyordum, gözlerimi daha da kısarak baktım. "Öyle olsa ne olur? Bu dünyadaki en kötü şey mi? Ben ve Rex?"

"Evet!" diye bağırdı, sinirine dokunduğumu anladım. "Sen ve Rex'in birlikte olmaya hakkınız yok. Donny ve Blair'in düğünü için oyun oynamak istiyorsan, tamam. Hoşuma gitmiyor ama tamam. Ama cidden Abigail, bir düşün. Sen ve Rex gerçekten mi? Asla olmaz."

"Öyle mi? Neden?"

Gabe alaycı bir şekilde güldü. "Bunu gerçekten soruyor musun?"

"Ne? Onun benim için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?" Yüzündeki ifade beni geriye doğru sendeletti ve sahte bir sertlikle dolu bir sesle, "Oh. Sen benim onun için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun." dedim.

Gabe çantadan bir strafor kutu çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Rex gerçekten iyi bir adam, Abigail. Ona ihtiyacı olan şey, ona iyi davranacak, nazik ve sakin bir kadın."

Gözlerimi kırpıttım, ama ağlamak istediğimden değildi. *Değildi*. "Tabii. Ben o kadar beceriksizim ki bunu yapamam, değil mi?"

Gabe içini çekti ve bana döndü. "Öyle demek istemedim. Seni tüm kalbimle sevdiğini biliyorum, Abigail. Bu senin en güzel yanın."

Her zaman kendini tamamen veriyorsun. Ama..." "Ama?"

"Ama bazen aşırıya kaçırıyorsun. Ve bazen bir erkeğin kendisine bakabilecek bir kadına ihtiyacı vardır." Kanatların olduğu kabı salladı. "Ve yerel bardan kalan buffalo kanatlarından bahsetmiyorum."

Yutkundum. Gabe'in beni beceriksiz bulduğunu biliyordum, ama bunu bu kadar açıkça söyleyeceğini düşünmemiştim. Boşanmamın hayaleti odanın köşesinde, onun sözlerini tekrar tekrar yankılıyordu. Yeterince iyi değildim. Yeterince uysal değildim. Yemek yapamazdım, temizlik yapamazdım, evi çekip çeviremezdim. Eş ya da kız arkadaş olacak bir kadın değildim ve kesinlikle temiz, dürüst, mükemmel Rex'in çıkmaya tenezzül edeceği türden bir kadın değildim.

"Biliyor musun? Artık aç değilim." Plastik paketleri aldım ve ona geri verdim.

Bu sefer tartışmadı. "Tamam." Birkaç adım uzaklaştı ama sonra geri döndü. "Üzgünüm, Abs. Ama en iyisi bu." Acımı yüzümde belli etmiş olmalıyım, çünkü Gabe ekledi: "Senin için birisi var. O kişi Rex değil."

Adımları koridorda yankılandı, sonra ön kapı kapandı ve dışarıdan kilitlendi. Gittikten sonra kapıyı kilitleyeceğime bile güvenmemişti.

Gabe böyleydi. Her zaman benden daha iyi bilirdi.

Ve bu gece, boş evime bakarken, onun haklı olup olmadığını merak ettim.

Winston koridorda belirdi. Yemek masasının yanında donakalmış halde bana bir bakış attı ve miyavladı. Sonra eğilip onu kucağıma alabileceğim kadar yaklaştı. Yumuşak, sıcak ağırlığı göğsüme yaslanırken, yüzümü tüylerine gömdüm ve ağladım.

ON DOKUZ REX

Dün gece Abigail'i düşünerek neredeyse hiç uyuyamadım. Daha doğrusu, Abigail'le geçirdiğim gecedan kaçtığımı düşünerek. Gabe ile ilişkimi bozmak istemediğimi söyleyerek kendimi haklı çıkarmaya çalışabilirdim, ama güneş doğduğunda, artık durumun öyle olmadığına emindim.

Ben bir korkaktım. Kısa ve öz. Hayatım boyunca başkaları için kendimi paralamıştım ve şimdi istediğim bir şey için ayağa kalkmaktan ödüm kopuyordu. İstedığım biri için.

Çünkü, evet, Donny bana RSVP'yi sorduğunda Abigail'in adını ağzımdan kaçırmıştım. Ve bu birkaç gün öncesinden çok daha uzun bir zaman önceydi. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun ne kadar özel olduğunu o kadar çok anlıyordum.

Akıllı, azimli, lafını esirgemeyen bir kadın. Kendini idare edebilen türden bir insan. Bu çok seksi bir şeydi.

Bunun yanı sıra, Abigail'in kocaman, atan bir kalbi vardı. Onun etrafında hayat on bir kat hızlanıyordu. Bana her şeyin mümkün olduğunu hissettiriyordu.

Ve ben her şeyi mahvetmişim. Yine. Onu incittiğimi biliyordum.

Donny ve Blair yakında Washington'dan dönecekti ve ben onlar dönmeden Abigail'in evine gitmek istiyordum. Ona söylemek istediğim bazı şeyler vardı; umarım dinlerdi. Abigail'in ön verandasına yürüdüm ve Winston'ın siyah-beyaz kafasının pencerenin perdesinin arkasından dışarı baktığını gördüm. Kafasını eğdi ve küçük kedi gözlerini bana dikti.

"Biliyorum," dedim pencereden. "Haklısın. Şimdi onunla konuşacağım."

Kedi yavaşça gözlerini kırptı ve kıpırdamadı.

Kapıyı açtım ve Winston hemen pencereden atladı ve sanki benimle ilgilenmeye değmezmişim gibi odadan sıvıştı. Mesajı aldım. Sessiz odaya doğru ilerledim.

"Abigail?"

Odaya girdi, kollarını kavuşturmuş ve tavırları en sert haliyle. Bunu hak etmiştim.

"Vay vay. Bakın kim gelmiş." Bu, dün gece ayrıldığım Abigail değildi. Soğuk ve gergindi. Dönüp mutfağa doğru yürüdü, sanki az önce oradan çıkan kedi gibi görünüyordu.

"Evet, Blair ve Donny dönmeden önce gelmek istedim." "Tabii. Gösterinin devamı için. Onlar geldiğinde oturma odasında onlar gelince öpüşebilelim mi? Yoksa yine arka bahçede yapalım mı?" Mutfağı geçip bana bakmadan kahve makinesine kahve çekirdeklerini döktü.

Onu öpmek istiyordum. Oturma odası, arka bahçe ya da mutfak, öpüşmek için diğer yerler kadar iyiydi, ama bunu kardeşim ve Blair'in hatırı için yapmak istemiyordum.

"Dün gece gitmemeliydim."

Abigail sonunda bana baktı, etkilenmemiş görünüyordu. "Dün gece gitmene kim üzüldü? Winston ve ben harika bir gece geçirdik."

Kedi mutfağa girdi ve Abigail'in istediği gibi beni tamamen görmezden geldi. Kedi kasesine biraz mama koydu ve bana gösterdikleri ilgiden kendimi bir mobilya parçası gibi hissettim. Bunu hak etmiştim.

Derin bir nefes alıp tekrar denedim. Gabe'in bir arkadaşım olduğunu, benim korkak davrandığımı ve onun daha iyisini hak ettiğini açıklamak istemişim, ama ağzımdan çıkanlar şunlardı: "Senden hoşlanıyorum, Abigail. Çok."

Kedi maması poşetini kiler dolabına koydu ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Çok nazıksın."

Tamam. Bu da işe yaramadı. "Sırf ben kardeşinle yüzleşmek istemediğim için burada tek başına bırakılmayı hak etmedin."

"Hmm." Kendine bir fincan kahve doldurdu ve buzdolabına baktı.

"Aylar önce, hatta yıllar önce sana doğrudan çıkma teklif etmem gerekirken, bu aptal sahte flört oyununa alet edilmeyi hak etmedin."

Bu onun dikkatini çekti. Abigail buzdolabından aldığı galon süt şişesini tezgahın üzerine koydu ve bana dar gözlerle baktı. "Bu ne demek?"

"Donny düğüne gelip gelmeyeceğimi sorduğunda panikledim ve senin adını ağzımdan kaçırđım. Ama bunu senin başarabileceğini düşündüğüm için yapmadım, Abigail. Çünkü internette sosyal medyada senin fotoğraflarına bakıp, sana çıkma cesaretini bulabilmeyi diliyordum."

İtirafım o kadar şok ediciydi ki Abigail bir an duraksadı. Gözleri yumuşadı. "Bu... çok acınası, Rex."

Ben gülerek saçlarımı karıştırmak için elimi kaldırdım. O tezgaha yaslandı ve kollarını kavuşturdu. Yüzündeki ifade biraz daha az düşmanca görünüyordu, bu iyiydi, ama benimle gerçekten çıkmak için pek istekli görünmüyordu.

Dürüst olmam gerekiyordu, o kadar dürüst ki kendim bile korkuyordum.

Ona doğru bir adım attım. "Dün gece her şeyi mahvettim. Panikledim. Daha yeni tanışmıştık, heyecanlıydım ve senin bunu sadece bir kaçamak olarak mı gördüğünü yoksa beni gerçekten önemseydiğini mi anlayamadım... Tanrım, ben gerçekten acınası biriyim, değil mi?"

O güldü ve içimi kaplayan rahatlama beni neredeyse yere devirecekti.

Ona doğru bir adım daha attım, bu da Winston'ın mamalarını çiğnemekten başını kaldırmasına neden oldu. Onu görmezden geldim, çünkü buna alışması gerekecekti. Abigail'in dirseğine dokundum. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

Biraz yumuşadı ama kollarını açmadı. "Beni ne mutlu eder biliyor musun, Rex? Bir kez olsun kendini savunmak. Kardeşine karşı. *Benim* kardeşime karşı. Sen itfaiyecisin, Tanrı aşkına. Yanan binalara giriyorsun. Hiçbir şeyden korkmaman gerekir."

Sözleri kalbimi deldi. Neden ciddi şekilde yaralanabileceğim, hatta daha kötüsü olabileceğim bir yerde gönüllü olarak alevlerin karşısına çıkmak bu kadar kolaydı da, Gabe'e kız kardeşi ile çıkmak istediğimi söyleyemiyordum? Başkalarının hayatları için kendimi tehlikeye atarak, hem gerçek hem de mecazi anlamda yangınlarla mücadele ederek çok zaman harcamıştım, ama iş kendim için bir şey istemeye geldiğinde, bunu yapamıyordum.

Ve neden Gabe'e sormak zorundaydım ki? Abigail ve benim çıkmamız konusunda söz hakkı olan tek kişiler Abigail ve bendim.

Belki de bir kez olsun öne çıkıp istediğimi istemenin zamanı gelmişti. Yutkundum ve Abigail'in bakışlarıyla karşılaştım. "Yanlış bir karar verdim."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Bunu kolaylaştırmıyorsun."

Kollarını hala kavuşturmuş halde öne eğildi, burnu neredeyse benimkine değecekti. Sonra, yavaşça ve kararlı bir şekilde, "*İyi*" dedi.

Ben öfkeyle nefes alıp verdim, sonra ona doğru adım attım. Avuç içlerim onun kalçalarının iki yanındaki tezgaha kondu. Sonra ona tam olarak ne istediğimi söyledim. "Seni

seni öpmek istiyorum, ama bunu kesinlikle kardeşimin iyiliği için yapmak istemiyorum."

Gözleri parladı.

"Seni yukarı çıkarmak ve adımı haykırıncaya kadar amını yalamak istiyorum."

"Küstahça."

"Seni güzel bir biftek yemeğine çıkarmak ve menüdeki en güzel şarabı almak istiyorum, çünkü iyi şeyleri sevdiğini biliyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Bunu karşılayabileceğinden emin değilim, Rex."

"O zaman çift vardiya çalışırım, çünkü seni yanımda istiyorum ve bunun sahte olmasını istemiyorum."

Nefesi, zar zor aralanmış dudaklarından çıkan titrek bir iç çekti. Mavi gözleri benimkilere bakarak sordu: "Ya kardeşim gelip sana eve gitmeni söylerse?"

"Ben hallederim."

"Bu çok güzel ve belirsiz bir cevap."

Gülümsedim. "Beni kolayca bırakmayacaksın, ha?"

"Sen de bunu istemezsin."

Haklıydı. Onun gibi zorlu, talepkar, lezzetli bir kadını istiyordum. "Kardeşine, senin yetişkin bir kadın olduğunu ve kiminle çıkacağına kendinin karar vereceğini söylerim. Ve eğer o şanslı adam ben olursam, kimsenin beni durdurmasına izin vermem. Kesinlikle o da dahil."

Abigail kollarını açtı ve uzanarak gömleğimin omuz dikişlerini nazikçe düzeltti. "Ama lafla peynir ekmeğe olmaz."

Gülümsemeden edemedim. "Bunu sana kanıtlamam için bir şans verecek misin?"

Gözleri keskin bakıyordu, ama elleri omuzlarımı okşamak için boynuma doğru kaymıştı. "Belki. Eğer nazik olursan."

Yaklaşarak dizlerimi onun dizlerine değdirdim. Ellerim tezgahın kalçalarına kaydı ve onu kollarımda tutmanın ne kadar doğru olduğunu inkar edemezdim. "Özür dilerim, Abigail."

Nefes aldı ve dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bana biraz zaman vermelisin, çünkü bu kadar kolay özür dilenmeye alışkın değilim."

Ona gülümsedim. "Bir saniye geçti mi? Çünkü şimdi seni öpmek istiyorum."

Boynumun arkasına hafif bir baskı, yeşil ışığın yandığını gösterdi ve ben de onun fikrini değiştirmesine fırsat vermeyecektim.

Abigail'in affediciliği tatlı, sıcak ve biraz öfkeli bir tada sahipti. Dişlerini alt dudağıma sürüp beni kendine çekti ve homurtuma gülümseyerek. Öpücüğü derinleştirdim ve tam o anda ön kapı açıldı.

Abigail öpücüğü kesip sese doğru döndü, ben de parmaklarımla çenesini iterek onu istediğim yere geri getirdim.

"Gabe olabilir..." diye mırıldandı ağzıma. "Umurumda değil," dedim ve onu tekrar öptüm.

O güldü. "Ne çabuk fikrini değiştirdin," diye alay etti ve daha bir şey söyleyecek gibi oldu ama onu mutfak tezgahına kaldırıp sıkıca kendime çekerek daha sert öpebilmek için onu susturdum. Bir galon süt yere düştü...

Ve Donny'nin sesi odaya ulaştı.

"Küçük aşk şöleninizi böldüğüm için özür dilerim," diye başladı.

"Aşk şöleni mi?" diye cevapladı Blair, nişanlısının arkasından başını çevirip güneş gözlüklerini yüzünden kaldırarak durumu daha iyi görebilmek için.

Abigail içini çekip alnını omzuma yasladı.

"Şey. Bizim de mutfağı kullanmamız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?" Blair, yüzünün her çizgisinde tiksinti ile sordu. "Bunu *orada* yapmak zorunda mısınız?" Elini bize doğru salladı.

"Evet, biraz," diye mırıldandı Abigail gömleğime.

Ben burnumu çekip biraz geri çekildim, böylece o tekrar yere kayabilirdi.

"Bugün yapacak çok işimiz var," diye bitirdi Donny. Biz dikkatimizi gelin ve damada çevirdiğimizde Abigail biraz geri çekildi.

Blair, elinde latte ile yaklaşarak, manikürlü küçük parmağını uzattı. "Umarım bu kaslarını iyi bir şekilde kullanmaya hazırsındır." Kolumu sıkıp bana göz kırptıktan sonra uzaklaştı. "Düğün davetlilerinin geri kalanı da yakında gelecek ve sana mükemmel bir işim var, Abigail," diyerek misafir odasına doğru ilerledi.

Abigail bana baktı. "İş mi? Ben bu işe nasıl bulaştım?"

"Bu benim suçum," dedim, elini tutup onu içeri çekerek. "Yardım etmene gerek yok. Yeterince yardım ettin."

Donny ve Blair koridorda kaybolurken arkasına baktı. "Haklısın."

"Ama birlikte vakit geçirmek için iyi bir bahane olur." Onu kendime çekip burnumu burnuna değdirdim.

"Öğleden sonraki gösterimden önce biraz vaktim var." "Şanslıyım," dedim ve onu nazikçe öptüm.

"Yeter artık çocuklar, işimiz var," diye Blair koridordan seslendi.

Kısa süre sonra Blair, bizi Abigail'in arka bahçesinin hemen ötesindeki Botanik Bahçeleri'ndeki tören alanına götürdü. Çardaklar ve sandalyeler getirilmişti ve yarınki düğün için her şeyi hazırlamak bize kalmıştı.

Blair, gelin rolünü üstlenerek önümüzde durdu ve konuşurken tabletindeki notlara bakıyordu. "Unutmayın millet, bu düğün 2,4 milyondan fazla takipçiye canlı yayınlanacak. Her şey mükemmel olmalı. Her şeyin simetrik olmasını istiyorum. Hazırlıklarımı Abigail'in evinde yapacağım için, arka bahçesinden girmem en mantıklısı. Bu yüzden arka çitinin hemen önüne bir çardak daha kuracağız. Tanrıya şükür Rex bu hafta bahçeyi temizlemiş." Abigail'e anlamlı bir bakış attı.

Abigail, onun hakkını vermek gerekirse, derin bir nefes aldı ve yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirdi. "O en iyisi," diye onayladı.

Abigail'in şeker gibi tatlı sesi, muhtemelen sahte kız arkadaş rolünü oynadığını gösteriyordu. Ama daha önce yüzündeki ifadeyi görmüştüm ve gerçek bir şeye doğru gittiğimizi biliyordum. Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve elinin arkasına bir öpücük kondurdum. Sıcak sonbahar güneşinde bana gülümsedi.

"İşe koyulalım!" Drill Çavuş Blair bağırdı. Ve işe koyulduk.

Erkekler ve ben, birbirine zıt iki rustik ahşap çardak kurduk ve kadınlar onları hafif, tül gibi bir kumaşla sarmaya başladı. Donny ve ben, katlanır sandalyeleri kurarken onları izledik.

"Sence dekorasyonu biraz ertelememiz gerekmez mi?" O, tül kumaşın ustaca toplanıp asıldığı sunak başını işaret etti. "Ya yağmur yağarsa?"

"Olası değil. Bu yıl oldukça kurak bir mevsim geçiriyoruz."

Donny başını salladı. "İyi."

Abigail, çardakları yarı saydam kumaşla örtmek için parmak uçlarına yükseldi. Gömleği, cildinin bir parçasını görecektik kadar yukarı sıyrıldı. Bana doğru baktı, bakışlarımı fark etti ve bana tuhaf bir bakış attıktan sonra yanıma geldi.

"Birlikte takılacağımızı sanıyordum," dedi Abigail, ellerini beline koyarak. "Bizi ayırdılar."

Başımı salladım. "Haklısın. Neden bana koridor halısını sermeme yardım etmiyorsun?"

Ellerini ovuşturdu. "Yaşasın."

"Sen çok cesursun." Gülerek kolumu omzuna attım.

Basit bir koridor halısını sermek beş dakika sürer sanırsınız, ama yirmi dakika sonra Abigail ve ben hala keten kumaşı yere sabitlemek için uğraşıyorduk. Bir kısmını açtım ve Abigail ortasına oturdu, ben de Donny'nin verdiği işe yaramaz plastik iğneleri kullanarak koridoru kuru toprağa sabitlemek için uğraştım.

Abigail ayağa kalktı, iğnelerim uçup keten kumaş yüzüne çarptığında güldü. Kumaşı indirip bana kaşlarını kaldırdı. "Bu fikir kimin fikriydi?"

Koridordan gelinin oturduğu sandalyeye doğru baktım. Gelin, tabletinde bir şeyler kontrol ediyordu. Bacak bacak üstüne atmış, ayağını yukarı aşağı sallıyordu. Rüzgâr saçlarını dalgalandırdı, o da elini omzuna atarak saçlarını geriye attı.

Abigail'e tekrar baktığımda, rüzgara karşı saçlarını dağınık bir topuz haline getirmeye çalıştığını gördüm. Dudaklarım gülümsedi. Bu kadın doğa ana karşısında bile geri adım atmıyordu. Onu hayranlıkla izlemek gerekiyordu.

Saçını topladıktan sonra, keten kumaşları alıp rulo haline getirirken, ben de plastik iğneleri topladım. Onlara baktım ve başımı salladım. "Sanırım bunu yere çivilemek gerekecek. Alet almam lazım," dedim.

"Benimkileri kullanma, berbatlar," diye şaka yaptı, ama bana attığı keskin bakış, o konuyu tamamen unutmadığını gösteriyordu.

Onu elinden tutup kendime çekip öptüm. "Senin aletlerin berbat değil. Ben gidip alayım, sonra burayı bitirelim."

"Oradayken bana su getirir misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

Abigail'in arka bahçesine geri döndüm, "ateş çukurunun" etrafından dolaştım ve garajdan aletlerini almak için evine girdim. Geri dönerken buzdolabının önünden geçtim ve iki şişe su aldım.

"Selam," Blair'in sesi buzdolabının kapısının diğer tarafından geldi.

Başımı kaldırıp kapıyı kapattım. "Selam. İyi gidiyor musun?"

"Evet, senin sayende." Omzumu tekrar sıktı, bu sefer biraz daha fazla masaj yaparak. Gelecekteki kayıncı için biraz fazla dokunma gibi geldi. Yarım adım geri çekildim ve su şişelerinden birini açtım.

"Sen her zaman işleri yoluna koymada çok iyiydin," diye devam etti. "Çok girişken. Çok sorumluluk sahibisin. Donny gibi değilsin."

"Onun bu yönünü sevdiğini sanıyordum. O kaygısız," dedim. "O lüks bir hayat istiyor."

"Evet, ama düğünümüz için otel odasını ayırtmayı hatırlayacak biriyle birlikte olmak güzel."

Hırıldadım. Blair her şeyi anlamıştı galiba.

Donny benim kardeşimdi, bu yüzden susma hakkımı kullandım: "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim.

"Ha?" Başını salladı, yüzünde şakacı bir ifadeyle aramızdaki mesafeyi kapattı. "Unuttuğuna sevindim. Çünkü şimdi seninle daha fazla zaman geçirebileceğim, T."

Gözlerindeki bakıştan, durumun kesinlikle garipleştiğini hissettim. Keşke gözlerimi kapatıp ortadan kaybolabilseydim, ama bu konuşmadan eski usul bir yöntemle çıkmam gerekeceğinden korkuyordum: konuyu saptırmak. "Sen de Abigail'le vakit geçirebildin. Harika bir kız, değil mi?"

Blair'in yüzü gerildi. "O da fena değil," dedi, sonra durakladı. "Sana dürüst olabilir miyim?"

Omuz silktim. "Tabii."

"Onun senin için doğru kız olup olmadığını bilmiyorum, Rex."

Pencereden dışarı baktım ve Abigail'in keten kumaşı öldürmek istercesine bakarken gördüm. Çardaklara baktı, sonra eve döndü ve kumaşı hafifçe tekmeledi, sonra da kendinden gurur duyuyormuş gibi ellerini beline koydu. Gülümsememek için dudaklarımı içe doğru çektim, sonra Blair'e döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Blair, sana sanki ikinizin paylaştığı bir sırrı biliyormuşsun gibi hissettirmeyi çok iyi bilirdi. Gözlerini daha da geniş açması,

ya da eğilme şekli ya da ses tonuydu.

Eskiden bu beni özel hissettirirdi. Onun için her şeyi yapabileceğimi hissettirirdi. Şimdi ise, onun numaralarına kanmış iki milyonluk takipçisiyle aynı olduğumu hissettiriyordu. Blair içini çekti ve omzunu silkti. "Sadece buradaki tüm zaman boyunca, onun bir şekilde yetersiz kaldığını hissediyorum. Ve seni çok mutlu etmiyor."

Bunu, sırf lüks bir hayat istemediğim için kendimi yetersiz hissettiren kadın söylüyordu. Burun deliklerim genişledi. Blair'e bir şans vermek istemiştim, ama bu hiç gerek yoktu.

Kadına baktım ve onunla nasıl bu kadar zamanımı boşa harcadığımı düşündüm. O zamanlar onun saçmalıklarına kanacak kadar özgüvenim bu kadar düşük müydü? Onunla ilgilenmekten gerçekten mutluydum. Bana ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm ve onun için bakıcı, koruyucu ve kahraman rolünü üstlenmekten çok mutluydum.

İlişkimiz boyunca ona destek oldum. Gece yarısı kurabiye ve kremalı dondurma istediğinde marketlere gittim. Ailemle tatil yapmaktan vazgeçtim çünkü o, ailesi ile kalmak istedi, oysa ailesi şehrin diğer ucundaydı. Birlikteyken onun için elimden gelen her şeyi yaptım ama yine de yetmedi.

Abigail'in mutfağında, benden istediği tek şeyi, bir şişe suyu tutarken, Blair ile olan ilişkimden dolayı hala suçluluk duyduğumu fark ettim. Onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum. O, yükselen bir futbol yıldızına ihtiyaç duyuyordu. Daha yakışıklı, daha karizmatik, daha komik bir ağabeyi vardı. Denemedim değil, denedim, denedim, denedim.

Ama şimdi?

Şimdi, var olmayan bir şeyi kovaladığımı anladım. Blair için hiçbir şey yeterli olmazdı. Alır, alır, alır ve yine de daha fazlasını isterdi.

Ama Abigail... Ben öfkelen dim. O benden daha fazlasını istiyordu, ama bu benim iyiliğim içindi. Kendimi savunmamı istiyordu. Benden, ona istediği hayatı vermek için kendimi parçalamamı istemiyordu; Abigail kendi hayatını iki eliyle kavırıyordu ve bana, eğer bu yolculuğa katılmak istiyorsam, kemerimi bağlayıp ona yetişmem gerektiğini, çünkü beni beklemeyeceğini söylüyordu.

Ŗu anda hangisinin benim için daha çekici olduğunu biliyordum.

Dik durdum, alet çantasını ve suyu aldım, sonra eski sevgilim ve müstakbel baldızımın gözlerinin içine baktım. "Beni mutlu etmekten ne anlarsın?" Blair'e baktığımda, onun gerçek yüzünü görebiliyordum: bencil ve kendinin farkında bile olmayan bir kadın.

İlk kez, onu elde tutamadığım için utangaçlık hissetmedim; artık birlikte olmadığımızı sevindim. Ve hayatım boyunca, neden birlikte olduğumuzu bir türlü anlayamadım.

Ve herkesin Abigail'e sataşmasından gerçekten bıkmaya başlamıştım. Akıllı ve eğlenceliydi ve ihtiyacı olanların her zaman yanındaydı —benim durumumda, bu sadece şantajla başlamış olsa bile. Abigail, geçen hafta beni Blair'in birlikte olduğumuz tüm süre boyunca yaptığından daha mutlu etmişti.

"Rex?" Abigail kapıdan başını uzattı.

"Merhaba güzelim," diye cevap verdim. Abigail kızardı, Blair ise sanki ortadan kayboldu. "Ben de çıkıyordum. İşimizi bitirelim, seni işe bırakayım."

YİRMİ ABIGAIL

Aslında işe gitmek için arabaya ihtiyacım yoktu ve arabamın yanımda olması gerekiyordu, bu yüzden Rex'in beni götürmesi daha zahmetliydi, ama bu jestine minnettardım. Daha önce kimse bana sormadan işe götürmeyi teklif etmemişti.

Ve kimse bana olan ilgisini bu kadar açıkça göstermedi. Rex bu sabah lafı dolandırmadı; tam olarak ne istediğini söyledi. Bunu sevdim.

Baker'ların evine gelen potansiyel alıcılara gülümserken, ağzım evin özelliklerini sayıyordu ama zihnim Rex'le olan konuşmamı tekrarlıyordu.

Hiç tereddüt etmemişti. Hiç belirsizlik yoktu. Benimle çıkmak istiyordu, hem de gerçekten. Ve bunu yüzüme karşı söylemişti, beni mutfak tezgahının üzerine yatırıp öpmeye başlamadan hemen önce.

Ben erkeklerin "korkutucu" dediği türden bir kadındım. Birçok erkekle flört etmiş, ilgileniyormuş gibi davranmış, ama sonra hiçbir şey söylemeden çekip gitmiş ya da ortadan kaybolmuştu.

Hiçbir erkek bana karşı niyetini bu kadar açıkça belirtmemişti. Ve hiçbir erkek bana bu kadar samimi, samimiyetsiz, mazeret ve gerekçe göstermeden özür dilememişti. Rex hatalıydı, beni incitmişti ve bunun farkındaydı. Olayı önemsiz göstermeye çalışmadı ya da suçu bana yükledi. Özür diledi ve daha iyi olacağına söz verdi.

Eski kocamla lise yıllarında çıkmıştık ve o benim etrafımda dolanıp durmuştu, ta ki ben belirsizlikten bıkip ona çıkma teklif edene kadar. Evlenme zamanı geldiğinde, onu oturttum ve bir yıl içinde parmağıma bir yüzük takmak istediğimi söyledim. Kariyer hedeflerim ve hayatımı nasıl gördüğüm konusunda çok nettiydim.

Ve ayrıldığımızda, bana çok ileri gittiğimi söyleme cüretini gösterdi. Çok erkeksi. Çok ısrarcı.

Bu yüzden dün gece Rex gittiğinde, aramızdaki ilişkinin bittiğinden oldukça emindim. Birkaç gün daha numara yapmaya devam edip, sonra tekrar

kardeşim aracılığıyla bağlantılı sıradan tanıdıklara dönecektik.

Yanılmışım.

Rex'i zorladığımda, dik durdu ve hemen karşılık verdi. Güçlü kişiliğimi göstermemden hoşlanmamış gibi görünmüyordu, aksine hoşuna *gitmişti*.

Neredeyse bir rüya gibiydi. Şimdiye kadar bunu bu kadar istediğimi fark etmemiştim. Kendimi küçük düşürmek zorunda değildim. Suzie Homemaker gibi davranmak zorunda değildim. Sadece kendim olabilirdim ve kabul edilirdim.

İşten eve döndüğümde, bunun bir rüya *olduğuna* kendimi neredeyse ikna etmişim — ta ki Rex beni kapıda yumuşak bir gülümsemeyle ve burnumun ucuna bir öpücükle karşılayana kadar. Lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Ben de prova yemeği için hazırlanmak üzere yukarı çıktım.

Altın damla küpeleri takıp siyah elbisenin eteklerini düzeltirken, Winston pencere pervazından beni izliyordu. "Nasıl görünüyorum?" diye sordum kedime, o da bana yavaşça göz kırptı.

Gülümseyerek ona veda etmek için birkaç kez kaşımaya gittim, sonra aşağı indim. Rex oturma odasında bekliyordu ve içeri girdiğimde ayağa fırladı ve donakaldı. Gözleri elbisenin uzunluğunu takip etti ve sonra saçımı bağladığım basit düğüme geri döndü. Elbisenin yüksek yakasını izledi ve kollarımı açıp ona bir dönüş yaptığımda gülümsedi.

"Winston muhteşem göründüğümü söyledi," dedim ona.

Rex, dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana doğru yaklaştı. "Bir kez olsun kediyle aynı fikirdeyim."

Kolunu belime dolayıp beni kendine çektiğinde, parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "Yüzünü rujla lekelerim."

Rex homurdanarak parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu. "Sonra öperim."

Yüzüm kızardı ve Rex beni kapıya doğru çekerken parmaklarını benimkilerle dolaştırmasına izin verdim. Donny ve Blair, düğün konvoyuyla birlikte restorana gitmişti, ben de evin kapısını kilitleyip Rex'in kamyonetine doğru yürüdüm.

Ama kamyonet yoktu.

Şık, siyah bir Maserati garaj yolunda bekliyordu, yeni lastikleri solan güneşte parlıyordu. Rex anahtarı bastı ve farlar yanıp söndü.

"Bu ne?"

"Sebastian ödünç alabileceğimi söyledi," dedi. "Eski kamyonetime binmek için bu kadar süslenmeni istemedim."

Rex'in açtığı yolcu koltuğuna doğru yürüyerek gittim. "Senin eski kamyonetini seviyorum."

"Yine de," dedi Rex, arabaya binerken bana gülümseyerek. "Bunu da seveceğini düşündüm."

"Rex Montgomery," dedim hayranlıkla, "sen romantik bir adamsın."

"Bu sefer lastikleri kesme sakın." Gülümsemesi bir anlık oldu, sonra kapımı kapatıp direksiyonun başına geçti. Şehre girdik ve restoranın bulunduğu caddeye park ettik. Ben kapıyı açamadan Rex kapıma geldi. Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elimi tuttu ve serin sonbahar rüzgarı elbisenin eteklerini dalgalandırırken prova yemeğine doğru yürüdük.

Olay çıkarmamaya kararlıydım, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve kendimi akşam için keyifli hale getirdim. Restoranda, daha önce kurduğumuz çardak gibi adaçayı ve paslı turuncu renklerle dekore edilmiş özel bir odaya girdik. Nedimeler ve sağdıçlar şık kıyafetler giymişti ve üç kameraman her açıdan çekim yapmak için yarım düzine kamera kurmuştu. Donny ve Blair masanın başında otururken, büyük, yumuşak ışıklar onları aydınlatıyordu.

Rex elimi sıktı. "Düğünün için böyle bir şey mi istiyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Kim demiş evleneceğim?" Omuz silkti.

"Bir erkek hayal edebilir."

İçimde bir heyecan uyandı. Ciddi miydi?

"Rex, tatlım!" Rex'in annesi kalabalığın içinden fırlayarak aramıza girdi, elinde neredeyse boş bir şampanya kadehi vardı. "İşte buradasın. Bütün hafta seni göremedim."

"Evet, özür dilerim. İşlerim başımdan aşkındı," diye cevapladı.

"Biraz pomat sürsen iyi olur, canım." Saçlarını yüzünden çekip düzeltti, o da izin verdi.

"Merhaba, Bayan Montgomery," dedim, varlığımı belli etmek için. "Anne, Gabe'in kız kardeşi Abigail'i hatırlarsın."

Bayan Montgomery bana dudaklarını sıkarak gülümsedi. "Tabii ki hatırlıyorum, ama ikinizin birlikte olduğunu söylediğini hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi? Bahsettiğime yemin edebilirim," dedi Rex, sonra bana biraz paniklemiş bir bakış attı.

"Belki de söylemişsindir. Donny'nin evlenmesi nedeniyle biraz kafam dağınıktı," diye itiraf etti. "*Sonunda* oğullarımdan biri doğru şeyi yapıyor." Bayan Montgomery beni baştan aşağı süzdü. "Çok temizsin, canım."

Kaşlarımı çattım. Bu bir iltifat gibi *geliyordu*, ama...

"Anne!" Blair'in sesi odada yankılandı ve gelin adayı annesinin boynuna sarılmak için odaya girdi. "Marka anlaşma menajerim Dennis ile tanışmalısın. Bekar ve yakışıklı."

Bayan Montgomery'nin yanakları pembeleşti. "Oh, Blair, ben sonsuza kadar sürece bir mutluluk aramıyorum. Bu hafta sonu sadece seninkiyle ilgileniyorum."

"Ve bunun için seni seviyorum." Blair, Bayan Montgomery'ye sanki ikisi çok yakın arkadaşmış gibi öpücük gönderdi. Kıskançlık duydum.

"O mükemmel değil mi?" Bayan Montgomery, Rex ve bana sordu. "Dediğim gibi, sen benim gelinim olduğun sürece hangi oğlumla evlendiğin umurumda değil!"

"Ah, kes şunu!" Blair utangaçlık yaptı ama her şeyi yutuyordu. Ve şimdi kıskançlığım tam anlamıyla kıskançlığa dönüştü. Bayan Montgomery benim için de aynı şeyi söyler miydi? Hayır, elbette hayır. Benim Gabe'in küçük kız kardeşi olduğumu biliyordu, bu da benim kasabanın sorunlu emlakçısı olduğumu bildiği anlamına geliyordu. Oradan uzaklaşmam gerekiyordu ama kaba olmak istemedim, bu yüzden telefonum çalmış gibi yaptım.

"Üzgünüm, cevap vermem gerekiyor. Alıcılarımdan biri," dedim ve ters yöne doğru yürüyerek temiz hava almak için dışarı çıktım.

Dışarıda beş saniye bile geçmemişti ki arkamda Rex'in sesini duydum.

"Hala telefonda mısın?"

Kilidi kapalı telefonuma baktım. "Hayır."

"Sanırım annem çok fazla şampanya içti."

"Blair Hollins'i gelin olarak alacak, kutlanacak ne yok ki?"

Rex, savunmacı bir şekilde gergin omuzlarıma kolunu doladı. "Boş ver. Annem Blair gibidir. Sığ olabilir ve sadece görünüşe önem verebilir. Ama bir konuda ona hak veriyorum."

"Neymiş o?"

"Gerçekten çok güzel olmuşsun," dedi ve ben güldüm. Kolunu omzuma attı ve ben ona yaslandım. "İçeri gidelim."

Oturduk ve şampanya kadehlerini kabul ettik. Blair'in yanında bir makyöz vardı, fotoğrafçılardan biri mükemmel kareyi yakalamak için hazırlık yaparken, makyöz Blair'in kaşlarının arasındaki parlaklığı silerek makyajını düzeltiyordu. Sonra bir başka mükemmel kare. Ve bir başka.

Aperatifler servis edildiğinde samimi gülümsemem biraz yorgunlaşmıştı, ama Rex yanıma oturdu ve kolunu sandalyemin arkasına attı.

ve ara sıra başparmağı omzumun üzerinden yumuşak, özel bir okşama ile kayıyordu.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi, tabaklarımız kaldırılıp kadehlerimiz doldurulduğunda, ancak bir sonraki fotoğraf çekimi bitene kadar içmememiz söylenmişti.

Gözlerine baktım. "Bu sabah ciddi miydin, Rex? Sen ve ben hakkında?"

"Hâlâ benden şüphe mi ediyorsun?"

Dudaklarımı ısırarak omuz silktim. "Biraz. Hayatımda beni hayal kırıklığına uğratan çok erkek oldu."

Sadece Travis değildi. Kendime dürüst olursam, Gabe'in beni her küçümsediğinde hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Ondan önce de babam vardı. Annemle babam boşandığında, babam bizi onu hiç aramadığımız için suçladı. Doğum günümü unuttuğunda beni suçladı, çünkü ona hatırlatmam gerekiyordu. Oysa ben daha çocuktum. *Onun* çocuğuyum. İlişkimiz gerginleşti ve bir daha düzelmedi. Her zaman onun için yeterince değerli olmadığımı hissettim.

Davranışlarımın sebebi bu değil miydi? Hayatımdaki en önemli adam tarafından reddedilmiş, incinmiş bir ergenlik çağındaki kızdım. Bununla başa çıkabilmenin tek yolunun isyan etmek olduğunu sanıyordum. Ve sanırım hiç vazgeçmedim. Evliliğim yıkıldıktan sonra, başka bir erkekle mutlu olabilmemin tek yolunun, sonunda kişiliğimi düzeltmek olduğunu düşündüm. Ama Rex, farklı düşünmemi sağladı. Belki de değişmem gerekmiyordu. Belki de olduğum gibi, çıkmaya, hatta sevmeye layık bir insandım.

Rex eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve bir flaş patladı. Geri çekildim ve fotoğrafçılardan birinin kamerasının arkasındaki ekrana baktığını gördüm. "Çok tatlı," dedi.

"Affedersiniz, gelin ve damadın fotoğraflarını çekin lütfen," diye bağırdı Blair, diğer kadına dik dik bakarak.

Fotoğrafçı başını salladı ve Blair'in yönüne doğru çekim yapmaya başladı. Rex yanımda hafifçe güldü ve ben ona yaslandım. Onunla birlikte bu etkinliğe katılmak o kadar da kötü değildi. Ve eğer benimle gerçekten çıkmak istiyorsa... şey... suç ortağım varmış gibi hissetmeye alışabilirim.

Akşam yemeği yedik, kadeh kaldırdık ve sonra çatıya içki içmeye davet edildik. Gelin ve damadın arkasından merdivenleri tırmanırken, omzumun üzerinden Rex'e baktım ve o, "On dakika kalıp sonra eve gidelim" dedi.

Gözlerinde söylenmemiş bir söz gördüm: Dün gece kaldığımız yerden devam edeceğiz ve beni yalnız bıraktığı için telafi edecek.

Çatı katı peri ışıklarıyla süslenmişti ve çok sayıda ısıtıcı, sıcaklığı konforlu tutuyordu. Rex elimi tuttu ve beni kollarına aldı, yıldızların altında dans pistindeki diğer çiftlerin arasına katıldık.

Bu benim düğünüm değildi ve evlenen çifti de pek sevmiyordum, ama bu çatı katının oldukça güzel olduğunu itiraf etmeliyim.

"O elbiseyle çok güzelsin," dedi Rex sessizce. "Sen her zaman güzelsin, Abigail."

Yüzüm kızardı ve ceketinin yakasını çekiştirdim. "Sen de fena değilsin."

"Sen isteyken Gabe'den gelecek hafta benimle öğle yemeğine çıkmasını istedim. Ona seninle ilgili niyetimi açıklamak istiyorum."

"Ben onun malım değilim, biliyorsun."

Rex gülümsedi. "Biliyorum. Ama o benim en iyi arkadaşım."

Kafamı eğerek haklı olduğunu kabul ettim. "Peki benimle niyetin ne?" diye sordum.

"Biftek ve şaraplı akşam yemekleri. Tembel pazar sabahları. Kedini benim tarafıma çekmek için uzun ve zorlu bir kampanya."

Ben sevinçle güldüm. "Bu zor olabilir."

"Bugün internetten kedi maması ve yarım düzine kedi nanesi oyuncacı sipariş ettim. Pazartesi gelirler. Dayanamayacak."

"Gerçekten ciddi misin?"

Rex beni kendine çekti. "Hiç bilmiyorsun."

"Şantajın benim için bu kadar etkili bir flört stratejisi olduğunu kim bilebilirdi." Bu kez Rex güldü. "Bilsem yıllar önce yapardım."

Beni bir kez, iki kez döndürdü ve üçüncü seferde belimden tutup öptü. Orada, herkesin önünde, içtenlikle öptü ve bunun gösteriş için olmadığını biliyordum.

Başım dönüyordu ve çok heyecanlıydım, gitmeye hazır olup olmadığını sorduğunda tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

YİRMİ BİR ABIGAIL

Eve giderken telefonumu "Rahatsız Etmeyin" moduna aldım ve ön verandadaki salıncakta kardeşim bizi beklemediğini görünce rahat bir nefes aldım. Kalbim düzensiz atıyordu ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum.

Rex ise her zamanki gibi sakindi. Sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, rahat ve kendinden emin bir şekilde araba kullanıyordu, ara sıra elini vites kolundan çekip bacağıma koyuyordu. Elinin sıcaklığı bacağıma değince titremeye başladım ve evimin önüne geldiğimizde nefes alamıyordum.

Rex arabadan benim tarafıma geldi ve beni indirdi. Anahtarları aramaya çalışırken, anahtarları nazıkçe elimden aldı ve ön kapıyı açtı. Sonra eli sırtımdan aşağıya doğru kayd ve önünden eve girmeme izin verdi. Parmakları kuyruk kemiğimin yakınında oyalanıyordu, her dokunuşu beni daha da gerginleştiriyordu.

Ayakkabılarımızı ve ceketlerimizi çıkardık. Çantamı ön kapının yanındaki kancalardan birine astım. Sonra, çıplak ayakla ahşap döşeme üzerinde birbirimize baktık.

"Başka bir evrene girmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ettim.

Rex yaklaştı, avucunu belimin çukuruna yerleştirmek için yanımdan aşağı kaydırıldı. "Nasıl?"

"Rex Montgomery'nin gördüğüm en seksi erkek olması açısından."

"Ah," diye cevapladı, beni kendine çekerek. "Yani daha önce beni seksi bulmadın mı?"

"On yedi yaşımdan beri değil," dedim, gülümseyerek gömleğinin yakasını düzelttim. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım ve ekledim, "O zamanlar senin aslında biraz kötü bir çocuk olduğunu fark etmemiştim."

O güldü ve sonra beni öptü. O andan itibaren Rex'in parmakları benimkilerle iç içe geçti ve beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına çekti.

Boşanmamdan beri erkeklerle birlikteydim — beni bir ganimet gibi gören, yukarıda bahsettiğim erkeklerle. Ama bu farklıydı. Sanki daha fazlası vardı

, sanki Rex'e eski kocamdan beri kimseye vermediğim bir şey veriyormuşum gibi.

Bir parçam.

Kalın kale duvarlarının ve timsahlarla dolu hendeklerin arkasına saklanan bir parçam. Sevilmek ve bakılmak isteyen, birinin bana bakıp değer verecek bir kadın görmesini isteyen bir parçam. Ben sadece sert, dürtüsel bir baş belası değildim. Ben bir insandım ve ara sıra bakılmaya ihtiyacım vardı. Sevmeye ihtiyacım vardı.

Ama sevilmek için kapıları açıp birini içeri almak gerekiyordu. Bunu en son yaptığımda, eski kocam etrafa bir bakmış ve duvarlardaki çürümüş mobilyaları ve güve yemiş duvar halılarını göstererek "*Yeterli değil*" demişti.

Bu yüzden Rex elbisenin fermuarını aşağı çektiğinde kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu. Bu yüzden gömleğinin düğmelerini açarken ellerim titriyordu. Bu yüzden parmağını yanağımdan kaydırıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında nefesim kesildi ve hızlandı.

Şu anda çok şey söz konusuydu. Kendimi, hak eden ya da hak etmeyen bir adama sunuyordum.

Ama Rex dudaklarıma iç çekerek dokundu, sanki ben değerli bir kristalden yapılmışım gibi. Benden uzaklaşıp bana bakarken gözleri nemli ve karanlıktı, sesi saygıyla doluydu: "Tadın cennet gibi, Abigail. Güneş doğana kadar seni öpmeye devam edebilirim."

Yüzümde açan gülümsemeyi engelleyemedim. Evliliğimde seks bir angarya haline gelmişti. Badabing, badaboom, işi bitir, temizle, devam et. Öpüşmeyi bırakmıştık. Dokunmayı bırakmıştık.

Rex gibi bir adamın, sadece ağzımı keşfetmenin ona saatlerce yeteceğini söylemesi... bu sarhoş ediciydi. Bu, son sinirlerimi de parçalamama yetecek kadar güçlüydü. Kollarımı boynuna doladım ve onu bir öpücük daha için kendime çektim.

Elleri sahiplenici ve tereddütsüzdü, yanlarımdan aşağı kayarak külotumun kenarlarını izledi. Beni o kadar yaklaştırdı ki, karnımda onun penisinin sertliğini hissedebiliyordum ve öpüşmemiz sırasında inledi.

"Sen beni deli ediyorsun," diye itiraf etti düşük bir sesle. "Seni elde etmeyi hayal ediyorum, Abigail. Uyandığımda dilimde senin tadını hissetmek istiyorum."

Beni geriye doğru yürürken, parmaklarını iç çamaşırlarıma taktı ve yere indirdi. Gülerek iç çamaşırlarımın üzerine tökezledim ve Rex beni yakaladı

beni yakaladı. Beni kollarına aldı ve yatağa yatırdı, vücudunu benim üzerime uzattı. Sıcak, güvenli ve heyecan vericiydi ve tek istediğim, kendini içime bastırmasıydı, böylece sonunda, *sonunda*, kendimi dolu, gergin ve ona ait hissedebilirdim.

Ama Rex'in başka planları vardı. Bileklerimi başımın üstünde yakaladı ve beni yere bastırırken boynumu, çenemi, köprücük kemiğimi öptü. Her iki bileğimi tek eliyle tutup göğüslerimi okşadı ve meme uçlarımı ağzına aldı. Nefes nefese yataktan kalktım ve Rex karanlık bir kahkaha ile cevap verdi.

Kalçaları dizlerimin arasında sıkışmıştı ve vücudumun yumuşak dalgalanmaları neredeyse kontrolümden çıkmıştı. Sürtünmeye ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi, Rex kasıtlı olarak yavaşladı. Ağzı, göğüslerimden karnıma ve göbek deliğimin altına kadar uzun, kıvrımlı bir yol izledi ve yavaş yavaş bileklerimi bıraktı. Kokumu içine çekti ve kızardığım için gülümsedi.

Sonra dudaklarımı ayırdı ve beni yuttu. Gözlerimi kapatmak için kolumu gözlerimin üzerine attım ve bir hıçkırığı bastırdım. Zevk beni parçaladı, neredeyse dayanamayacak kadar büyüktü. Kendime geldiğimde, Rex elinin tersiyle ağzını sildi ve karanlık gözleriyle bana baktı.

"Seni istiyorum, Abigail," dedi sessizce.

"Evet," diye cevapladım. "Lütfen.

Şimdi."

"Seni hiç kimseyi istemediğim kadar istiyorum. İçine girdiğim anda parçalanacakmış gibi hissediyorum."

Gülümsedim. "İyi."

Rex homurdandı ve elinde bir prezervatif belirdi. Pantolonunu çıkardı, benim açtığım gömleğimi yırttı ve sonra üzerime çıktı, sert ve güzel. Aramızdaki boşluğa uzanıp ona dokundum, dudaklarından keskin bir nefes çıkarken penisinin tabanını sıktım.

"Bu her şeyi değiştirir, Abigail," dedi. "Sen ve ben. Bu sahte değil. En azından benim için değil."

Son bir kez, çaresiz bir panik dalgası içimi kapladı. Rex, eski kocamın yaptığı gibi bana zarar verir mi? Benden bıkar, benim yeterince iyi olmadığımı düşünür mü? Birdenbire benim için çok fazla yük olduğuma karar verip beni değiştirmeye çalışır mı? Yeterince itaatkar değil miyim? Yeterince iyi değil miyim? Yeterince sessiz, düzenli veya mükemmel değil miyim?

Sonra Rex'in gözleri yumuşadı ve eliyle yanağıma dokundu. "İçeri gir, güzelim," diye fısıldadı.

Fiziksel olarak demek istememişti.

Panik kayboldu. Onun altında yumuşadım, kollarımı boynuna doladım ve onu içime aldım. İçime girerken vücudum titredi. Tırnaklarımı omuzlarına batırdım ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Yavaşça içime girdi, ağzıma inleyerek, kalbimin bir parçasını kendime saklama umudumu yok etti.

Ve ben onu içime aldım. Öpücüğüne karşılık gülümsedim ve onu sıkıca sarıp sarmaladım, sırtımı kamburlaştırarak onun girişini karşıladım. Daha fazlasını isteyen bir şekilde onu kendime daha sıkı çekmek için aşağı uzandım. Onun daha fazlasını. Daha fazla gerilme. Daha fazla baskı. Daha fazla ağırlık. Daha fazla Rex.

Geniş bir avuç içi başımın yanına indi. Rex keskin bir nefes verdi, sonra kalçalarını geriye ve öne doğru sertçe hareket ettirdi. Sertçe.

Çığlık attım, zevk içimi parçaladı.

"Üzgünüm," diye nefes nefese konuştu.

"İsteyerek yapmadım..."

"Tekrar," diye yalvardım.

Gözleri benimkilere dikildi. Kısa ve keskin bir nefes aldı ve bir kez daha içime girdi. Sonra çılgınlık başladı. Uzuvarımız, ellerimiz, dişlerimiz ve dillerimiz birbirine karışarak hareket ediyorduk. Onu daha derinde istiyordum.

"Yavaşla, Abigail," diye nefes nefese söyledi. "Bunun uzun sürmesini istiyorum."

"İkinci sefer uzun sürebilir," dedim, kalçalarımı kaldırarak onu sırt üstü çevirdim. Üstüne çıktım, avuçlarımla göğsüne tutunarak kendimi dengeledim ve güldüm. "Şu anda seni derin, sert ve acımasız istiyorum, Rex."

Yüzünde şaşkınlık ve şehvet belirdi, sonra elleri belime yapıştı ve altımdan kalçalarını yukarı doğru itti. Nefesim kesildi ve o tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Benim" — nefes almaya çalışarak — "Bu pozisyonda tempoyu benim belirlemem gerekiyor."

Rex sadece güldü. "Derin, sert ve acımasız dedin, Abigail," diye hatırlattı, sesi alçak ve kaba.

Sonra karnımın üstüne döndüm ve Rex kalçalarımı yukarı kaldırdı. Ellerim çarşaflara yapıştı, bacaklarımın arasında elini hissettim, penisini tekrar girişime yerleştirmeden önce hızlıca okşadı. Bu pozisyon onu daha büyük ve daha derin hissettirdi ve...

"Oh!" diye bağırdım, gözlerimden sızan yaşları saklamak için yüzümü yastıklara gömdüm. Zevk, coşku ve mutluluk hepsi bir arada. Kalçaları içimde

. Bana ne kadar güzel olduğumu ve bunu hissetmek için ne kadar uzun zamandır beklediğini ylerkenki yumuşak mırıldanmasıydı.

Titreyerek orgazm oldum, onun adını haykırarak. Beni teşvik etti, kalçama uzanıp klitorisimi parmakları arasında yuvarladı ve orgazmım uzayıp gitti. Sonra onun sertleştiğini hissettim ve hareketleri düzensiz ve sertleşti.

Rex boşalıırken yatağa lmseyerek başımı çevirip nefes almaya çalıştım. Kaslarım jöle gibiydi. Ciğerlerim yanıyordu. Her santimim sanki sıkılmış ve doygun hissediyordu.

Yanıma yuvarlandım ve Rex yanıma uzandı. Kolumu göğsüne attım ve o kolumu kaldırıp bileğime bir öpücük kondurdu. Buruşuk, terli çarşafların üzerinde sessizce nefes nefeseydik ve beynim tekrar çalışmaya başladığında Rex'in haklı olduğunu anladım.

Bu gerçekten bir şeyleri değiştirmişti ve benim için de sahte değildi. Yutkunarak yanımdaki adama baktım. O da başını çevirdi ve gözlerinin köşeleri kırıştı.

"Aslında şantajın hayranı olduğumu keşfediyorum," dedim ona.

O da güldü ve vücudunu benimkine doladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi, sesi kulağımın yanında düşük bir uğultu gibi.

Kendimi fazla kaptırmamam için nedenler vardı. Geçmiş bana erkeklerin yalan söylediğini ve verdiklerinden fazlasını istediklerini öğretmişti. Sonunda, gidiyorlardı. Ama o anda, Rex'in kollarında, tüm bunları unuttum ve Rex kadar iyi bir erkeğin beni gerçekten seçtiği bir dünya hayal ettim.

Ve sonunda, başka bir konuda da haklı ıktı: İkinci sefer daha uzun sürdü.

YİRMİ İKİ REX

Abigail'in çift kişilik yatağını yanlış değerlendirmiştim. Bu, onu bütün gece kollarımda tutmak için iyi bir bahaneydi. Tabii ki bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Bu yataktan hiç çıkmak istemiyordum. Artık Abigail gerçekten kollarımda olduğu için, onu bırakmak istemiyordum. Asla. Onu daha sıkı sarıldım.

Kollarımda kıpırdadı. "Günaydın."

"Günaydın." Çıplak omzunun üstüne öptüm ve parmak uçlarımı yumuşak karnına doladım.

"Biri uyanmış," dedi, sırtını benim tamamen uyanmış ve onu arzulayan penise bastırarak.

"Mmhmm." Elim bacaklarının arasına kaydı ve o yumuşak bir inilti çıkardı.

"Düğüne hazırlanman gerekmiyor mu, sağdıç?"

"Birkaç saat var." Parmaklarımı, çok sevdiğim o küçük, ipeksi pijama şortunun beline soktum ve kumaşı çektim. Arada duran tek şey buydu.

"O zaman bolca vaktimiz var." Dönüp beni öptü ve boynumun arkasını okşadı. Vücudum heyecandan titremeye başladı. Bu çok güzel bir sabah olacaktı.

Bang, bang, bang!

"Rex, kalktın mı?" Donny kapının diğer tarafından seslendi. Sonra bir tırmalama sesi ve zayıf bir miyavlama duyuldu. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var. Önemli."

"Bir saniye!" diye bağırdım.

"Kardeşin zamanlaması berbat," dedi Abigail, ellerini göğsümde gezdirerek.

"Bana mı söylüyorsun?" Ellerini ellerime alıp parmaklarını öptüm. "Ama bugün onun düğün günü. Gidip ne istediğine bakayım."

Bir pantolon giyip kapıyı açtım. Winston odaya girer girmez yatağın üzerine atladı. Umarım benim tarafımda bir sürpriz bırakmazdı. "Ne oldu Donny?" diye sordum.

"Düğün yeminim," dedi, Blair'in gizlice bakıp bakmadığını kontrol eder gibi omzunun üzerinden bakarak.

"Ne olmuş onlara?"

"Henüz başlamadım ve düğüne dört saat kaldı. Blair beni öldürecek."

Bir iç çekerek, "Bir saniye izin ver, tamam mı?" dedim. Kapıyı kapatıp bir gömlek aldım.

"Rex yine kurtarmaya mı geldi?" Abigail, çıplak omuzları çarşafın arasından görünerek sordu. Sesindeki alaycı tondan, benden pek etkilenmediğini anlayabiliyordum. Ama Donny'nin yardımına ihtiyacı vardı ve bugün onun düğün günüydü. "Sen itfaiyeci sanmıştım, editör değil," diye şaka yaptı Abigail, kedisini okşayarak. Winston bana göz kırptı ve yüzü, "*Aferin, pislik,*" diyordu.

"Bugün sağdığım, görev çağırıyor." Yumruklarımı yatağa bastırıp ona doğru eğildim. "Bu gece telafi edeceğim. Söz veriyorum." Onu öptüm, uzaklaşırken dişlerimle alt dudağını çektim.

"Öyle yap, Rex Montgomery."

Donny, Blair'in yakınında yeminler hakkında konuşmak istemiyordu. Blair ve diğer nedimler Abigail'in evinin çoğunu işgal etmişlerdi, bu yüzden güvenli bir yer yoktu. Ben de onu Magnolia Café'ye kahve ve tarçınlı çörek yemeye götürdüm.

"Siz çocuklar burada ne yapıyorsunuz?" Sophie, iki buharlı kahve fincanını masaya koyarak sordu. "Smokinlerinizi giymiyor musunuz?"

"Blair bizi kovdu. Törene kadar elbisesinin yanına yaklaşmamı istemiyor," dedi Donny, ki bu yarı doğrudu.

Sophie elini kalçasına koydu. "Hmm, eminim öyledir." Donny fark etmemişti ama Sophie'nin de Blair'i pek sevmediğini hissediyordum. Ama bu, düğün pastasını yapmayı kabul etmesine engel olmamıştı.

Sophie'nin Donny'ye bir bakış attığını ve sonra dikkatini masaya koyduğu pastalara geri çevirdiğini izlerken, kafe sahibinin gerçekten görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını merak ettim. Belki de biraz sert bir tarafı vardı; o tür bir kalıba sokulmanın, tertemiz itibarınla yargılanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirdim.

"Kek nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Hazır. İki saat sonra götüreceğim," dedi. "Ben götürebilirim.

Seni yormayayım," diye önerdim.

Gülümsedi ve omzuma hafifçe vurdu. "Teşekkürler Rex, ama düğün pastası kamyonetin arkasında taşınmaz. Çok hassas bir işlem."

"Sen uzmansın," dedim ve tarçınlı çöreklerimi aldım.

"Afiyet olsun. Sonra görüşürüz." Sophie uzaklaşarak bizi başımızdaki işe bırakmıştı.

"Ee, yeminler ne durumda?" diye sordum başımı sallayarak.

Donny telefonunu çıkardı. "Ben futbolcuyum, yazar değil. Yemin yazmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum, özellikle de milyonlarca takipçinin önünde okuyacağım bir yemin." Elini saçlarına attı ve pencereden giren ışık, gözlerinin altındaki torbaları ve yüzündeki çizgileri vurguladı. Gözünü bile kırpmamış gibi görünüyordu. Üzerindeki baskıyı anlamaya başlamıştım. Donny derin bir nefes aldı. "Sanırım yapay zeka falan kullanmam gerekecek."

Telefonunu indirdim. "Hayır, Donny, bunu yapamazsın." "Neden?"

"Çünkü bu gerçek değil. Bu senin düğünün. Hayatını birine adıyorsun. Nedenlerini bir bilgisayara bırakamazsın. Bunları ezbere bilmelisin. Blair'de seni çeken ne? Birlikte yaşayacağınız hayat için nelerden heyecan duyuyorsun?"

Donny telefonuna boş boş baktı ve soruma cevap vermedi. "Sadece tüm bu düğün hazırlıkları çok stresli. Blair her ayrıntıyı takıntı haline getirdi. Sponsorluklar konusunda çok abartıyor. O sponsorluklara ihtiyacımız var, Rex. Faturalar gelmeye devam ediyor ve ben artık futbol oynamıyorum... Çok fazla şey var. Şu anda kalbimde ne olduğunu düşünecek vaktim yok."

"Derin bir nefes al, Donny," dedim ve o da öyle yaptı. "Sadece küçük anları anlat. Mesela sabah uyandığında onu öpmeyi ne kadar sevdiğini." Aklımda, bir saat önce sabah güneşi perdelerden süzülürken Abigail'in dudaklarına dokunduğum an canlandı.

Donny yüzünü buruşturdu. "Blair dişlerimi fırçalamadan bunu yapmama izin vermiyor. Ve haklı da. Değil mi?"

"Haklı," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak. "Peki, gelecekte neyi dört gözle beklediğini anlatabilirsin."

Donny, kaşlarını çatarak alt dudağını ısırıldı. "Ama ben gelecekte neyi dört gözle beklediğimi bilmiyorum. Bu kötü bir şey mü? En azından önümüzdeki üç yıl boyunca futbol oynamayı dört gözle bekliyordum. Bir gün

bir gün Super Bowl'u kazanmayı umuyordum. Ama şimdi..." Boğazını temizledi. "Şimdi, bilmiyorum."

Kalbim sızladı. Donny büyümüştü ve kendi ayakları üzerinde durmasını istiyordum, ama o hala benim küçük kardeşimdi. Babam öldüğünde ne kadar kaybolmuş görüldüğünü hatırladım. Şu anda, geleceğini düşünürken tam da öyle görünüyordu. Tamamen kaybolmuş.

Kardeşim bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Kendi yeminini yazmak aptalca bir şeydi ama şimdi beni düşündürdü. Ya Blair ile evlenmemem gerektiği için yazamazsam?"

Vay canına. Onun ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. Sorusunu düşündüm, sonra kendi sorumu sordum: "Blair ile evlenmek istiyor musun?"

Omuz silktilti. "Sanırım."

Öyle mi? Hepimiz düğün günü heyecanını duymuştuk. Ama düğünümünden birkaç saat önce böyle bir şey söyleyeceğimi hayal bile edemezdim. Bu tür şeyler önceden bellidir.

Ebeveynlerimizin birbirlerine olan nefretini açıkça gösteren bir evde büyüdük. Birlikte kalmaya devam ettiler, ama buna değmedi. Çocukluğumuzun geçtiği evin duvarlarından mutsuzluk damlıyordu. Tek kurtuluş ölümdü. Kelimenin tam anlamıyla. Babam öldüğünde, hayat kolaylaştı.

Ve Donny bunu tekrar yaşamak mı istiyordu?

Ona yaklaştım. "Dinle, Donny. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin."

"2,4 milyon kişi bunu izleyecek, Rex." "Evet. Ne olmuş?"

"Öyleyse?" Hepsi bu mu?

Omuz silktiltim. "O insanların hiçbirisi seni tanımıyor, Donny. Burada konuştuğumuz şey senin geri kalan hayatın."

Dudaklarını sıkıştırdı ve düşünüyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. Bir yanım düğünü iptal etmesini istiyordu. Eski sevgilimle evlenmesini istemediğimden değil, kardeşimin emin olmasını istediğimden. "Hayır. Bu kadar yol geldik, şimdi iptal edemeyiz. Bugün Blair ile evleneceğim. Yeminlerimize dönelim, tamam mı?"

"Emin misin?" diye ısrar ettim.

O başını salladı. "Evet, eminim. Başka ne hakkında konuşabilirim?"

Cevabından memnun değildim, ama istediğini yapacağını biliyordum. Ben onun sağdıcı ve kardeşiydim. Onu desteklemek benim görevimdi. "Şey, nasıl bir koca olacağına dair söz verebilirsin."

"Yani, iyi bir koca gibi mi?"

Ona baktım. O da bana baktı. "Evet,

Donny. İyi bir evlilik olacak."

Telefonuna yazarken, "İyi bir koca olacağıma söz veriyorum" dedi.

Boğazımı temizledim. "Evet, ama daha spesifik ol. Mesela, seni olduğu gibi destekleyeceğime ve seveceğime söz ver. İyi günde kötü günde her zaman yanında olacağıma. Lavabodaki saçları temizleyeceğime ve aletlerinle dalga geçmeyeceğime. Kedinin ayakkabılarına kakasını yapsa bile onunla iyi geçinmek için elimden geleni yapacağıma söz ver. Yemek yemek istemediğimizde pizzayı alacağım ve asi tarafın galip geldiğinde seni hapisten çıkaracağım. Çünkü seni tüm benliğimle seviyorum. Ve seni sonsuza kadar istiyorum."

Donny bana baktı, bir an şaşkınlık içinde. "Bu çok güzeldi. Tekrar eder misin?"

Bir saat kadar sonra Donny düzgün bir metin hazırladı ve törene hazırlanmak için eve dönmek için yeterli zamanımız vardı. Abigail'in evine girdiğimde, o oturma odasında duruyordu. Gözlerim uzun bacaklarından bordo rengi elbisesinin dalgalı eteğine, belinin kıvrımlarından, göğsünün ortasındaki açık alana ve güzel kırmızı dudaklarına kadar kaydı. Tanrım, o çok güzeldi. Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyordum. Artık birlikteydik ve bu hiç de sahte değildi.

Gülümsedi. "İşte buradasın. Ne zaman döneceksin diye merak ediyordum." Yanıma geldi ve sanki bu dünyadaki en doğal şey gibi elimi tuttu.

Gözlerine baktım ve onu kendime çektim. "Harika görünüyorsun, Abigail."

Gülümsedi ve elbisesinin eteği etrafında uçuşacak şekilde hafifçe döndü. "Bu eski şeyi mü?"

Donny ile konuşmamı düşündüm ve onun nasıl emin olamadığını merak ettim. Hayallerinizdeki kadınla birlikteyken, onun doğru kişi olduğunu bilirsiniz. Bu, iliklerinize kadar hissettiğiniz bir kesinliktir. Size yaklaşırken gözlerindeki ışıltı, kollarını omuzlarınıza dolamasıdır. Hayatı yaşamaya değer kılan, binlerce günün, unutulmaz ve sıradan günlerin vaadidir.

Onun bilmesini istedim. Derin bir nefes aldım ve dedim ki, "Abigail..."

"Jartiyerim nerede!" diye bağırdı Blair. Abigail ve ben dikkatimizi koridora çevirdik.

Abigail uzun bir nefes verdi ve yanağını göğsüme yasladı. Blair'in çığlıkları devam ederken hafifçe sallandık. "Bunun bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum," diye fısıldadı Abigail.

"Yarın balayına çıkacaklar, sonra sadece sen ve ben kalacağız," dedim ve onu tekrar öptüm. "Smokinimi giysem iyi olacak."

"Mmhmm, hadi şovu başlatalım," dedi Abigail ve ben uzaklaşırken popoma bir şaplak attı. Ona dönüp baktım ve bana göz kırptı.

Gülerek köşeyi döndüm. Hayatı yaşamaya değer kılan birinin yanında geçirdiğim bin gün, unutulmaz ve sıradan. Bu olasılık beni sanki uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

YİRMİ ÜÇ REX

Donny ve diğerleriyle Abigail'in arka kapısında, tören alanına gireceğimiz yerde buluştum. Çitin üzerinden bakınca, konukların yerlerine oturduğunu, arka planda akustik aşk şarkıları çaldığını ve tüm töreni yayınlamak için büyük bir film ekibinin hazırlandığını gördüm. Sadece 2,4 milyon dolarlık samimi bir düğün. 2,4 milyon dolarlık samimi bir düğün. Abigail'i damadın yanında otururken gördüm, cildi öğle güneşinde parlıyordu.

Günün tek kusuru, arka kapının yanındaki kompost kutusunun kokusuydu. Kapağının biraz açık olduğunu fark ettim, yanına gidip kapatmaya çalıştım. Magnolia Café'den birkaç kağıt kahve bardağı düştü ve taze kesilmiş çimlerin üzerine yuvarlandı. Çitin üzerinden Abigail'in gözleriyle karşılaştım, o da utanarak "*Üzgünüm!*" diye dudaklarını oynattı.

Gülerek kahve fincanlarını geri itip kapağı kapatmak için elimden geleni yaptım. Çöp kutusundan gelen ısı çok yoğundu, ama ben smokin giymiştim ve kardeşimin düğününden birkaç dakika önce kompost karıştırmaya başlayacak zaman değildi.

Abigail'le birlikte olmak, onun işlerini üstlenmeyi gerektirecekti ve ben bu zorlu görevi seve seve kabul ettim. Kompostunu karıştırabilir, çimlerini biçebilirdim. Ona yeni bir ateş çukuru yapabilir, lavabolarını temizleyebilirdim. Omlet ve tost dışında pek bir şey pişiremediğim için, yemek için dışarıdan sipariş vermek zorunda kalacaktık. Ama her gece onun yanında uyuyabilmek için bu küçük fedakarlıklar önemsizdi.

Kapak sabitlendikten sonra kardeşimi buldum ve elimi omzuna koydum. "İyi olduğundan emin misin?"

O da başını salladı. "Olabileceğim en iyi halimdeyim."

Müzik değişti ve kısa süre sonra düğün koordinatörü bize damat sağdıçlarının yürüyüşüne başlamamızı söyledi. Abigail ve benim önceki gün çivilediğimiz keten örtülü koridordan tek tek yürüdük. Çardak boyunca uzanan şeffaf kumaş, ılık sonbahar rüzgarıyla dalgalanıyordu. Son birkaç gün sonbahardan çok yaza benziyordu ve bugün de bir istisna değildi. Düğünleri çok güzel olacaktı; Blair'in takipçilerinin canlı yayınına şimdiden sevgi dolu mesajlar yağdırdığına emindim. Donny'nin arkasına geçtiğimde

Donny'nin arkasına geçtiğimde, konuklara tekrar baktım ve kalabalığın içinde Abigail'i gördüm. Ona gülümsedim ve o da bana gizlice bir öpücük gönderdi.

Gabe ile konuşmak için sabırsızlanıyordum. Abigail ile aramızda artık hiçbir sır kalmasını istemiyordum. Onun ait olduğu yerde, yanımda olmasını istiyordum.

Nedimeler çardaklara doğru yürürken farkına bile varmadım. Herkes ayakta durmuş, gelinlikli Blair'in damadına doğru yürüyüşünü izlerken, ben gözlerimi Abigail'den ayırmadım.

Konuklar tekrar yerlerine otururken, Blair'in bakışları bir an benim üzerimde kaldı. Donny'ye bakması gerekirdi. Bütün bu olanlarda beni rahatsız eden bir şey vardı. Blair, Donny'nin o sabahki kadar evlenmekten çekiniyor muydu? Koruyucu ağabeyin içimdeki sesi duyulmaya başladı ve Donny'yi oradan çıkarmak istedim.

Ama bu benim işim değildi. O yetişkin bir adamdı. Gabe'in Abigail'den uzak durması gerektiği gibi, ben de onu sürekli korumayı bırakmalıyım. O anda ona tekrar baktım ve tek görebildiğim, her şeyi yapabilecek güçlü, bağımsız bir kadındı.

Bana ilham verdi. Genç bir ergenlik çağından bu yana hayatımın çoğunu, başkalarının sevgisini ve saygısını kazanmak için kendimi feda etmem gerektiğini düşünerek geçirdim. Kardeşimin hatalarının arkasını temizlemek için kendimi zorlamam gerekiyordu. Kardeşim eski kız arkadaşım ile çıkmaya başladığında cesur bir yüz takınmam gerekiyordu. Onu evimde misafir etmem, evlilik yeminini yazmasına yardım etmem ve ihtiyacı olduğunda yanında olmam gerekiyordu.

Ne için?

Donny ne zaman karşılık verdi? *Kim* ne zaman karşılık verdi?

Benim için ayağa kalkan tek kişi Abigail'di ve bunu beni kendime bakmam için zorlayarak yaptı. Beni sevildiğimi hissettirdi ve benden vermek istediğimden fazlasını asla istemedi.

Bu, ona her şeyi vermek istememi sağladı.

Bir düşün. Güzel bir evde bir hayat. Onun dürtüsel kalbinin arzuladığı tüm paket yemekler. Her dolapta patlamış mısır. Hatta, eğer isterse bir düzine Winston ile yaşardım.

O benim ateşimdeki kıvılcımdı. İçimde yanan ateş. O... Kokladığım duman mıydı?

Seyirciler arasında fısıltılar dolaştı ve ben kokunun kaynağını bulmak için etrafa bakındım. Bu hafta sonu kontrollü bir yangın planlanmamıştı; olsaydı bilirdim ve gökyüzü açıktı.

Kamp ateşi miydi? Hayır, kamp ateşi bu kadar güçlü kokmazdı.

Sonra nedimelerden biri ılık attı. "Yangın!"

Tanıdık bir adrenalin dalgası başladı. Nedimenin işaret ettiği yere, Abigail'in arka bahçesinin çitine doğru baktım. Oradan gökyüzüne doğru bir duman sütunu yükseliyordu. Alevler, kapının hemen yanındaki çitin üst kısmını yalıyordu... Tam da Abigail'in ağzına kadar dolu, hiç karıştırılmamış kompost kutusunun bulunduğu yerde. Kutuda çok fazla yeşil malzeme ve çok az kahverengi malzeme vardı. Çok fazla yemek artığı, çok az kuru yaprak ve karton. Tek bir çim biçme işi bir fayda sağlamazdı; çim kırıntıları, Abigail'in aylardır oraya attıklarına eklenirdi.

Fırsatım varken, smokin giymiş olsam da olmasam da, bununla ilgilenmeliydim.

Düşük bir *vızıltıyla*, Abigail'in bahçesinin üzerine sarkan bir ağaç alev aldı. Onun bir adım solunda, düğün koridorunun girişindeki çardak rüzgarda dalgalanıyordu, tüm o tül kumaşlar ve kurutulmuş çiçekler yanmayı bekliyordu.

Zaman yavaşladı. Kalp atışlarım yavaşlamış gibi geliyordu, ama bunun sadece adrenalin olduğunu biliyordum. Uzakta çığlıklar duyuyordum. Blair'in panik içindeki kulakları tırmalayan çığlıkları. Kalabalığın alçak gürültüsü. Yere düşen katlanır sandalyelerin sesi.

Durum kötüydü. Kaçmak için birkaç dakikamız vardı.

Sanki kötü bir güç benim talihsizliğimle alay etmek istercesine, yüzüme şiddetli bir rüzgar esti. Tek bir kıvılcım yeterdi, ama evren bize düzinelerce verdi. Küçük kırmızı közler havada uçuşarak o güzel, sanatsal, yanıcı çardak üzerine düştü.

Sonsuza kadar süren saniyeler geçti ve sonra Abigail ve bayanların dün özenle düzenledikleri, sabitledikleri ve hazırladıkları her şey dans eden alevler içinde yok oldu.

Sonra keten koridor halısı da alev aldı. Zaman normal hızına geri döndü.

Kahretsin. Donny'nin düğünü yanıyordu.

"Yangın!" diye bağırdım ve yangına doğru koştum. "Herkes geri çekilsin!" Sevdiğim kadına baktım. "Abigail! Uzaklaş!"

Zemin kuruydu ve hemen bir şey yapmazsam durum çok kötüye gidebilirdi. Telefonumu aldım ve polisi aradım, Abigail'in adresini ve yerini söyledim, görevdeki adamlara evin yakınındaki en yakın yangın musluğunun yerini de söyledim. Çok uzak değildi. Ama

hava kuru ve rüzgarlıydı ve zamanımızın yeteceğinden emin değildim. Abigail'in eski, yıpranmış bahçe hortumu, takviye gelene kadar idare etmek zorundaydı.

Çitlere doğru koşarken, Abigail'in yanımdan koşarak geçtiğini gördüm. Çitlere yaklaşıncı hızını artırdı, çitin üstüne tutunarak arka bahçesine atladı.

"Abigail, oradan çık!"

"Yangını söndürmemiz lazım!" diye bağırdı, ben çitin üzerinden atlarken.

Yumuşak ayaklarla yere indim ve onu eve doğru takip ettim. Abigail içeri girdi. Alevler içindeki çitin onun çiti olduğunu düşünürsek, güvenli bir yer demekle kastettiğim bu değildi.

"Abigail!" diye bağırdım, sonra vazgeçip musluğa koştum. Musluğu sonuna kadar açtım, hortumun ucunu tutup, püskürtücüyle çitin yanına koştum. Hortumdan su fışkırdı ama bir saniye sonra durdu, sonra da acınası bir akıntıya dönüştü.

Ne oluyor lan?

Arkamı döndüm. Hortum tamamen bükülmüştü. Kahretsin. Bunun için vaktimiz yoktu.

"Sorun yok! Ben hallederim!" diye bağırdı Donny ve musluğa doğru koşarak hortuma daldı.

Şok içinde kardeşime baktım. Eski Donny, tehlikeyi görse başka yöne koşardı. Kendisi ve futbol kariyerinin etkilenmesinden daha çok endişelenirdi. Ama Donny'nin yüzü kararlıydı. Yeşil hortumu yerden aldı ve işe koyuldu.

İçimde kabaran gururu engelleyemedim. Donny son düğümü çözdüğünde başını kaldırdı, sonra musluğu tekrar sonuna kadar açtı. Ona başımla selam verdim. O da bana başını salladı. Sonra püskürtücünün tetiğini çektim.

Abigail arka kapıdan koşarak çıktı ve bu hafta getirdiğim küçük yangın söndürücüyü elinde tutuyordu. "Yangın söndürücüyü getirdim!"

Niyeti iyiydi, ama o şey küçük mutfak yangınları için tasarlanmıştı. *Bu yangın için değil.*

"Abigail, dikkatli ol!" diye bağırdım ve yangının yayılmasını yavaşlatmak için yanan alevlerin ötesindeki arka çiti püskürtmeye başladım. Donny bir kürek kapıp kompostun üzerine toprak atmaya başladı. Evet, işte böyle. "Aferin Donny!"

Kapıya kadar ulaştık, Abigail'in çitinin çoğunu kurtardık ve giriş çardağını kontrol altına aldık.

Sonra önüme baktım ve tüm koşu yolu alevler içinde kalmıştı. Alevler ana çardakları yutuyordu. Konuklar bahçeye dağılmıştı, bazıları dehşete kapılmış, bazıları hayretle izliyor, çoğu ise kaosu telefonlarıyla çekiyordu. Sonra daha da yüksek bir çığlık duyuldu.

"Ahh! Elbisem!" Blair çığlık attı. Ayağına baktım ve eteğinin ucu alevler içindeydi.

"Donny! Blair'in elbisesi!" diye bağırdım ve hortumu onun yönüne çevirdim. Donny gelinine baktı, sonra tüm gücüyle koşmaya başladı. Ben de hortumu alıp peşinden koştum. O büyük alevlerin üzerine toprak atmasaydı, benim zayıf su fışkırmaları hiçbir işe yaramazdı.

Donny'nin Blair'e ulaştığını görmek için başımı kaldırdım. Panik içinde nefes nefese, Blair'i omuzlarından tutup yere itti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Blair.

"Dur, yere yat ve yuvarlan Blair. Dur, yere yat ve yuvarlan!" diye bağırdı ona. ona

Ağlayarak çimlerin üzerinde yuvarlanmaya çalıştı. Sonra, lanet olası Terminator gibi

lanet Terminator gibi, Abigail gelinin yanına yürüdü, yangın söndürücünün pimini çekti ve Blair'e yangın sönene kadar su püskürttü.

İşte benim kızım!

Sirenler uzaktan çalmaya başladı. Birkaç saniye sonra, diğer kardeşlerim, itfaiye ekibi, saldırı hortumlarıyla geldi. Her şey yoluna girecekti. Ekip işleri halledince, geri çekilmem gerektiğini anladım. Koruyucu giysi giymemiştım ve sadece ayak bağı olurdum. Abigail'in yanına koştum ve onu kollarıma aldım.

"İyi misin?" diye sordum, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Yangın söndürme cihazının kalın beyaz tozunu hayranlıkla inceleyen Abigail başını kaldırdı ve bana gülümsedi. "Ben çok iyiyim. Sen nasılsın?"

Kolumu beline doladım. "Bir dahaki sefere kontrol edilemeyen bir yangın görürsen, ona doğru koşma. Uzaklaş. Anladın mı?"

Başparmağını yaladı ve yanağımı sildi. "Kül," diye açıkladı, sonra da "Kaçma işini düşüneneğim, ama şunu söylemeliyim ki, bu benim tarzım değil."

Ona hırıldadım, bu da onun gülümsemesini genişletti.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu. "Ne?"

"Az önce yaptığın şey? Kontrolü ele alman, tehlikeye atılman, emirler yağdırman?"

"Uh-huh."

"Çok seksi."

Kendime rağmen, gülerek "Tamam. Şimdi beni tekrar et: Ateş gördüğümde, ondan kaçırım."

Abigail bana sırtarak baktı ve kolunu yangın söndürücünün kalıntılarına doğru uzattı. "Kabul et, Remy, bazen benim dürtüsel yapım hayat kurtarıyor." Yüzümdeki ifadesizliğe gülerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Sonra çekildim ve "Seninle gurur duyuyorum, Abigail," dedim. "Gerçekten mi?"

"Hiç korkmadın. Her ne kadar diğer yöne koşmanı tercih etse de, hızlı davrandın ve Blair'i kötü bir durumdan kurtardın. Ben bile daha iyisini yapamazdım."

Gözleri büyüdü ve buğulandı. Birkaç kez yutkundu, sonra yanağını okşadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi kelimeleri çıkarmakta zorlanıyormuş gibi geliyordu. "Bunu söylemen çok nazik."

Onu daha sıkı sarıldım. "Ciddiyim."

Duman kokulu havayı yırtan bir çığlık duyunca ikimiz de o yöne baktık.

Donny, yüzü kuru kimyasal tozla kaplı Blair'i sakinleştirmek için elinden geleni yaparken nefes nefese kalmıştı. Blair bize doğru yürüdü. "Düğünümü kim yaktı, bilmek istiyorum!"

YİRMİ DÖRT ABIGAIL

BLAIR'İN SAÇLARI DAĞINIKTİ. Bir zamanlar mükemmel bukleler olan saçlarına beyaz kimyasal toz yapışmıştı, kir, yapraklar ve kuru otlar da bu dağınık saçları süslüyordu. Gözyaşları ve isle lekelenmiş yüzünden makyajı akıyordu. Boynundan aşağısı da daha iyi durumda değildi. Ona acıyabilirdim, ama dönüp bana, düğününü ateşe verenin ben olduğumu sanırcasına baktı.

Geri çekildim. "Bana neden öyle bakıyorsun?" Kafasını keskin bir şekilde eğdi. "Bilmiyorum, Abigail. Neden bakıyorum?"

"Kendi arka çitimi ben mi yaktım sence?"

"Senden her şeyi yapacağımı bilirim! Buraya geldiğimden beri bana düşmanlık besliyorsun!" Alaycı bir şekilde güldüm. "Pardon? Bu çok komik..."

"Bayanlar," Donny araya girdi. "Blair, hadi ama. Abigail senin hayatını kurtardı." "Abigail *elbisemi mahvetti!*"

"Yani seni yakmana izin vermeli miydim?" diye sordum, ellerimi belime koyarak.

Blair bana öfkeyle baktı ve Donny tekrar denedi. Nişanlısına uzandı. "Blair-bear..."

O, Donny'nin elini itti. "Beni yere ittin!" diye bağırdı Blair, öfkesini Donny'ye yöneltti.

Donny ellerini havaya kaldırdı. "Yapman gereken buydu. Durmadın, düşmedin, yuvarlanmadın Blair!"

"Elbiseme bak, Donny! Mahvoldu!" Elbisesi tutarak bize beyaz dantelin yanmış kenarlarını gösterdi. Yanıklar ve yangın söndürme cihazının verdiği hasar arasında, haklıydı. Elbise yanmıştı.

Blair ellerini yüzüne kapattı. "Bütün düğün mahvoldu. Sponsorlar ne diyecek? Canlı yayın ne olacak? Bugün düğünümüzün alevler içinde kalışını kaç kişi gördü?"

"Yaklaşık iki buçuk milyon," dedim ağzımın kenarından.

Blair bana bir bakış attı. "Aynen öyle. Bu bir felaket! Şimdi ne yapacağız? Tanıdığımız herkes New Elwood'da düğünde ve

düğün yok!"

Alt dudağı titredi ve demir gibi kalbimden bir şey kırıldı. İç çekerek Rex'e, sonra Donny ve Blair'e baktım. Hava duman kokuyordu ve dekorasyonlar ıslak küllerle kaplı birer enkaz haline gelmişti. Konukların çoğu dağılmıştı, ancak bazıları itfaiyecilerin çalışmasını izlemek için alanın kenarlarında oyalanıyordu.

Bir yanım, Blair'in az önce yaşadığı karmik intikamdan haklı çıktığını düşünüyordu. Oldukça epik bir olaydı. Ama diğer yanım, gözlerinde yıldızlar parlayan ve kendi düğün hayalleri kuran yanım, mutlu sonların destekçisi olmak istiyordu. "Biliyorsun, düğünler elbise ve çiçeklerle ilgili değildir, aşk ile ilgilidir," dedim ve Rex'in elini tuttum. Birbirimize hayran hayran baktık, sonra kömürleşmiş ve parçalanmış çardakları işaret ettim. "Papaz hala burada. Sen ve Donny hala evlenebilirsiniz."

Blair kaşlarını çatı. "Nikah memuru nikahı mı? Delirdin mi? Takipçilerimiz ne düşünür? Gelecek yıl CreatorCon'da bizim hakkımızda ne derler? Hayır, bunu planlamak için çok uğraştım. Bu düğünü yapacağız. Değil mi, Donny?"

"Evet, Blair-bear," dedi Donny, etrafındaki yıkıma bakarak. Bu iyi haberd. Keşke bugün yapabilselerdi de sonunda buradan bir kez ve sonsuza kadar gidebilselerdi. O zaman Rex ve ben evi kendimize kalırdı.

Boğazımı temizledim. "Öte yandan, bu *harika* bir içerik. İnsanlar felaketleri sever. Düşünsenize, ne kadar çok sempati toplayacaksınız! Bunu *aylarca* sömürebilirsiniz. Tüm bu yıkımın ortasında evlendiğiniz fotoğrafları düşünün!" Gülümsedim ve yanmış çardaklara el salladım.

Blair'in gözlerindeki cinayetskâr bakışlar yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. Donny'ye parmaklarını şıklattı. "Telefon."

Donny içini çekip söyleneni yaptı. O sosyal medya uygulamasına girerken Blair omuzlarını dikleştirdi, sonra yüzüne acınası bir ifade takındı. Donny ona başıyla işaret edince takipçilerine durumu özetledi, zaten yeterince dramatik olan olayı daha da abartarak anlattı.

"Bu yangını kim çıkardı?" diye tekrar sordu ve bu sefer eski çitimin olduğu yere doğru koştu. Biz de arkadan onu takip ettik. Donny, çekime devam etmek için telefonu havaya kaldırmış, öndeki itfaiyeciye sesleniyordu. "Hey, sizler! Polis kundakçıyı yakaladı mı?"

Sarı üniformalı adam kaşlarını çatı. "Kundakçı mı?"

"Evet, biri bu yangını çıkardı. Kim olduğunu bilmek istiyorum." Donny'nin profilini iyi görebilmesi için kendini yan çevirdi. Eğik güneş ışığı elmacık kemiklerine vuruyordu ve dağınık saçları ve makyajı bile korkunç değil, sanatsal görünüyordu.

O çok iyiydi.

İtfaiyeci kollarını açtı. "Bununla ilgili herhangi bir kanıt görmedik. Muhtemelen kompost alev almıştır. Bu her zaman olur."

Donakaldım. Kompost mu? Rex'in sözleri kafamda yankılandı: *Kompostu en son ne zaman karıştırdın?*

Rex'in bakışları kafamın yan tarafına lazer ışını gibi saplanmıştı. Dümdüz önüne baktım ve yüzüme bir gülümseme çizdim. Burada görecektik bir şey yok. Kardeşinin düğününü mahvetmedim. Hayır. Ben değil. Kasabanın en büyük beceriksizi yine işleri batırmamıştı.

Blair'i kurtardıktan sonra hissettiğim tüm o sıcak ve güzel duygular birdenbire çok daha az sıcak ve çok daha az güzel gelmeye başladı. Bu benim için kabul edemeyeceğim kadar büyük bir düşüş gibi geldi.

Blair üst vücudunu kameraya doğru çevirirken bakışları itfaiyecide kaldı. Donny, pes etmiş bir ifadeyle çekime devam etti. Blair saçlarını savurdu ve "Kompost ateşi mi? Dalga mı geçiyorsun? Bu nasıl olur?" diye sordu.

"Şey, birkaç faktör nedeniyle çok fazla ısı birikirse..." itfaiyeci başladı.

"Boş ver!" diye bağırdı Blair ve yüzünü elleriyle kapattı. Yani, çoğunlukla kapattı. Bir gözünü ve elmacık kemiğinin çizgisini hala görebiliyordum. Donny kameranın açısını değiştirdi ve ben telefona bakarak Blair'in eğilmiş vücudunu arka planda kömürleşmiş çardak kalıntıları (ve benim çitlerim, unutmayın) ile birlikte kadrāja aldığını gördüm.

Hayatları yorucu görünüyordu ve yanmış olan *benim* arka bahçemdi. Donny, kadrāja girebilmek için telefonu uzattı ve uzattığı koluyla tuttu. Blair daha da ağlarken sırtını nazikçe okşadı.

Blair ağlayarak, "Neden bu benim başıma geldi? Düğünümde?" diye bağırdı. Donny'ye işaret etti ve o da kaydı sonlandırdı.

"Bizim düğünümüz," diye düzeltti Donny, telefonunu cebine geri koyarak.

Blair doğruldu ve parkın etrafına baktı, gözlerinde hesaplayıcı bir bakış vardı. "Şimdi değil, Donny. Bu seninle ilgili değil," diye tersledi ve

olay yerinden uzakta duran kameramanlardan birinin yanına yürüdü.

Rex ve ben, onun küçük kardeşiyle birbirimize baktık. Düşünü onunla ilgili olmayan kardeşiyle. Ama o omuz silkti ve "Sadece üzgün" dedi.

Blair bütün hafta boyunca beni deli etmişti. Onun mükemmel gününün mahvolmasını istemem için hiçbir neden yoktu. Bir yanımda, onun bunu hak ettiğini düşünüyordu, çünkü ben kindar ve kötüydüm ve o da kötü bir misafirdi, ama bir yanımda kendimi kötü hissediyordum.

Belki de kompostu gerektiği gibi karıştırmış olsaydım, bu olmazdı. Blair ve Donny evlenmiş ve balayına çıkmış olurlardı ve ben de bir sonraki komisyon çekimin bir kısmını çitimi yeniden yapmak için harcamak zorunda kalmazdım.

Hatalar yapan bir insan olduğumu fark ettim — bazıları diğerlerinden daha büyük ama profesyonel bir beceriksiz olan Abigail Stone olmak istemiyordum. Herkesin başarısız olmasını beklediği kadın olmak istemiyordum. Bundan daha iyi olmak istiyordum. Rex gibi. Dürüst bir insan. Başkaları güvenebileceği türden bir insan.

Bir felaketten sorumlu olduğunuzda, yapılacak tek bir şey vardır.

Düzeltmek.

"Şimdi nerede evleneceğiz?" Blair biraz daha ağladı, bu sefer kamerasını önüne kurmuş olan kameramana dönerek.

Muhtemelen çenemi kapalı tutmalıydım. Ama kompost yangını olayı beni biraz korkutmuştu ve sonra harekete geçip ilk kez doğru bir şey yapmıştım ve Rex bana gurur duyduğunu söylemişti. Kimse benimle gurur duymamıştı. Hoşgörülüydüler, ya da sinirleniyorlardı, ya da kabullenmişlerdi. Ama gurur duymuyorlardı.

Bir yıl boyunca kasabanın en çok satış yapan emlakçısı olduğumda bile, ailem bunu benim doğamdan kaynaklanmayan, benimle ilgisi olmayan büyük bir şaka gibi davranmıştı. Kimse beni tebrik etmemişti. Üç yıl üst üste bu unvanı koruduğumda ve dördüncü yıl da zirvede kalmaya devam ettiğimde, onlara bundan bahsetmeye bile tenezzül etmemiştim. Kimse bunu kutlamaya değer bulmuyorken ne anlamı vardı ki?

Bu yüzden, Blair'in bu felaketi kendi başına temizlemesine izin verebilirdim, ama cömert hissediyordum ve belki de biraz suçluluk duyuyordum. Donny'ye döndüm ve "Bir telefon edeyim" dedim.

Montgomery'lerden ve Montgomery adayı çiftten uzaklaştım ve kötü şöhretli müşterimi aradım.

"Abigail, anlaşılmam ne durumda?" Sinclair telefonu açtı. "Haber yok. Başka bir şey için arıyorum."

"Oh, neymiş o?" Telefonun diğer ucunda sızıntısını duyabiliyordum.

"Daha önce, açık bir iyilik de dahil olmak üzere, bana sayısız zenginlik vaatleriyle beni kandırmaya çalıştığını hatırlıyor musun?"

"Konuşmamızdan bunu mu anladın?" "Sinclair.

Lütfen."

O güldü. "Peki, bu aramanın sebebi ne?"

"Durum değişti. Eğer benim için o iyiliği yaparsan, Evelyn'e senin adına yaklaşabilirim."

"Ne tür bir iyilik?"

"Şaraphanende hiç düğün düzenledin mi?" diye sordum. "Hiç yapmadım."

"Peki, yakında yapacaksın."

YİRMİ BEŞ SOPHIE

"Bu pasta üzerindeki krema mı, yoksa yangın söndürme tozu mu?" Abigail, bir zamanlar mükemmel beyaz bir düğün pastası olan şeyin üzerindeki lekeyi işaret etti.

"Umarım kremadır ve diğer katlara bulaşmamıştır," diye cevap verdim, kaşlarımı kaldırarak. "Yeni pasta yapmaya zaman yok. Düğün üç saat sonra."

En yakın arkadaşlarımdan biri düğünde olsa da, dün Donny ve Blair'in şovuna katılmamaya karar vermiştim. Zaten resmi olarak davet edilmemiştim. Cumartesi günleri Magnolia Café her zaman en yoğun günlerdi ve dün de bir istisna değildi. Ama bu, müşteriler arasında Blair'in sosyal medya hesabındaki canlı yayını kontrol etmemi engellemedi.

Ve... of.

Giriş yaptığımda ve Abigail'in Bridezilla'ya yangın söndürücüyle su püskürttüğünü izlediğimde telefonumu düşürüyordum. Ben ve altı milyon diğer insan (ve sayı artıyor). Blair'in düğünü viral olmuştu ve Abigail kahramanlığıyla çok dikkat çekmişti. Yangın söndürücüyle Blair'e doğru yürüdüğü anlar kesilmişti ve hatta birkaç kişi bunu komedi skeçlerinde canlandırmıştı. İnternet çalkalanıyordu ve ben hiç şaşırmamıştım.

Abigail çok cesurdu. Bazen ben de biraz daha cesur olabilmeyi dilerdim. Biraz daha ona benzemek. Biraz daha az insanları memnun etmeye çalışmak.

Olayın ertesi günüydü ve Theo Sinclair'in Sinclair Vineyards olarak da bilinen dev imparatorluğunun ticari mutfağındaydık. Abigail her zamanki gibi bu işi bir gecede halletmişti. Sorunları çözmede çok iyiydi ve tanıdığım en iyi satış elemanıydı. Emlakçı olmasaydı, şüphesiz balıklara su satarak milyonlar kazanırdı.

Ben kekler, tarçınlı çörekler ve kasabanın en iyi kahvesine sadık kalıyordum ve bu benim için yeterliydi.

Sinclair Vineyards'a hiç gitmemiştim, çünkü kasabaya sadıktım ve o da kirli bir yabancıydı. Gördüğüm kadarıyla, Sinclair'in zevki klasik, benim zevkime göre biraz abartılıydı. Mutfak muhteşemdi ama sanki sadece gösteriş için yapılmış gibi yepyeni. Şikayet ettiğimden değil. Magnolia'da çalışma alanı olarak kullandığım ayakkabı kutusundan çok daha güzeldi.

Yeni bir parti buttercream yapmaya başladım. Yangın söndürme tozu gibi görünen şey, aslında sadece süs için kullanılan pastanın en alt katındaydı. Blair beş katlı bir pasta istemişti ve pasta neredeyse benim boyum kadar yüksek olmuştu (tabii bu pek bir şey ifade etmiyordu). Alt üç katın içi strafordu, yani yeni bir blok kesip, üzerine krema sürüp süsleyebilirdim ve yine kusursuz bir pasta elde edebilirdik.

Abigail paslanmaz çelik tezgaha yaslandı ve başını eğdi. "Pasta için üzgünüm."

"Neden? Senin suçun değil ki."

"Biraz benim suçum. Her şey benim kompostumla başladı."

Tereyağını stand mikserine döktüm ve çalıştırdım, sonra başka bir sahte kek katmanı yapmak için ihtiyacım olan straforu aldım. "Kendini suçlama. O kompostla iyi bir şey yapmaya çalışıyordun. Çok istikrarlıydın! Ne zaman gelirim, ona ekleme yapıyordun." Ona gülümsedim.

"Soph, patlamasının sebebi buydu."

Gümüş kasede ezilen tereyağına baktım. "Doğru. Evet. Bilirsin. Olur böyle şeyler."

Kafasını eğdi. "Olur mu?"

"Seni desteklemeye çalışıyorum. Ayrıca Blair'i kurtaran sensin. Düğünü kurtardın. Şu her şeye bak!" Yangından sonra daha da görkemli hale gelen düzenlemeyi işaret ettim.

Blair ve Donny'nin düğünü ulusal haberlere çıkmıştı ve şimdi canlı yayın izlenme sayısının ikiye katlanması bekleniyordu. Ve sosyal medya dünyasında, izlenme sayısının ikiye katlanması, sponsorların da ikiye katlanması anlamına geliyordu. Çiçeklerden masa süslerine, düğün hediyelerinden peçetelere kadar her şey, etkinlik için bir gecede gönderilmişti.

Blair, düğün pastasının fotoğraflarında beni etiketlemek için beş bin dolarlık küçük bir ücret talep etme cüretini bile göstermişti. Bu, pastanın fiyatının yaklaşık on katıydı. Hangi dünyada beş bin dolar küçük bir ücret olabilir ki? Kesinlikle New Elwood, Virginia'da bir fırın sahibi ve yarı zamanlı hayvan barınağı gönüllüsü için değil.

ve tanıtım için o kadar param olsa bile, Blair Hollins'e vermeyeceğim.

Mikserin çalışmasını durdurup pudra şekeri torbamı aldım. "Blair'in ne kadar kabus gibi biri olduğunu anlattıktan sonra, başka bir mekan bulman çok hoş oldu."

Abigail, mutfağı geniş resepsiyon alanından ayıran sallanan çelik kapıların hemen ötesinde catering şirketinin resepsiyon alanını hazırlamasını izlerken manzaraya baktı. Yüzü buruştu. "Evet, tüm bu olanlar için kendimi biraz kötü hissettim. Karmik intikam olsun ya da olmasın, o benim kompostumdu."

"Theo Sinclair'e gitmek için yeterince kötü, sanırım," diye mırıldandım, ona yan gözle bakarak. "Bunu nasıl ayarladın? Sinclair bizim ölümcül düşmanımız sanıyordum. Şimdi onun bağları tüm dikkatleri üzerine çekecek. Blair ve Donny'nin takipçileri buraya akın edecek."

Abigail omuz silkti. "Turizm kasaba için iyidir. Ayrıca, tüm o modaaya uygun turistler, yeni Monticello Oteli açıldığında orada kalmak isteyecekler. Bu da Charlie, Sebastian ve kasabanın geri kalanı için iyi bir şey. Hatta senin için bile."

"Sanırım bu doğru, ama yine de soruma cevap vermedin. Bunu nasıl ayarladın?" diye tekrar sordum, onu rahat bırakmadım.

"Şey," diye başladı. "Sinclair kısa süre önce müşterim oldu. Ticari bir mülk satın almak istiyor."

Tereyağı ve şekerle lekelenmiş parmağımı önlüğüme silerek ona döndüm. "Ne! Aklını mı kaçırdın? Charlie'ye bu yıl yaşattıklarının nesi var?"

"Biliyorum. Biliyorum. Ama artık Charlie için bir tehdit değil. Ve benim bakış açıma göre, onun menajeri olarak, ona sadece uygun mülkleri gösterebilirim, Charlie'nin korumak istediği tarihi mülkleri değil."

"Bu bir tür Truva atı gibi mi?" diye sordum. "Sen içeride mi olacaksın?"

"Tabii. Ama onu alt etmeye niyetim yok," dedi. "O yön değiştirdi. İmajını düzeltmeye çalışıyor."

"Anlıyorum. Bu hafta sabotajdan bıkmışsındır herhalde," diye şaka yaptım.

"Hey." Abigail şakacı bir şekilde omzuma itti ve ben geriye doğru sallandım, dirseklerimle düğün pastasının orta katına çarptım. Pasta sallandı ve Abigail çığlık attı.

Orta katı yakalamak için öne atıldım. Parmaklarım kremayı delip altındaki straforun içine battı ve pasta tezgahıdan düşmeden yakaladım. *İnanamıyorum, bu gerçekten oldu mu?* bakışlarını paylaştık.

"Aman Tanrım, Sophie. Yine yaptım!" dedi, bir sonraki sabotajından dolayı gerçekten üzgün görünüyordu.

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı ve Abigail inledi, sonra gülmeye başladı. Dirseklerimdeki kremayı sildim ve kekdeki çukurları düzeltmek için elimden geleni yaptım. "Merak etme. Biraz tereyağı kreması ile hallolur." Stand mikserine baktım ve birkaç parça tereyağı daha ekledim. Abigail daha uzun süre kalırsa daha fazlasına ihtiyacım olabilirdi.

"Abigail! Sana ihtiyacım var!" Blair uzaktan çığlık attı.

"Pastanın arkasına saklanabilir miyim?" diye sordu

Abigail.

"Bence şimdi pastadan uzaklaşmalısın," dedim ve ikimiz de kıkırdarak onu kenara çektim. Blair onu tekrar çağırırdı.

Abigail gözlerini devirdi. "Sanırım gidip ne olduğunu baksam iyi olacak. Törene gelecek misin?"

"Tabii ki! İkinci bölümü nasıl kaçırabilirim? Sadece öğle yemeği telaşına yardım etmek için kafeye uğramam lazım, sonra yemin törenine yetişirim."

"Sonra görüşürüz."

Abigail'in uzaklaşmasını izledim, sonra saatime baktım. Acele etmem gerekiyordu. Tereyağı kremasını bitirdim, tadına baktım (tabii ki), sonra alt katmanları kaplamaya başladım. Sonra kenarlarını süsledim ve gerçek pastanın üst katlarını alt iki sahte katmanın üzerine yerleştirdim.

Evlendiğimde, tamamen gerçek pasta olacaktı. Ve düğünümü kimseye canlı yayınlamayacaktım. Samimi ve küçük bir düğün olacaktı, tam da istediğim gibi.

Evet, tabii, zihnim alaycı bir şekilde güldü. Ailenin beklentilerine sihirli bir şekilde karşı koyabilecek misin?

Sinirlenip krema yapmaya odaklandım. Üst katları tutan kek tahtalarını gizlemek için son bir tur taze tereyağı kreması sürdüm ve işim bitti.

İşe dönme zamanı.

Eşyalarımı toplayıp arka kapıdan otoparka doğru ilerlerken, uzaktan bağlara doğru yürüyen geniş omuzlu, uzun boylu ve bronz tenli bir adam gördüm. Yumuşak sarı saçları hafif dalgalıydı ve dişleri, tıpkı geri kalan her şeyi gibi, inci gibi beyaz ve mükemmeldi.

Dışarıdan bakıldığında.

Theo Sinclair. Charlie'nin sevdiği evini yok etmeye çalışan adam. Onu görünce yüzümü buruşturdum, sonra arabama koştum. Abigail onu ağırlamak isteyebilirdi, ama ben istemiyordum. Son nefesimi verene kadar Theo Sinclair'den uzak duracağım.

YİRMİ ALTI ABIGAIL

BLAIR, canlı yayında en iyi şekilde görünmek için altarın ışıklandırması ayarlanırken onun yerine geçmemi istedi. Fiziksel özelliklerimiz ve ten rengimiz benzerdi ve saçını ve makyajını yapması gerektiği için beni video ekibinin yanına itti.

Tören alanında, bir düzine işçi sandalyeleri yerleştirmek için koşturuyordu. Bağırışlar binada yankılanıyordu ve uzaktan resepsiyon salonunun gürültüsü duyuluyordu. Catering görevlileri ve sponsorlar yer kapmak için itişip kakışıyor, Sinclair'in bazı çalışanları kaosu kontrol altına almaya çalışıyor ve hatta bağın çevresini korumak için tam bir güvenlik ekibi görev yapıyordu. Yangından canlı yayın heyecan dalgası yaratmıştı ve bir grup çılgın hayran düğüne gizlice girmeye çalışıyordu.

"Ne derlerse aynen yap," diye emretti Blair. Sarı saçları bigabele takılmıştı ve makyajı, sabah çektiği "hazırlık" videosu için çoktan yapılmıştı. Anlaşılan, gerçek tören için makyajını sildirmek ve yeni bir makyaj yaptırmak zorunda kalacaktı. Büyük, pahalı görünümlü bir kamera tutan kadına döndü. "Işığın mükemmel olduğundan emin ol. Bu benim büyük anım ve en iyi şekilde görünmem lazım."

"Tabii ki," diye cevapladı fotoğrafçı.

"Dün yangını görür görmez kaçtın. Bu kabul edilemez, Victoria. Tamamen kendini vermen gerekiyor."

Fotoğrafçı Victoria başını eğdi. "Üzgünüm Blair. Ekipmanımın zarar görmesini istemedim. Bu benim geçim kaynağım."

"Geçim kaynağın mı?" Blair alaycı bir şekilde sordu. "Peki ya ben? Benim geçim kaynağım ne olacak? Ben olmasam işin olmazdı. Bunu unutma."

"Bu biraz sert oldu," diye araya girdim.

Blair bana döndü. "Kapa çeneni, Çöp Kovanı."

Geri çekildim. "Bu muhteşem mekanın benim sayemde olduğunu hatırlatabilir miyim? Hakaretlere tahammülüm yok."

"En azından bunu yapabilirsin," diye cevapladı Blair ve çıkışa doğru sıçrayarak uzaklaştı. Victoria bana anlayışla baktı ve ışığı ayarlamak ve birkaç deneme çekimi yapmak için nereye

, böylece ışığı ayarlayıp birkaç deneme çekimi yapabileceğini söyledi.

Duvarlar kumtaşından yapılmıştı ve üstündeki kirişler eski ahşaptan, çukurlu, ağır ve güzeldi.

Sinclair kasabanın bir numaralı düşmanı olabilir, ama zevki vardı.

Rex odaya girdiğinde başımı kaldırdım. Koridorun diğer ucunda duruyordu ve altarda duran ben olmama rağmen, bir an için koridordan ona doğru yürürken nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

Oda içinde koşturan işçiler kayboldu. Victoria'nın deklanşör sesi uzak, neredeyse duyulmayacak bir sese dönüştü. Rex bana gülümsedi, sonra yavaşça, adım adım koridorda yürümeye başladı, elleri göğsünün önünde bir buket çiçek tutan utangaç bir gelin gibi.

Gülümsedim. İçimi sıcaklık kapladı ve Rex de aynı şeyi hissetmiş gibi bana gülümsedi. Hiç kimseyle böyle bir uyum içinde olmamıştım. Bir ilişki hiç bu kadar doğal gelmemişti ve bu ilişki ilk başta gerçek bile değildi.

Ama artık gerçektir. Kalbimin çarpıntısı gerçektir ve onun adını çatıdan haykırmak istemem gerçektir.

"Seni arıyordum," dedi, altarın üzerindeki yerime yaklaşırken. Üç basamağı tırmanıp bana doğru geldi ve elimi tuttu.

Öne doğru eğildim ama yerimden kıpırdamadım. "Kıpırdamamalıyım," dedim, Victoria'ya başımı sallayarak.

Fotoğrafçı dikleşti. "Hayır, böyle iyi. Rex, sen Donny ile boyunuz aynı, değil mi?"

"O benden bir buçuk santim daha uzun."

"Not aldım," dedi ve kamerasını tekrar kontrol etmeden önce sunak kenarındaki büyük stüdyo ışıklarından birini ayarladı. "Orada durun ve birbirinize bakın. Güzel. Şimdi tekrar el ele tutuşun. Bu çekimin kadrajının doğru olduğundan emin olmak istiyorum."

Ellerimi Rex'in ellerine sokarak, normalden biraz daha utangaç bir gülümseme attım. *Aslında* evlenmiyorduk. Ama koridorun sonunda, boş koltukların önünde, etrafta taze çiçek kokusu ve yüksek tavanlar varken, o gün, çok uzun zaman önce kendi düğün günüm kadar gerçek hissettim. Ama daha iyiydi, çünkü karşımda Rex vardı.

Kamera deklanşörü çaldı ve Rex, "İkinci raunt için hazır mısınız?" diye sordu.

Bir an için evliliği düşündüğünü sandım. İkinci raunt benim için onunla olabilirdi. Sonra Blair ve Donny'nin ikinci rauntunu kastettiğini anladım.

Başımı salladım. "Sinclair'e kompost durumunu sordum, bana deliymişim gibi baktı."

Rex güldü, sonra ellerimi çekerek beni tekrar biraz öne doğru salladı. Ona biraz daha yaklaştım, Victoria hiçbir şey söylemedi. "Polisler dışarıda," dedi.

"Şimdiden mi?" diye bağırdım. "Ne oldu?"

Rex güldü ve elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koydu. "Sadece önlem. Gelirken Bryce Lawson'la konuştum, güvenlik ekibinin çevreye gizlice girmeye çalışan insanlarla başa çıkamadığını söyledi."

Geçen sefer beni hapse atmaktan büyük zevk alan adamın adını duyunca iniltiyi zorla bastırdım. "Bu delilik," dedim, düşünüy işaret ederek.

"Hayır, bu inanılmaz, Abigail. Bunu bir günde başardığına inanamıyorum. Bu mekan botanik bahçelerinden bile daha güzel ve bunun büyük bir kısmının Sinclair ile bu kadar çabuk anlaşılmış olmandan kaynaklandığını biliyorum."

Omuz silktim. "Bu şehirde bağlantıları olanların işleri kolay."

"Bunu başarabilecek türde bir kadın olmanın faydaları var." Başparmaklarıyla ellerimin sırtını okşadı. "Sen harikasin, Abigail. Korkusuz, becerikli ve zekisin."

Kalbim üç kat büyümüş gibi hissettim. Yutkundum. "Bu, dürtüsel ve pervasız demek için komik bir yol."

Rex elimi kaldırdı ve avucumun içini öptü. Arka planda Victoria'nın "Güzel!" dediğini duydum.

Rex elimi tekrar indirdi ve beni kendine çekti, bir eliyle belimi sardı. "Sen ne dersin de, ama tam olarak olduğun gibi olman benim için..."

"Hey!"

İkimiz de kardeşimin sesine döndük. Gabe, beyaz gömlek, siyah yelek, siyah papyon ve siyah pantolon giymiş, yan kapıdan içeri girdi. Saçları geriye taranmıştı ve resepsiyondaki barın arkasına geçmeye hazırdı.

Gabe bize komik bir bakış attı ve Rex benden bir adım geri çekildi. "Kamerayı hazırlamak için yerine geçmem gerekti," diye açıkladı Rex.

"Sanırım biz hallettik," dedi Victoria. "Teşekkürler, çocuklar." Gabe gözle görülür şekilde rahatladı. "Oh. Tamam."

Boğazımı temizledim ve Rex'e kaşlarımı kaldırdım. Bana "*Biliyorum, biliyorum*" der gibi bir bakış attı.

Şu anda rol yapmanın ne anlamı vardı ki? Rex, her şeyiyle bu işte olduğunu açıkça belirtmişti. Tabii... öyle değilse?

"Son şampanya kasasını getirdim," diye açıkladı Gabe yaklaşarak. "Barın arkasında işim başlıyorum, bir şeye yardım etmem gerekir mi?"

"Yok," dedi Rex, sunak merdivenlerinden inerek ona doğru ilerledi. "Donny'yi bulacağım. Bu sabah biraz solgun görünüyordu, endişelendim."

Gabe başını salladı ve Rex de ikimize başını salladıktan sonra dışarı çıktı. Kendimi... biraz uyuşmuş hissediyordum. Ama çok şey oluyordu ve muhtemelen Gabe ile konuşmak için doğru zaman değildi. Rex, öğle yemeği randevusu olduğunu söylemişti. Her şey sakinleşince kardeşimle konuşabilirdi.

Yine de içimde iyi bir his yoktu.

"İkiniz çok samimi görünüyordunuz," dedi Gabe, ellerini ceplerine sokarak. Gözlerimi devirdim. "Balık tutmayı bırak, Gabe." Omuz silkti. "Sadece bir gözlem."

"Barın yok mu?"

Gabe ellerini kaldırdı, sonra Rex'in ardından yan kapıdan çıktı. Bir koltuğa çöktüm ve inledim... ve sonra telefonum çaldı.

Blair'di.

"Victoria işinin bittiğini söyledi. Resepsiyon salonuna gidip Eduardo'yu görmen gerekiyor. Çiçek kemerini kuruyoruz ve video kurulumunda sana ihtiyacı var."

"Tamam," dedim, günün sonunda Blair'in başımdan ve evimden gideceği için minnettar hissederek. Hak etmeyen birine nazik davranmaktan bıkmıştım. İçimin derinliklerinde, Blair ve onun tuhaf davranışlarına karşı sabrımın tükenmekte olduğunu hissediyordum. Rex beni korkusuz ve becerikli olarak tanımlayabilirdi, ama ben ne zaman patlamak üzere olduğumu bilirdim.

Bana her kaba davrandığında, içimdeki küçük ses beni dürtüsel davranmaya itiyordu: "*Yap şunu.*"

"O"nun ne olduğunu bilmiyordum, ama kötü bir şey olacağını biliyordum. Direnmek zorundaydım. Daha iyi bir insan olmaya çalışıyordum. Günü hapiste bitirmemeye çalışıyordum.

Rex'in bu hafta kardeşimle öğle yemeği yediğine dair söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ederek yan kapıya bir kez daha baktım. Travis eskiden sürekli sözler verirdi, sonra birdenbire beni terk edip, ona layık olmak için kendimi değiştirmem gerektiğini söylerdi.

Rex farklı mıydı? Gabe bizi gördüğü anda geri çekilmişti. O durumdan bizim ilişkimizi resmileştirmeye nasıl geçebilirdi? Kardeşim ona kızarsa nasıl tepki verirdi? Gerçekten Gabe'i değil de beni mi seçerdi?

Telefonum titredi. Blair'den mesaj gelmişti, neden resepsiyon salonuna gelmediğimi soruyordu. Telefon numaramı ne zaman aldığını ve nerede olduğumu nasıl bildiğini bile bilmiyordum.

Sonra başımı salladım, derin bir nefes aldım ve yarın bu saatler daha iyi olacağını kendime söyledim.

YİRMİ YEDİ REX

Donny'yi bağıın manzarasını gören bir bankta buldum, dizlerini yukarı aşağı sallayarak ellerini ağrıyormuş gibi ovuşturuyordu. Yanına oturduğumda başını kaldırdı, sonra tekrar bağı dönüp bakmaya başladı. Uzakta, arazinin arkasından aşağıya inen toprak yolda tozlar havalanıyordu. Düğün için malzeme taşıyan bir minibüs konvoyu yaklaşıyordu.

Arkamızda, binanın içine açılan yüksek çift kapıdan, sandalyelerin, masaların ve dekorasyonların yerleştirilmesinden gelen gürültü, sürekli bir uğultu halinde bize ulaşıyordu. Solumuzda bir ağaç rüzgarda sallanıyordu, bir yaprak koparak yere düştü. Hava hala ılıktı ve gökyüzü açıktı.

Düğün için çok güzel bir sonbahar günüydü. "İyi misin?" diye sordum.

"Yapamam," diye patladı Donny. "Onunla evlenemem." "Vay canına," dedim.

"Videolar, içerik ve sahtecilik yüzünden Rex. Bunu yapamam." Ellerini saçlarına gömdü ve inleyerek saçlarını çekti. "Bu sabah yeminlerimi tekrar okudum ve bana hiç benzemiyorlar."

"Tamam," dedim, kriz moduna geçerek. "En azından düğün gerçekleşmeden önce farkına vardın. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Donny. "Önceden bilmiyordum. Şimdi biliyorum, ama iptal edemem. Şuna bak!" Elini asmalara doğru uzattı.

Uzakta, bir polis arabası ışıkları yanıp sönerek ve sirenleri çalarak toprak yoldan hızla geldi. Arabayı gürültüyle durdurdu ve iki polis memuru indi. Asmaların ortasından iki genç kız ayağı kalktı ve çığlık attı, sonra koşarak uzaklaştı.

Bryce'ın burunlu sesini tanıdım, onlara donup kalmalarını bağıırıyordu. Genç kızlar tekrar çığlık attı.

"Bu iş çok ileri gitti," dedi Donny, dehşet içinde. "Blair, bunu iptal edersem beni öldürür."

"Evet, öldürecek. Ama bu senin hayatın. Evlenmek istemiyorsan, bunu yapmamalısın."

"Mecburum," diye ısrar etti.

"*Yapmak zorunda değilsin.*" Eğer ailelerimiz evlenmemiş olsaydı, biz de var olmazdık, ama gerginlik dolu bir çocukluk, babamızın çabuk parlayan öfkesi, kavgalar, sessiz kin ve nefretle yaşamak zorunda kalmazdık. Donny bunu yaparsa, aynı döngüyü tekrar yaşama ihtimali çok yüksekti. "Sen Donny Montgomery'sin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Polisler polis arabasına geri bindi ve hoparlörden Bryce, "Tüm izinsiz girenler, yasaların izin verdiği en ağır şekilde cezalandırılacaktır" diye uyardı.

"Aman Tanrım," dedi arkamızdan biri. Arkama baktığımda, gelinlikli kızlardan biri, esmer olan, telefonunu çıkarıp Donny ve bana doğrultmuştu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sonra telefonu çevirip bağın etrafında hızla giden polis arabasını çekmeye başladı.

Donny ayağa fırladı. "Tammy. Bizi mi çekiyorsun?"

"Blair bunu görünce çıldıracak," dedi ve uzaklaştı. "Siktir!" diye bağırdı

Donny ve onun peşinden koştu. "Tammy, geri gel!"

"Donny!" Onun peşinden koşmaya başladım, ama bir araba çakılların üzerinde gürültüyle bana doğru geldi.

"Kıpırdama, Montgomery," dedi Bryce Lawson arabanın megafonundan.

Gözlerimi devirdim ve ona döndüm. "Gerçekten mi, Bryce?"

"Giriş bilekliğini görmem gerekiyor," diye megafonla emredildi ve Bryce camını indirdi. "Herkesi kontrol ediyoruz. Tutulan güvenlik görevlileri işe yaramaz, şimdiden üç grup izinsiz giriş yaptı."

"Ben damadın kardeşi ve sağdıçyım," dedim sinirlenerek. "Öyle olabilir, ama yine de bilekliğin görmem gerekiyor."

"Bana bir şans ver, Lawson." Tüm konuklara ve personele, tesise girmeleri için bileklik verilmişti. Benimki, buraya ilk geldiğimde eşyalarımı bıraktığım odadaki smokin ceketimin cebindeydi, çünkü içeriye bazı malzemeler taşımam gerekmişti ve zarar görmesini istememiştim.

"O bilekliği bileğine takabilirsin, yoksa bunu takarım," dedi, kelepçeyi işaret parmağının etrafında çevirerek. Beyaz sarı kaşlarını bana doğru oynatarak sırttı. Pislik.

"Yukarıda bıraktım," dedim iç çekerek. "Bu gerçekten gerekli mi?" "Seni yukarıya kadar takip edeceğim."

"Daha iyi bir işin yok mu?" diye sordum, o arabasından inerken. "Kovalayıp tehdit edecek başka genç kızlar yok mu?"

Bryce'ın gözleri kısıldı. "Sen ve Abigail Stone'un gizlice buluştuğunuzu duydum. O sana kötü etki yapıyor, biliyorsun. Dün neredeyse düğünü yakıyordu, bugün ne yapar kim bilir?"

Abigail'de *herkes* sadece bunu mu görüyordu? Harika satış temsilcisi olduğunu görmüyorlar mı? Benim kadar iyi yangın söndürebilen kadını görmüyorlar mı?

"Kardeşimi bulmam lazım. Bununla uğraşacak vaktim yok."

Bryce kelepçelerini tekrar bana doğru salladı ve ben burnumu çektim. "Peki."

Abigail'in durduğu resepsiyon salonunun kaosu girdik. , sıkılmış ve sinirli bir ifadeyle duruyordu. Kardeşi odanın diğer ucundaki barın arkasında, temiz beyaz bir bezle bardakları siliyordu.

Abigail'in önünden geçerken, bana ve sonra Bryce'a kaşlarını kaldırdı.

Arkamda gürültüyle yürüyen Bryce'ın botları durdu. Dönüp Abigail'e baktığını gördüm ve yüzüne çıkma isteğine direndim.

"Bir şey mi lazım?" diye sordu ona tatlı bir sesle.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum, eğer en ufak bir şey yaparsan, ben burada bekliyor olacağım." Ellerindeki kelepçeleri tekrar salladı. Ne tür bir güç gösterisi yapıyordu bu adam?

"Bryce, bu bir düğün. Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu. "Ben senin gibi sorun çıkaran biri değilim, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Tek bildiğim, gelini korumak için burada olduğum."

Abigail gülümsedi ve bu gülümseme biraz şeytani ve çok seksi görünüyordu. "Neden Bryce Lawson? Blair Bear Cub musun? Onun 2,4 milyon fanından biri misin?"

Bryce kekeledi ve kızardı. "Hayır. Ben sadece... işimi yapıyorum."

"Tabii, tabii. Yani her gün onun yeni bir paylaşımını görmek için bütün gece uyanık kalmıyorsun, değil mi?"

Parmağını kaldırdı ve hırladı. "Kapa çeneni, Stone." Yumruğumu sıkıp, Dickhead memuru haddine bildirmek için hazırlandım, ama yapamadan Gabe araya girdi.

"Hey!" diye bağırdı Gabe. "Burada ne oluyor? Abigail, ne yaptın?"

Abigail geri çekildi.

Onun önüne geçtim ve Gabe'e sert bir bakış attım. "O hiçbir şey yapmadı."

"Evet, evet," dedi Gabe, gözlerini devirerek. "Şu anda onun erkek

arkadaşıymış gibi davranmana gerek yok

, Rex. Abigail'in neler yapabileceğini hepimiz biliyoruz."

Bryce'ın kaşları kalktı. "Taklit mi?"

Arkamda Abigail kıpırdadı. Yüzümün yan tarafında onun bakışlarını hissettim, ama ona bakamadım. Terli ve gergindim, ve çok fazla şey oluyordu. Donny hayatını mahvedecekti ve ben onunla başa çıkmasına yardım etmek için orada olmam gerekiyordu. Panik boğazımı sıktı, zihnim dönüyordu. *Gitmem* gerekiyordu.

"Rex?" dedi Abigail yumuşak bir sesle.

Sonunda gözlerine baktığımda, gözlerinde soruyu gördüm ve benim gözlerimde cevabı okuduğunda hayal kırıklığını gördüm. Şu anda bunu halletmek için *gerçekten* hiç vaktim yoktu. Hem bu sadece Bryce Lawson'dı, Tanrı aşkına. Onun ne düşündüğü kimin umurunda?

Bryce üçümüzün arasında bakındı. "Ne demek numara yapıyorsunuz?"

Gabe elini salladı, gözleri başka yere kaydı. "Uh. Hiçbir şey. Sadece... Zor bir dönemden geçiyorlar." Dik durdu, gülümsemesi inandırıcı değildi. "Evet. Şu anda sadece iyi geçiniyormuş gibi yapıyorlar. Endişelenme."

Bryce alaycı bir şekilde güldü. "Hiç şaşırmadım." Sırıtarak, neredeyse görünmeyen beyaz sarı kaşları, yanaklarındaki kırmızı lekeler ve Abigail'e bakan küçük gözleriyle, çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Hayatını kurtarmak için bir erkeğe tutunamıyorsun, ha?"

Abigail irkildi. Artık bunu dinleyemezdim. Kalbim hızla atıyordu ve avuçlarım titriyordu. Zaman geçiyordu. Kardeşim, düğünü iptal etmek istediğini söylerken kameraya yakalanmıştı. Blair bunu öğrenirse, çılgına dönerdi. Donny en büyük darbeyi alırdı. O hassas bir adamdı ve kaçmadan önce gözlerinde endişe ve paniği görmüştüm. Ona gitmeliydim, bu durumdan kurtulmasına yardım etmeliydim.

Ya da daha kötüsü, ya düğünü yapmaya karar verirse? Bu tür bir kin bir erkeğe, bir aileye neler yapabileceğini görmüştüm. Onu durdurmalı, aklına tercihi ile konuşmalıydım. Babam öldüğünden beri bu benim görevimdi. Evet, onun büyümesi gerekiyordu. Ama şimdi değil. Bir krizin ortasında değil.

İlk müdahale eden bendim. Baskı altında sakın kalan bendim. Sorunları çözen bendim. Kendimi bildim bileli ailemi bir arada tutan yapıştırıcı bendim ve şimdi işimi bırakmanın zamanı değildi. Donny Blair ile evlenirse pişman olacaktı; evlenmezse de, bundan sonra olacaklarla başa çıkmak için benim yardımına ihtiyaç duyacaktı.

Evet, Gabe'in karşısına çıkıp Abigail ile olanların sahte olmadığını söyleyebilirdim. Her şeyi açıklığa kavuşturabilirdim.

Ama yapmadım. Doğru zaman değildi. Küçük kardeşim şimdi bana her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Lisede futbol takımından atılmak üzereyken bile. Babam öldüğünde ve sadece üçümüz kaldığımızda bile. Bu, hayatının dönüm noktasıydı ve onu büyük bir hatadan kurtarmalıydim.

"Geri çekil, Lawson," diye araya girdim, istemeden biraz agresif bir şekilde. "Bu bilekliği alacak mıyız, almayacak mıyız? Kardeşimi bulmam lazım." Sevdiğim kadını korumak istesem de, Abigail şu anda kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlüydü; Donny ise değildi. Başka bir yerde bana ihtiyaç vardı.

Bryce başını sallayarak kabul etti ve çıkışa doğru işaret etti. Ben uzaklaşırken, midemde sıcak kömür yanıyormuş gibi bir his vardı. Odanın eşliğinden çıkarken arkama baktım. Abigail orada durmuş, yüzünde korkmuş bir ifadeyle benim uzaklaşmamı izliyordu. Gabe konuşmaya devam ediyordu ama

Abigail onu dinlemiyor gibiydi.

Sadece bana bakıyordu, bakışları incinmişlikle bulanmıştı.

Ve ben her şeyi mahvettiğimi anladım. Hem de fena halde.

YİRMİ SEKİZ ABIGAIL

Diğer ikisi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, kardeşime döndüm. "Ne oluyor, Gabe?"

O geri çekildi. "İyi kurtardın!"

"Bryce Lawson'a erkek arkadaşımla zor bir dönemden geçtiğimizi söylemek iyi bir kurtarma hamlesi mi?"

"*Sahte* erkek arkadaş," diye düzeltti Gabe. "Bir erkekle zor bir dönemden geçmen o kadar da şaşırtıcı mı?"

Ben irkildim ve onun sözlerinin bana verdiği acıyı gizleyecek kadar hızlı olamadım.

Gabe bir adım öne çıktı, kaşları çatıldı. "Dur biraz. Öyle demek istemedim."

"Bence öyle demek istedin, Gabe."

"Hayır. Abigail, bekle. Gitme."

Kapının yarısına kadar ilerledikten sonra dönüp ona baktım. "Ne yapmam gerektiğini söylemenden bıktım, Gabe. Sen benim kardeşimisin, bekçim değil."

"Yani, seni önemseydiğim için kötü adam ben miyim?"

"Buna sen böyle mi diyorsun? Habersizce gelip lavabomu tamir ediyorsun ve birdenbire dünyanın en iyi ağabeyi oluyorsun? Beni dışarı çıkarmak isteyen her erkeği korkutup kaçırıyorsun? Bana yüzyılın en aptalıymışım gibi davranıyorsun? Bu bana değer vermek mi?"

"Abigail," dedi Gabe, tamamen şaşkın bir ifadeyle. "Neler oluyor?"

Aniden her şey çok fazla geldi. Rex ile olan fırtına. Bu karmaşık düğün hazırlıkları sürerken işlerimi yetiştirmek. Sürekli hissettiğim aptalca *duygular*. Artık dayanamıyordum. Buradan gitmem gerekiyordu. Yeni bir düğün salonu bulmuş ve üzerime düşeni yapmıştım. Artık gidebilirdim.

Sonra Gabe, "Zor dönemden bahsederken öyle demek istemedim, Abigail. Sadece... bazen düşünmeden hareket ediyorsun. Bununla başa çıkmak zor olabilir." dedi.

Son cümle bardağı taşıran son damla oldu. "Başa çıkmak zor." Travis de bana böyle derdi. Beni zor biri olarak nitelendirirdi. Spontane bir şey yaptığımda, yeni bir müşteri bulmak için koşturmam gibi iyi bir şey olsa bile, iç çekerek tepki verirdi. Beni dürtüsel ve zor biri olarak nitelendirir, çocuk gibi davranırdı. Evlendiğimizde soyadını almayı reddettiğimde zorluk çıkardım, oysa birkaç yıldır iş hayatında kendi soyadımı kullanıyordum. Çalışmaya devam etmek istediğimi söylediğimde zorluk çıkardım.

"Gabe," diye başladım, "Bundan bıktım. Bana kasabanın beceriksiziymişim gibi davranmayı bırakmalısın."

Gabe şaşkındı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bunu *başarı*larımdan duyuyorsun, Gabe! Üç yıldır kasabanın en çok satış yapan emlakçısıyım. Yakında dört yıl olacak. İşimi yapıyorum ve *iyiyim*. Evet, dünyanın en iyi ev hanımı değilim, ama haberin yok, sen de değilsin! Rex de değil! Arkadaşlarımı önemsiyorum, seni, annemi ve babamı önemsiyorum, ama bir felaketle her şeyi kaybetmeyeceğim. *Başarılıyım*. Görmüyor musun?"

"Sadece seni korumaya çalışıyorum..."

"*Neden?*" diye bağırarak üzereydim. "Neden bunu yapman gerektiğini düşünüyorsun? Ben her hafta cezaya gönderilen küçük bir kız değilim. Babam evi terk etti diye her gece ağlamıyorum. Ben *iyiyim*."

"İyi gibi gelmiyorsun."

"Siktir git." Arkanı dönüp çıkışa doğru yürüdüm. "Bu arada, hapiste geçirdiğin geceyi biliyorum."

Donakaldım. Döndüm.

Gabe alaycı bir şekilde güldü. "Bu senin için 'iyi' mi? Bryce olaydan sonra Sullivan'a geldi ve bana anlattı. Senin bu konuda dürüst olup olmayacağını görmek istedim, ama sen bunun yerine bunu yapıyorsun." Parmağını havada çevirdi, belli ki beni ve Rex'i kastetmişti. "Rex'e bir iyilik borcun vardı, değil mi? Seni hapisten çıkardığı için. Eğer bu senin her şeyi yoluna koymak ve büyük bir başarı elde etmek için yaptığın şeyse, o zaman sanırım dünya görüşlerimiz farklı."

Utanç içimi yaktı. Bunca zaman, Rex'le olanlar, düğün, hepsi boşa gitmişti. Gabe'den hapiste geçirdiğim geceyi saklamıştım, ama o zaten biliyordu. Beni bunun için yargılıyordu.

Ve lanet olsun, belki de haklıydı. Her şeyi mahvetmişim, tekrar tekrar. Kendimi Rex'le bu karmaşaya soktum ve duygularımı incittim. Ne için? Benden uzaklaşıp beni iki parmak kadar hissettirmesi için mi?

Kontrolümün ipleri kopmak üzereydi ve aptalca bir şey yapmadan buradan çıkmam gerekiyordu. Kardeşimden uzaklaşmam gerekiyordu. Rex'ten uzaklaşmam gerekiyordu. Bütün bu *insanlardan* uzaklaşmam gerekiyordu. Düşünmek ve bir çözüm bulmak için yalnız kalmam gerekiyordu.

"Ben gidiyorum," dedim ve binanın önündeki vestiyere doğru yürüdüm. Ceketimi ve çantamı orada bırakmışım.

YİRMİ DOKUZ REX

BRYCE, şaraphanenin en üst katındaki damadın odasına kadar beni takip ettikten sonra nihayet beni bıraktı. Orada ceketimin göğüs cebinden bilekliği çıkardım. Onun dikkatli bakışları altında bilekliği bileğime doladım, sonra o dönüp merdivenlere doğru yürürken iç geçirdim.

Panik beni sardı.

Her yerde personel vardı. Üzüm bağlarına bakan geniş pencerelerden, neredeyse boyu kadar yüksek bir çiçek demeti taşıyan bir kadının garaj yolunun önünden koştuğunu görebiliyordum. Bir diğeri mutfığa doğru bir el arabası itiyordu, tabaklar beton yolun üzerinde tıklar tıklar sesler çıkarıyordu. Garaj yolunun köşelerinden üç güvenlik görevlisi yaklaşan araçları izliyordu; ilk konuklar gelmeye başlamıştı.

Zamanım azalıyordu.

Telefonumu çıkardım ve Donny'yi aradım, ama o aramamı reddetti.

Küfürler savurarak smokin ceketimi aldım ve en üst katta Donny'den bir iz var mı diye baktım. Makyaj ve saç şekillendirme aletleri, atılmış bornozlar ve ortalığı dağıtan nedimelerle dolu gelin odasında yoktu.

"Donny nerede?" diye sordum.

Nedimelerden biri, sanki hiç umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Muhtemelen Tammy, Blair'e seninle düğünü iptal etmeyi planladığınız videoyu gösterdikten sonra Blair tarafından öldürölüyordur. Birkaç dakika önce buradan kaçtı."

"Öyle değil..." diye homurdandım, sözümü kesip odadan çıkmak için döndüm.

Hiçbir şey planlamıyordum. Sadece kardeşimin doğru kararı vermesine yardım etmeye çalışıyordum. Fiziksel olarak yanımızda olan ama önemli olan her şeyde yok olan bir babayla büyümüşük. Kin, evimizin duvarlarından damlayarak kemiklerimize işemişti.

Ben bu zehre karşı savaşmıştım. Herkesi bir arada tutmaya çalışmıştım. Annem çok üzgün ya da kırgın olduğunda, Noel çoraplarını ve Paskalya yumurtalarını ailem için hazırlamıştım.

ince gelenekler ve irademle bir arada tutmaya çalıştım. Annem ve Donny'nin ihtiyaçlarını karşılamak için kendimi paramparça ettim. Onlar için fedakarlık yaptım.

Ve şimdi pes etmeyecektim. Donny'nin bu hatayı yapmasına izin vermeyecektim —onun için olmasa bile, gelecekteki çocukları için yapmayacaktım. Onlar bizim sahip olduklarımızdan daha iyisini hak ediyorlardı ve bunu ona gösterecektim. Onu korumaya çalıştığım yükü anlamasını sağlayacaktım.

Üst kattaki tüm odaları kontrol etmiştim ve alt kat kapalıydı. Geriye sadece geniş bağın zemin katı kalmıştı. Arama yapmak için çok büyüktü, özellikle de Donny Blair ile yüzleşmeden önce onunla konuşmam gerektiği için.

Merdiven sahanlığında anneme rastladım. "Ah, Rex!" diye bağırdı. "Donny ile konuşmalısın."

"Onu arıyorum anne."

Yaka yakamı tuttu. "Onunla ayrılmasına izin verme. En azından bir oğlum evlensin istiyorum."

Hayatımda ilk kez, annemi görünce içimde bir tiksinti uyandı. Ondan uzaklaştım ve kaşlarımı çattım. "Onun doğru kadınla evlenmesi yerine evlenmesi mi daha önemli?"

Elini salladı. "Rex, kes şunu. Git onu bul ve zamanı geldiğinde o altar başında olduğundan emin ol. Bu düğün mükemmel olacak. Çünkü viral felaketten sonra öyle olmak zorunda."

"Onunla evlenmek istemese bile mi?" diye sordum.

"Hallederler," dedi, beni kovarcasına. "Baban ve ben hallettik. Ama tüm bu insanlar... Rex, tatlım, o düğünü iptal ederse ne düşünecekler? Bir daha Blair gibi birini bulamaz."

Durakladım. "O ve ben ayrıldığımızda da böyle mi düşünmüştün?"

Annem iç geçirdi. "Rex, lütfen. Sen benim sevgili oğlumsun, ama Donny, Donny'dir. Futbol oynamaya geri dönecek, Blair de onun yanında olacak ve her şey mükemmel olacak."

"Her şey mükemmel *görünecek*. Dışarıdan."

"Aynı şey!"

Ona baktım ve sanki gözlerimden bir perde kalkmış gibi oldu. Annem de böyle mi düşünüyordu? Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım. Ne anlamı vardı ki? Annem, babamla evli kalmanın doğru şey olduğuna inanıyordu. Görünüşü korumak için onunla kalmıştı, çünkü onun için önemli olan buydu.

Blair için de önemli olan buydu.

Ve babamın üzerine yüklediğim suçun bir kısmının anneme ait olduğunu fark ettim. İkisi de zehirli evliliklerinde kalmışlardı. İkisi de bu dinamiklere katkıda bulunmuştu. Babamın kin dolu tavırları, bize sürekli yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşuz gibi hissettiriyordu. Öfkesi patlamaya hazırdı ve bunun acısını ben çekiyordum. Sonra o öldü ve ben ailemizi bir arada tutmaya devam ettim.

Ne için?

Annemin değerli itibarını kurtarmak için mi? Donny'yi de aynı acıya zorlayabilmesi için mi?

Abigail'in sözleri aklıma geldi. Donny'nin kendi sorunlarıyla başa çıkması gerektiğini, onu her zaman kurtarmak benim sorumluluğum olmadığını söylemişti. Haklıydı. Elbette haklıydı. Ama o evde birlikte büyüdüğümüz için Donny'yi öylece kesip atamazdım. O da benim gibi her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda olduğu için aynı baskı altında olduğu için.

"Gitmem gerek," dedim anneme ve merdivenlerden aşağı koştum.

O anda telefonum çaldı. Ekranda Donny'nin adı belirdi.

Selam. Gardiöpta. Blair'i gördüm. Konuşmam lazım.

Sonunda kardeşimin nerede olduğunu öğrenmiştim. Bir an için rahatladım, ama sonra adrenalin vücudumu sarstı. İyi miydi? Aklını başına toplamış ve Blair'den ayrılmış mıydı? Her şey yakında bitecek ve Abigail'e geri dönebilecek miydim?

Tanrım, Abigail. Onunla da konuşmam gerekiyordu. Kalbim boğazımda atıyordu, nefesim düzensiz ve sertleşmişti. Şu anda her şey biraz fazla gelmişti. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı ve her şeyin parçalanacakmış gibi hissettim.

Tıpkı babam öldüğünde olduğu gibi. Dünyayı kendi ellerimle ayakta tutmazsam, her şey çökecekti. *Bu sorunu çözmezsem*, hiçbir şey yoluna girmeyecekti. Çalışmak, çalışmak, çalışmak, koşturmak, şımartmak, fedakarlık yapmak zorundaydım. Her şey yoluna girdiğinde ancak o zaman kendimi düşünebilirdim.

Büyük adımlarla merdivenlerden indim ve köşeyi dönerek vestiyere gittim. Donny'yi smokinli halini görmek için gözlerimi dört açarak içeri daldım. Ama smokin yoktu, sadece gelinlik giymiş bir kadın vardı.

Durdum. "Blair?" Yanaklarından gözyaşları süzülerek bana döndü. Gözlerimi kırptım. "Donny nerede?"

Yaklaşarak çenesini titretti. "Gitti."

Demek yapmıştı. Blair'le ilişkisini bitirmişti. Annem hiç mutlu olmayacaktı. Blair'in iki milyon takipçisi de öyle.

Ama Donny mutlu olacaktı. Bir süre zor olabilirdi, ama sonunda kendine uygun kızı bulacak ve hayatına devam edecekti. Onun için bunu istiyordum. Doğru kadını bulmasını istiyordum, çünkü hayatımda ilk kez bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Abigail'de doğru kadını bulmuştum. Mükemmel eşimi.

"Ne dedi?" diye sordum, küçük kardeşimin cesur davranışını daha fazla duymak için sabırsızlanıyordum. Onun bunu yaptığını bilmek bile bana cesaret verdi. Gabe'e gitmem lazım.

Blair yanaklarını silerek temizledi. "Söylediği şey değil. Benim söylediğim şey." Ne? "Ne dedin?"

"Ona gerçeği söyledim," dedi, gözlerinde belirgin bir ifadeyle. Tam olarak güvenemediğim bir ifade. "Ona, New Elwood'a geldiğimizden beri bir hata yaptığımı fark ettiğimi söyledim. Kendimi çok aptal hissediyorum. Bunu daha önce nasıl göremedim?"

Kalbim hâlâ garip bir şekilde atıyordu. Blair'in sözlerine odaklanamıyordum. Donny'yle, sonra Abigail'le, sonra da Gabe'le konuşmam gerekiyordu. Kafamı salladım. "Neyi görmedin?"

"Seni, T. Seni," dedi, ama ben anlamadım. Ya da anlamak istemiyordum. Gözleri yaşlarla dolu, bana baktı. Çenesi titriyordu. "Sen sadece en iyi adam değilsin. Sen benim tek erkeğimsin. Neden bunu bu kadar geç fark ettim bilmiyorum. Seni terk etmemeliydim. Seninle kalmalıydim. Seninle evlenmeliydim."

Beni terk etmemeli miydi? O konuşmayı çok net hatırlıyordum, Magnolia'nın şu anda bulunduğu yerde eskiden bir kahve dükkanında oturmuş, ona birlikte olmamamız gerektiğini söylediğimde. Farklı şeyler istediğimizi.

Şimdi, Blair düğün günü topuklu ayakkabılarla bana doğru sendeleyerek yaklaşırken, ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, onun yanıldığıydı. Onunla tekrar birlikte olabileceğim hiçbir senaryo yoktu. Ben hayatımın aşkını bulmuştum. Ve eğer o da on saniye olsun kendine dürüst olabilseydi, belki bunu anlayabilirdi. "Blair, ben..."

Bana yaklaştı ve parmağını dudaklarıma koydu. "Şşş! Bir şey söylemene gerek yok. Ben de seni seviyorum."

Aşk mı? Ben Blair'i sevmiyordum. Ama bu kelimeleri ağzımdan çıkaramadan, parmağını dudaklarıyla değiştirdi. Şoktan bir an donakaldım. Dudaklarımda rujunu hissederken, başımı saran güçlü parfümünün kokusu beni sardı.

Sonra geri çekildim, ama çok geçti.

OTUZ ABIGAIL

HIZIMI ARTIRDIM, topuklarım fayans zemine vurarak gardıroba doğru ilerledim. Yaklaştığımda, Tammy'nin kapıda durup bir şey çektiğini fark ettim.

Of. Nedimeler içeride olmalıydı ve şu anda kimseyi görmek istemiyordum. Eve yürüyerek gidebilir miydim? Ayakkabılarıma baktım. Hayır, anahtarlarımı alıp buradan çabucak çıkmam gerekiyordu.

Yaklaştığımda alçak sesler duydum. Blair ve Rex'e benziyordu, ama Blair ve Donny olmalıydı, değil mi? Tammy'nin yanına vardım, bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama çekmeye devam ediyordu.

"Abigail," diye fısıldadı.

"Ne?" Yanına yaklaştım. Ve o zaman gördüm.

Birden durdum, yanaklarım ve ensemin kızardı. Gözlerimi kırpıştırarak, gördüğümün gerçek olmadığını kendime inandırmaya çalıştım. Gelin ve aşık olduğum adam, sarılacakmış gibi göğüs göğüse duruyorlardı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Blair ve ben gözlerimi kırptım. Onun sözlerini anlamam bir saniye sürdü.

Aşk, Rex'e karşı hissettiğimi sandığım şeydi. Aşk, göğsümde büyüyen, kontrol edilemeyen, tarif edilemeyecek kadar büyük bir duyguydu.

Rex, Blair'i mi seviyordu?

Aşk aşağılayıcıydı. Aşk, başkalarının istismar etmesi için açığa çıkan ve ağlayan bir savunmasızlıktı.

Onun yaptığı tüm o şeyler... Bana söylediği tüm o sözler... Hepsi yalan mıydı?

Zaman etrafımda itip çekiyordu, sanki aynalarla dolu bir lunaparkta yürüyormuşum gibi. Blair parmak uçlarına yükseldi ve öpüştüler. Şok dalgası vücudumu sardı.

"Rex?" dedim. Aniden, Travis'i başka bir kadınla yatakta yakaladığım ve tüm dünyamın yıkıldığı o ana geri döndüm. Kendimi değiştirmek, bana hiç uymayan bir kalıba sığmak isteyen aptal bendim.

Bu nasıl olabilirdi? Nasıl iki yalancı, aldatıcı pisliğe aşık olabilirdim? Zihnim hızla çalışırken nefesimi tuttum.

Rex'in bakışları bana çevrildi. "Abigail."

Kusmak istedim. Aslında, kusacaktım. Şu anda, düğün için ayarladığım bu bağın güzel mermer zeminine. Ve Tammy de bunu videoya çekecekti.

"Aman Tanrım." Topuklarımı döndürdüm ve koşmaya başladım. Yanlış yöne koştuğumu fark etmem normalden uzun sürdü. Çıkış geldiğim yerdeydi, ama... orada! Kokteyl barı. İlk birkaç konuk içecekleriyle töreni bekliyordu, ama daha da önemlisi, odanın uzak köşesinde bir yan kapı vardı. Arabamı çalıştırıp buradan uzaklaşacaktım. Arabam benimse suç olmazdı, değil mi?

"Abigail, bekle!" Rex, tıpkı Travis gibi arkamdan seslendi. O zaman Travis'in söyleyeceklerini duymak istememiştim, şimdi de Rex'in söyleyeceklerini duymak istemiyordum. "Düşündüğün gibi değil."

"Kendi gözlerimle gördüm, Rex. Tam olarak düşündüğüm gibi," diye bağırdım, o bana yaklaşırken.

"T! Nereye gidiyorsun?" Blair'in tiz sesi arkamızda yankılandı. "Abigail, bekle. Lütfen!" Rex koluma uzandı ama ben onu itip itip

"Bana dokunma!" Bundan nefret ediyordum. *Ondan* nefret ediyordum.

Ona gerçekten inanmıştım. Bana güzel olduğumu söylediğinde, Beni istediği kadınmışım gibi hissettirdiğinde, *ona inanmıştım*. Aptal gibi. Acınası, aşka aç *bir aptal* gibi. Beni gerçekten önemsermiş gibi koluna takıp kasabada gezdireceğini düşünmüştüm.

Buradan gitmem gerekiyordu. Anahtarlarıma ihtiyacım vardı. Arabaya ihtiyacım vardı. Rex'e bu kadar yakın olmamalıydım ve Blair'in sesini bir daha duymamalıydım.

"Abigail..."

"Bana dokunma dedim!" Sesim tiz çıkmıştı, elimi Rex'in elinden bir kez daha çekmiştim. Dokunmasına doyamadığım adam birdenbire bana acı vermeye başlamıştı. Kafamı kaldırdığımda Gabe, koruyucu bir bakışla bana doğru koşuyordu. Barın etrafından dolaşarak, gözleri fal taşı gibi açılmış Bayan Montgomery'yi kenara itti.

"Ne oldu?" diye sordu Gabe, tam önümde durarak.

Gözlerimden yaşlar süzülürken, göğsümde öfke dolarken ona baktım ama hiçbir şey söyleyemedim. Boğazım çok sıkışmıştı. Kalbim çok kırılmıştı.

Buna tekrar kanmış olmaktan çok utanıyordum.

Ve tek kelime bile söylememe gerek yoktu, çünkü Tammy kayıt cihazını hazırlayıp tüm hikayeyi anlatmıştı. "Ne olduğunu ben anlatayım. Rex ve Blair öpüştüler."

"Tammy!" Blair bağırdı, ama nedime hiç aldırmış etmedi.

"Şimdi Abigail'in kalbi kırıldı ve ben her şeyi videoya çektim," dedi Tammy, kendini beğenmiş ve gururlu bir şekilde.

"Ne?" Kardeşimin gözleri karardı ve omzumun üzerinden Rex'e sert bir bakış attı.

"Ben yapmadım..."

"Kız kardeşimle arana girme demiştim." "Sen karışma, Gabe."

"Karışma mı? Bu senin için sahte bir ilişki olabilir, ama Abigail sana gerçekten aşık, Rex. Ve şimdi sen dönüp *bunu mu* yapıyorsun?"

Aman Tanrım. Ölmek istedim. Gabe, Rex'e karşı hislerim olduğunu biliyordu. Tammy hala çekim yapıyordu. Blair zaferini ilan etmek ister gibi görünüyordu. Rex bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımda sadece kanın akışını duyabiliyordum.

"Hadi videoyu izleyelim!" diye bağırdı Gabe, sonra Rex'in bana doğru adım atmasını engellemek için kolunu uzattı. "Ve kız kardeşimden uzak dur."

"Onun adına konuşmana gerek yok," diye tersledi Rex.

Başka bir hayatta, bunu takdir edebilirdim, ama şu anda Gabe'in benim için konuşmasına ihtiyacım vardı. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Göğsümden uzuvlarıma yayılan acı, kulaklarımda arasında çınlayan sesler, zorlukla aldığım nefesler, tüm sözlerimi çalmıştı.

"Bu aptal oyuna yeterince katlandım," dedi Gabe. Blair zafer kazanmış gibi güldü. "Oyun mu? Ne? Bu sahte miydi, T?"

"Bu işe karışma, Blair! Abigail, ben onu öpmedim. *O beni* öptü."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii, tabii."

"Ben yapmadım..." Rex başladı, ama kardeşim onu tüm gücüyle itti.

Rex'in ayağa kalkmasını izledim. "Bu sadece bir yanlış anlaşılma," diye Gabe'e homurdandı, sonra bana bakarak gözleri çaresizce doldu. "Abigail, lütfen!"

"Onunla konuşma," dedi Gabe, tekrar aramıza girerek. "Ona bakma lan!"

Bir yanımda, Rex'in ağabeyim tarafından dövülmesini izlemek istiyordu. Onun otoriter tavrını nadiren takdir ettiğim anlardan biriydi. Ama bir yanımda, yüzüne atılan yumrukların bunu düzeltmeyeceğini biliyordu. Her şey ne kadar karmaşık olsa da, bu benim karmaşamdı. Benim kalp kırıklığım.

Ayrıca, bu adamların benim için en iyisini bildiklerini sanmalarından bıkmıştım. Yeterince iyi olamama durumundan bıkmıştım. Onların büyük hayatlarında önemsiz olmaktan bıkmıştım.

Ben *önemliydim*. Ve kırık kalbim, çok daha tanıdık bir şeye dönüştü.

Beyaz-sıcak öfke.

"İkiniz de kesin şunu!" diye bağırdım, aralarına girerek.

Ne yazık ki, tam o anda Gabe yumruk atmaya karar verdi. Ben kenara atladım ve kardeşim Rex'in çenesine vurdu. Rex bir homurtu çıkardı ve geriye sendeledi, elleri bana doğru uzandı.

"Hey! Geri çekil!" Donny birdenbire ortaya çıkıp, Super Bowl'un dördüncü çeyreğindeki bir defans oyuncusu gibi Gabe'e yandan tackledi. İkisi de yere düştü. Ben nefes nefese geri çekildim.

"Sen de Rex'in peşine düşmelisin. O Blair'i öptü!" Gabe bağırarak New Elwood'un altın çocuk futbol yıldızını itti.

"Ne yaptı?" Donny öfkesini kardeşine yöneltti.

Rex'in elleri sıkı yumruklar halindeydi. Kaşları çatılmıştı. "Hayır, yapmadım. Yapmam..."

"Evet, yaptı!" Blair bağırarak kavganın ortasına girdi. Bu hafta bana yaşattığı tüm hayal kırıklığı, sinir ve öfke içimde kabardı. Blairzilla saçmalıklarından bıktım artık! Belki yüzüne bir yumruk kalbimin kırıklığını iyileştirmezdi, ama biri onu susturabilirse, en azından öfkemi dindirebilirdi.

Yakındaki barda dolu bir şarap kadehi gördüm, onu kapıp Blair'in yüzüne fırlattım. Kırmızı şarap yanaklarına sıçradı ve gelinliğinin dantelli kumaşına bir cinayet mahalli gibi bulaştı.

"Ah! Yeni elbisem!" diye bağırdı, sesi duvarlardan yankılandı. "Her şeyi mahvettin, Abigail! *Yine* her şeyi mahvettin!" Mavi gözleri öfkeden kan çanağına dönmüştü ve yüzü merlot şarabı ile ıslanmıştı. Bana doğru koşarak omuzlarımı yakaladı ve beni sertçe itti. O kadar sert itti ki, yumuşak ve kremi bir şeye çarptım.

Blair'in elleri neredeyse boynuma dolanmışken, altımda strafor, ufalanmış kek ve kalın krema karışımı bir şey hissettim, bana yapışmış

yağmurlu bir günün ardından botlara yapışan çamur gibi.

Oh, lanet olsun! Pasta! Sophie'nin tüm konukların hayranlıkla izlemesi için tören öncesinde gururla sergilediği, tereyağı kreması ve lezzetle dolu güzel keki şu anda altımda ezilmişti.

Sophie'nin pastasını mahvetmeyeceğim diye ne kadar da uğraşmışım.

Blair yüzüme o kadar yüksek sesle bağırdı ki kulak zarım patlayacak sandım. O cehennemden çıkmış bir gelindi. Hayatımda gördüğüm en kötü misafirdi. Sevdiğimi sandığım adama öperek beni rezil etmişti.

Ve kompostumu patlattı. Temel olarak.

Bir avuç düğün pastasından alıp yüzüne fırlattım. Çılgılık attı, sonra kremayı kazıyıp gözlerime saldırdı. Kenara kaçtım ve bir avuç daha pasta alıp yüzüne vurdum. Ses ıslak ve tatmin ediciydi.

Ama onu durdurmak yerine kolumu tuttu, çenesini elime sıkıştırdı ve derimi ısırdı. Ne oluyor? Üç yaşında mıydı?

"Aah!" diye bağırdım. Elimden geçen acı, onu benden uzaklaştırmak için yeterli gücü verdi. Donny, kızım havada kollarını ve bacaklarını sallarken onu belinden yakaladı. Nefesim kesilmişti. Yıkılmış pastanın içinde yatarken, sanki yüz metre koşmuş gibi hissediyordum.

Yerden kalkmaya çalıştığımda elim kaydı ve tekrar pastanın içine düştüm. Sinirden homurdanarak yüzüstü döndüm, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve sonunda ayağa kalktım. Kafamda bir uğultu vardı. Ellerim tereyağı kremasıyla kaplıydı. Kalbim... kalbim boştu. Uyuşmuştu.

Olay yerini gözlemledim. Gabe ve Rex kavga ediyorlardı, yüzleri kızarmış, papyonları ve gömlek yakaları dağınıktı. Tammy ise tüm olayı kamerayla çekiyordu. Kamerayı selfie moduna çevirdi. "Bakın millet, Blair ve Donny'nin düğününün ikinci bölümü birinci bölümden daha çılgın!"

Durun. O sadece çekmiyordu. Canlı yayın yapıyordu. Bu, herkesin gördüğü anlamına geliyordu. Herkes aldatıldığımı öğrenecekti. Yine. Ama bu sefer video kanıtı vardı. Utanç acı ve keskin bir tadı vardı. Tırnaklarımın altında yarı erimiş krema gibi yapış yapıştı. Giysilerimin her kıvrımında sıkışmış kek parçaları vardı.

Daha fazla dayanamazdım.

O ve dünyanın geri kalanı beni yeterince görmüştü. Yanına yürüdüm ve telefonunu elinden kaptım.

"Hey! Ver onu geri!" Tammy bana saldırdı, ama telefonu göğsüme sıkıca bastırıp kapıya doğru yöneldim. Sırtıma atladı ve şekerleme cildime yapışıp kaydı.

Telefonu fırlattım ve en yakın duvara çarparak yüksek bir ses çıkardı. "Çekil üstümden!" diye bağırdım ve kollarını tırmaladım.

"Hey, hey! Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdı Bryce, kolumu tutup Tammy'den çekerek uzaklaştırdı. Sıkıca tutmuştu ve kolum acıyla yandı.

"Bryce, dur! Canımı acıtıyorsun!"

"Kapa çeneni, Stone. Burada sorun çıkarmaktan bıktım," diye bağırdı, kolumu o kadar sertçe sıktı ki yanıyormuş gibi hissettim. Bileklerime soğuk metal kelepçeler taktı.

"Onu bırak, Lawson," diye homurdandı Rex ve Bryce'ın yakasından o kadar sertçe tuttu ki, Bryce beni bırakıp partnerine itti. "Senin neyin var?"

"Yeter, Montgomery. Tutuklusun." Bryce, Rex'in kolunu arkasına çevirip kemerine yapıştı. Kelepçeleri bendeydi ama Bryce, plastik kelepçeye benzeyen bir çift kelepçe çıkardı. Polis kelepçeleri sıkarken Rex yüzünü buruşturdu. Gözlerim Rex'inkilerle buluştu ama ne hissedeceğimi bilemedim. Beni Bryce'dan kurtarmıştı ama bana en büyük ihaneti yapmıştı.

Birkaç polis memuru daha içeri girip etrafımızı sardı. "Hepsini tutuklayın!" Bryce diğerlerine emretti. "Onu hariç." Blair'i işaret etti, sonra yanına koştu. "İyi misin Blair?"

Ellerini yüzünün yakınında salladı. "Hayır! Abigail bana saldırdı!" "Merak etme," dedi Bryce, gözlerini bana dikerek. "O geri dönecek ait olduğu yere gidiyor. Hapse." İkisi bana öfkeyle baktı. Yüzümü buruşturarak, buradan bile hapishane parmaklıklarının sesini duyabiliyordum.

Ama neyse. Günüm daha kötüye gidemezdi.

OTUZ BİR REX

Demek parmaklıklar ardında olmak böyleydi. Depresif. Ve bunun sebebi sadece şu anda tüm mahkumların benden nefret etmesi değildi. Donny ve Gabe, bir gardırop büyüklüğündeki hücrede karşımda oturuyorlardı. Komşu hücrede Abigail ve Tammy birbirlerinin karşısında oturuyorlardı. Gerginlik, her saniye geçen sessizlikle daha da artıyor gibiydi.

Yere bakmakla Abigail'e bakmak arasında gidip geliyordum. O benimle göz göze gelmiyordu. Kimse gelmiyordu.

Onlara her şeyin yanlış olduğunu açıklamaya çalıştığım da, gerginlik yeniden tırmanıyor ve Gabe beni öldürmek istercesine bakıyordu. Onlara anlamalarını sağlayacak doğru kelimeleri bulamıyordum.

Bu benim hatamdı. Keşke Gabe'e Abigail hakkında ne hissettiğimi söylemiş olsaydım. Keşke Blair'i gardıropta gördüğüm anda Donny'yi değil de Blair'i görmüş olsaydım. Keşke Donny'ye en başından bir otel odası tutmasını söyleseydim. Belki de bu durumdan kurtulabilirdik. Kimse hapse girmezdi ve Donny kendi sorunlarıyla başa çıkabilirdi. İki elimle yüzümü ovuşturup başımı eğdim. Yakındaki saat biraz fazla gürültülü tik tak ediyordu.

Sessizliği bozan ilk kişi Donny oldu. Sesi o kadar gergindi ki neredeyse kırılacaktı ve başımı kaldırmadan bile bana konuştuğunu anladım. "Blair'i öperek ne yapıyordun? Ne, onunla bittiğimi söylediğim anda onu geri almak için bekliyor muydun?"

Aniden yorgun düştüm. Onun için yaptığım her şey. Onu yıllarca öncelikli tutmam. Sayısız kez imdadına yetişmem. Aileyi bir arada tutmak için söndürdüğüm yangınlar. Ve şimdi beni sorguluyordu? Diğerleri gibi mi? Onlar için uygun olana kadar Boy Scout Rex, Bay Güvenilir miydim? Beni kullandılar ve sonra bu kadar kolay şüpheye düştüler mi?

Kardeşıme sert bir bakış attım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Donny, lütfen. Ben senin gibi değilim. Asla senin kızının peşine düşmem."

"Tabii, ben kötü adamım çünkü yıllar önce kız arkadaşını çaldım." "Sen hiçbir şey çalmadın. Biz çoktan ayrılmıştık."

"Sonunda beni seçti."

"Tebrikler, lanet olsun," diye tersledim.

Gabe burnunu çektirdi. "Ne, sadece onu öpüp hatırladığın kadar iyi olup olmadığını görmek mi istedin?"

Yan hücreden Abigail acı içinde bir ses çıkardı.

Dilimde dolanan cevap bir anda boğazımda kaldı. Derin bir nefes alıp ellerimi saçlarıma gömdüm ve sertçe çektim. Acı beni sakinleştirdi. Bir nefes daha aldıktan sonra kardeşimin gözlerine bakabildim.

"Evet, Donny. Blair'le çıkmaya başladığında çok kötüydü. Ve canımı yaktı. Blair seni seçtiği için değil, *beni* hiç düşünmediğin için. Ben senin kardeşinim. Senin istediğini elde edebilmen için kaç kez kendi isteklerimden vazgeçtim, biliyor musun?"

"Blair'i mi kastediyorsun?"

"Bunu Blair'e bağlama. Konu o değil. Konu, kendi sorumluluğunu üstlenmen. Konu, büyümek ve erkek olmak. Bu arada, Blair'i hiç öpmedim. O beni öptü," dedim, sesimdeki gerçeği herkesin duymasını umarak. Özellikle Abigail. Ama ben bunu söylerken bana bakmadı.

"Bunun onunla ilgisi olmadığını söylemiştin," diye mırıldandı

Donny. "İlgisi yok. Bu seninle benim aramda."

"Aslında Blair'le ilgili. O seni öpmeseydi, şu anda hepimiz hapiste olmazdık," dedi Tammy, kibirli bir ses tonuyla.

"Yani *beni* öptüğünü kabul ediyorsun?" diye sordum, parmaklıkların arkasından ona dönerek.

"İkiniz öpüştünüz," diye karşılık verdi, dilini çıkardı.

"Ve sen tüm olayı çekmemiş olsaydın, belki milyonlarca insan bizim bir grup holigan olduğumuzu bilmezdi!" diye karşılık verdi Abigail.

"Milyonlarca insan benim canlı yayınımlı izlediğini mi düşünüyorsun?" Tammy bu ihtimal karşısında canlandı.

"Kapa çenenin, Tammy," dedi Donny.

"Sen sus, Donny. Blair'i düğün gününde terk eden sendin. Rex'in peşine düşmesine şaşmamalı. Muhtemelen kalbi kırılmıştır."

"Belki de hepiniz susmalısınız," diye emretti Abigail ve iki telefon da sessizleşti. Parmaklıkların arasından uzanıp omzuna dokunmak, ona tüm bunları yaşattığımı için üzgün olduğumu söylemek istedim. Her şeyi.

"İyi fikir." Parmaklıkların arasından yeni bir ses geldi. Kafamı kaldırdım ve o pisliği hemen tanıdım. Travis Thomas, Abigail'in kötü şöhretli eski kocası. Dişlerimi sıktım, o da bana bakıyordu.

"Olanları duydum. En azından birinizin avukata ihtiyacı olabilir diye düşündüm," dedi Travis, sonra kadınların hücrelerine baktı. "Nasılsın, Abs?"

Yanakları kızardı ve ona bakmaya cesaret edemedi. "Travis." Sesi çok kısık çıkmıştı ama yine de incinmiş olduğu belliydi.

O, ona bunu yapmıştı. *Ben de* ona bunu yapmıştım.

"Şu anda bir avukata ihtiyacım var. Beni neden tutukladıklarını bilmiyorum," dedi Tammy, manikürüne bakarak.

Travis kadınların hücrelerine doğru yürüdü. "Tabii, tatlım. Ya sen, Abs? Yine kefaletle çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Abigail, bana bakıp eski sevgilisine sert bir bakış attıktan sonra ağzını sıkı sıkıya kapattı. "Buraya bana iyilik yapmak için gelmişsin gibi davranma."

O alaycı bir şekilde güldü. "Ne? Bir arkadaş diğerine yardım edemez mi?"

Bu konuşmayı izlerken, vücudum kanla doldu ve onu ondan uzaklaştırmak için içimden bir dürtü geldi, her ne kadar aralarında metal parmaklıklar olsa da. Abigail tekrar bana baktı. "Biz arkadaş değiliz. Ve senden bir iyilik kabul edersem lanet olsun bana." O sözleri ona söylüyordu, ama bana bakıyordu.

"Onu öpmedim, Abigail," dedim. "Ona aşık değilim."

"Bana aşık olmadığın kesin," diye tersledi. "Öyle olsaydı, bütün gün kahramanlık taslamak yerine benim hislerimi daha çok önemserdin."

Beton duvara yaslandım, midemde bir boşluk oluştu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tıpkı kardeşi, babası ve eski sevgilisi gibi. En iyinin en iyisi olduğumu, kendini feda eden bir adam olduğumu iddia edebilirdim, ama bana yeniden aşka inanmamı sağlayan kadını bile savunamamıştım.

Peki ben gerçekte ne tür bir adamdım?

Belki de sadece görünüşe önem veren annem gibiydim. Sorunlarının suçunu çevresindeki herkese atan babam gibi. İşler ters gittiğinde herkesi suçlayan kardeşim gibi.

"Bu çok eğlenceli ama benim işim var. Bundan tek başına kurtulmanın tadını çıkar, sevgilim," dedi Travis, Abigail'e alaycı bir gülümsemeyle.

"O yalnız değil, pislik." Charlie Washington Reeves, Esquire, elini beline koymuş, Sophie'nin yanında duruyordu. İçimi bir rahatlama dalgası kapladı. Onu buradan çıkaramayacaksam, en azından en iyi arkadaşları çıkarabilirdi.

Bir polis memuru onların hemen arkasından içeri girip hücreye doğru yürüdü. "Abigail Stone, kefaletle serbest bırakılıyorsunuz," dedi polis memuru ve kapıyı açtı.

Tammy ayağa kalktı. "Peki ya ben?"

"Senin neyin var?" diye cevapladı polis memuru kaşlarını kaldırarak. "Seni almaya kimse gelmedi, hanımefendi. Yerde kalmalısın."

"Blair yoldadır, eminim."

"Sosyal medyadaki gelini mi? Evet, ifade vermek için buraya gelmişti. Ama bir süre önce gitti."

Tammy bu haberi duyunca şaşkınlık içinde kaldı ve Abigail serbest bırakılırken hemen yerine oturdu. Arkadaşları Abigail'i sanki dünyadan korumak istercesine kollarına aldılar.

"İyi misin?" diye sordu Sophie sessizce.

"İyiyim. Sadece eve gitmek istiyorum," dedi Abigail başını eğerek. Sophie, Abigail'in sırtını rahatlatmak için okşadı ve kolunu onun omzuna atarak çıkmak için ayağa kalktı.

Ayağa kalktım ve iki elimi parmaklıklara doladım. Boğazım düğümlenmişti. Abigail gidiyordu... ve bu çok kesin bir son gibi geliyordu.

Abigail kızgındı ve çoğu zaman öfkesi çabuk geçerdi. Blair ona çok kötü davranmasına rağmen Blair için bağ evini ayırtmasının nedeni buydu. Beni yatağına ve kalbine davet etmesinin nedeni de buydu. O dürtüsel biriydi ve çabuk affederdi.

Ama benimle öyle olmayacağını biliyordum. O kalın duvarların ardında yeniden inşa etmeye çalıştığı şeyin ötesinde, Abigail'in yaralı olduğunu görebiliyordum. Onu incitmiştim.

Ve o beni affetmeyecekti.

"Abigail, bekle."

Durdu ve geriye baktı. O an aramızda asılı kaldı ve ben doğru kelimeleri bulmam gerekiyordu. Ona, ona layık olmadığımı ama deneyeceğimi anlamasını sağlamalıyım. Onu *gerçekten* seviyordum. Keşke bana bir şans verseydin.

Parmaklarım parmaklıkları sıkarken beyazladı ve boğuk bir sesle "Özür dilerim. Hepsi benim hatam" dedim.

Beni uzun bir süre izledi. Kahverengi ve ihtiyatlı gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Sessizlik uzadıkça içimde bir umut ışığı parladı, çünkü Abigail affedici, değişken ve muhteşem biriydi. Ve o benimdi. Bunu telafi etmeme izin verecekti. Her şey benim hatam olsa bile.

Ama sonra burnunu çekerek, "Evet, senin suçun" dedi. Bana sırtını dönüp, beni orada bırakarak çürümeye terk etti.

Ayak seslerinin kaybolana kadar dinledi m .

Başımı parmaklıklara yaslayarak, düşmek üzere olan gözyaşlarıyla mücadele ettim. Bunu düzeltebilirdim. Düzeltmek zorundaydım.

Ama nasıl?

Ya düzeltilemezse?

Abigail'e, Gabe'e ve *kendime* karşı dürüst olmaya cesaret edememiştim ve şimdi her şey mahvolmuştu. Ve bu hapishane hücrelerinden bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tek bir şey hariç. Köşede acımasızca sessizce duran çocukluk arkadaşşıma döndüm.

"Blair'i öpmedim," dedim ona, sanki milyonuncu kez söylüyormuş gibi. "Çünkü Abigail'i seviyorum."

Bu sözleri yüksek sesle söylemek, göğsümden bir yük kalkmış gibi oldu. Bir nefes verdim ve Gabe'in bakışlarına karşılık vermek için gözlerimi kaldırdım, bana ne yapacağına hazırdım. Bir yumruk. Bir dizi hakaret. Kız kardeşine yaklaşmamam gerektiği için göğsünü kabartarak koruyuculuk gösterisi.

Ama Gabe sadece alaycı bir şekilde güldü. "Biliyorum, Rex," dedi sertçe.

"Sana inanıyorum." "Gerçekten mi?"

"Her öğle yemeği için Sullivan's'a girdiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Hatta neredeyse her hafta içi aynı saatlerde orada olman bile. Ben aptal değilim. Ondan hoşlandığını biliyorum. Sadece bu konuda bir şey yapacak kadar deli olduğunu düşünmemiştim."

"Senin yüzünden mi?" diye sordum.

"Hayır, aptal, onun yüzünden. O senin gibi değil, Rex. O dürtüsel ve sorumsuz. Sana çok fazla sorun çıkarır. Sonunda bunu fark edip onu kalbi kırık bir şekilde terk edersin. Tıpkı şuradaki pislik gibi." Gabe, hala hücrelerin yakınında dolaşan Travis'i işaret etti.

"Duydum!" diye bağırdı Travis.

"Duymak için söyledim!" diye bağırdı Gabe.

Kendi tuhaf, berbat tarzıyla, Gabe hepimizi koruyordu. O böyleydi, özünde koruyucu biriydi.

Boğazım taşlarla dolmuştu. Başım dönüyordu. Hayatımdaki en değerli şeyin parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Bunu düzeltmek zorundaydım. Ben de öyle yaptım. Abigail hayatı bir kasırğa gibi kasıp kavuran, dokunduğu her şeyi mahveden kişi ise, ben de işleri düzelten ve insanları bir arada tutan kişiydim.

Şimdi bunu yapamazdım.

Çaresiz hissederek Gabe'e baktım ve "Belki de o benim için çok fazla sorun değildir. Belki de o mükemmel bir sorundur. Bu kadar dürtüsel ve sorumsuzken bu kasabanın emlak piyasasını nasıl ele geçirdiğini hiç merak ettin mi?" dedim.

Gabe yutkundu, gözleri benden uzaklaştı. "Demek ev satabiliyor. Bu diğer her şeyi telafi etmez."

"Kendini dinle, Gabe," diye bağırdım. "Abigail'i *Abigail* yapan her şey, işinde iyi olmasının nedenidir. Çünkü o zeki ve eğlenceli ve insanlara hayaller kurduruyor. İnsanları bu evlerin içinde gezdirip, uzanıp yakalayabilseler, sahip olabilecekleri hayatın resmini çiziyor. Keşke biraz daha dürtüsel olsalardı. Biraz daha ona benzeseydiler."

Gabe gözlerime baktı ama ben konuşmaya devam ettim, çünkü bir kez başladım. "Belki de geri çekilip onu rahat bırakmalısın, bu bazen kendi pisliğini temizlemesi anlamına gelse bile. Koruyucu ağabey olmayı anlıyorum. Ben de hayatım boyunca öyle davrandım. Ama Abigail ve Donny yetişkinler. Onların hayatlarını yaşamalarına izin vermeliyiz."

"Şimdi ben nasıl yaşayacağım?" diye hayıflanarak sordu Donny.

Kardeşıme uzun uzun baktım. "Bunu senin bulman gerek."

Somurtarak hapishane parmaklıklarına bakakaldı.

Gabe'e döndüm. "Sana ve Abigail'e karşı dürüst olmalıydım. Biraz daha cesur olmalıydım. Biraz daha ona benzemeliydim. Onu seviyorum dostum. Ona aşığım. Ve bu öğleden sonraya kadar onun da beni sevdiğinden emindim. Onun kalbini kırmayacağım."

Gabe sonunda yumuşadı, omuzlarındaki gerginlik bir nefesle eridi. Başı geriye düştü ve arkasındaki beton duvara çarptı. Sonra dudaklarını sıkıştırdı ve "Seni anlıyorum dostum, gerçekten. Ama bence sen onun kalbini çoktan kırdın." dedi.

OTUZ İKİ ABIGAIL

Eve dönüş yolu sessiz geçti. Sadece o günün değil, bütün haftanın kaosundan yorgun düşmüştüm. Ön kapıdan içeri girdiğimde Winston ayaklarıma atladı. Onu kollarımın arasına aldım ve o küçük alnını yanağıma dayadı. En azından hayatımda güvenilebileceğim bir adam vardı.

Bir saniye sonra Winston kollarımdan kurtulup yere atladı. İç geçirdim. Yine yalnızdım.

Sophie elini omzuma koydu. "Şimdi ne yapmak istersin?"

"Bilmiyorum. Sadece sıcak bir duş alıp tüm bunları unutmak istiyorum." Gözlerim doldu ama hemen silerek gömdüm. "Siz kalmak zorunda değilsiniz. Ben iyiyim. Beni hapisten çıkardığınız için teşekkürler."

Charlie bana tatlı bir gülümseme attı. "Ne zaman istersen." Keşke yangın alarmını çaldığım ve Sebastian'ın lastiklerini patlattığım gece onu arayıp beni hapisten çıkarmış olsaydım. O zaman bunların hiçbiri olmazdı. Ama onun da kendi sorunları vardı.

Winston beni merdivenlerden yukarı, banyoma kadar takip etti. Elbisemi çıkardım ve kurumuş krema kumaştan dökülerek fayansların üzerine düştü. Duşta, ılık su başımın üstüne döküldü ve yüzümden damlamasına izin verdim, böylece suyla gözyaşlarımın farkını anlayamadım. Rex'in yalancı olduğunu hiç bilmiyordum. Bu haftaya kadar onun hakkında pek çok şeyi bilmiyordum. Şeytani yüzünü gösterdiğinde bunu tahmin etmeliydim.

Gerçekten bu kadar şaşırtıcı mıydı? Beni takdir eden birini bulduğumu düşünerek kendimi ortaya attım, ama sonunda ikinci olduğumu öğrendim. Ya da üçüncü. Ya da sonuncu.

Sonunda, Rex'in Blair'i öpüp öpmediği önemli değildi. O odada, bana ne kadar az değer verdiğini gösteren bir dizi karar yüzünden bulunuyordu. Gizlice, öpülecek kadar iyiydim. Yatacak kadar iyiydim. Sevilecek kadar iyiydim.

Ama herkesin önünde?

Ben Abigail Stone'dum, dürtüsel, öngörülemez, her şeyi mahveden kadın. Yüzüme atılan tokatları kaldırabilen ve hayatına neşeyle devam etmesi beklenen kadın.

Rex, kardeşi RSVP'yi sorduğunda, benim adım ağzından çıkar çıkmaz Gabe'e bana karşı hisleri olduğunu söyleyebilirdi. Bu çok zorsa, benimle yatmak için numara yapmak yerine Gabe'e doğrudan yaklaşabilirdi. Bana çıkma teklif edebilirdi.

Ama ben sadece bir yan hasardım. O, herkesi mutlu etmek için yaptığı girişimde önemsiz bir dipnottum.

Ve bu çok tipik değil miydi?

Babamın hayatında da bir dipnot olmuştum — boşanma kesinleşir kesinleşmez görmezden gelmeye çalıştığı sorunlu çocuk. Davranışlarımın ve başımı belaya sokmamın, anne babamın ayrılmasıyla birlikte içime dolan dayanılmaz, çok büyük duyguları ifade etme çabası olduğunu kim takar ki?

Travis'in hayatında bir dipnot olacaktım - onun varlığını kolaylaştıran karısı. Buna uymadığımda, o da kendine bir metres buldu ve her şey dağıldığında suçu bana attı.

Ben de Gabe'in hayatında bir dipnot gibiydim. Koruyormuş gibi yapabileceği küçük kız kardeşiydim. Bu onun egosunu besliyordu ve herkesin onun iyi bir adam olduğunu düşünmesini sağlıyordu. Peki ya ben? Onun aşırı korumacılığı, kimsenin gerçek beni tanımasını engelleyen bir duvar gibiydi. Onun bile. Gabe beni tanı mıyordun. Gerçekten tanı mıyordun.

Ve sanırım o ergenlik çağı öfkesinden hiç çıkamamıştım, çünkü incindiğimde ve yanlış anlaşıldığımda hala aynı şekilde davranıyordum. Blair'in yüzüne kek atmamalıydım, hak ettiğini düşünsem bile. Tammy'nin telefonuna dokunmamalıydım, Rex'e bağ ırmamalıydım, uzaklaşıp kendime bakmaktan başka hiçbir şey yapmamalıydım.

Ama içimdeki duygular çok büyüktü, bastıramıyordum. Küçük bir kızken, bana sarılacak ve büyük duygular hissetmenin normal olduğunu söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Kızgın, incinmiş ve korkmuş olsam bile beni seveceklerine. Kendimi çok aptal, çok dürtüsel veya çok gürültücü hissetsem bile.

Bunun yerine, göz devirme ve pek de ince olmayan iğnelemelerle karşılandım. Bana bakacak tek kişinin kendim olduğunu öğrendim.

Rex'in farklı olacağını düşünmek ne kadar aptalcaydı!

Beni hayatım boyunca tanıyordu, bu yüzden beni güvensizliğimden dolayı parçalamak onun için çok kolaydı. Bana baktı ve ona açılmam için tam olarak ne duymak istediğimi biliyordu. Önce fiziksel olarak, sonra duygusal olarak.

Bu çok aşığlayıcıydı. Zayıf ve küçüktüm ve beni gerçekten önemseyen birini asla bulamayacaktım. Kimse bana bakıp "Evet, o. O, o kişi. Tek kişi" demeyecekti.

Bunun için çok sorunluydum. Beni geçici bir eğlence olarak kullanmak daha iyiydi.

Uzun, gözyaşlarıyla dolu duşumdan sonra, kendimi bir havluya sardım ve yatak odama girdim. Köşede Rex'in spor çantası duruyordu. Ona doğru yürüdüm ve onu pencereden dışarı atmaya hazır olarak aldım. Ama o zaman çimlerin üzerinde parçaları toplamak zorunda kalacaktım. Sanki toplayacak yeterince parça yokmuş gibi. Çantasında pek bir şey yoktu, sadece birkaç kirli tişört, bir eşofman ve diş fırçası.

Çantayı kapatıp, ağzına kadar dolu dolabıma attım ve kapıyı kapattım.

Sonra yatağa girdim, battaniyeyi çeneme kadar çektim ve uykuya daldım.

Bir gece, bir gün ve bir gece daha geçti. Beni yataktan kaldıran tek şey Winston'a yemek vermek ve kum kutusunu temizlemektir. Geri kalan zamanlarda yatakta çürüdüm ve telefonumu görmezden geldim.

Salı sabahı, kendimi odamdan sürükleyerek çıkardım ve yiyecek bir şeyler aradım. Kendimi acındırmak ipotek ödememi yapmayacaktı. Pijamalarımı giyerek biraz işimi hallettim, sonra Baker ailesinin ev sahiplerine uğradım ve mutfak penceresinden kömürleşmiş arka bahçe kapısını ve erimiş kompost kutumun kalıntılarını izleyerek biraz zaman geçirdim.

Sonra derin bir nefes alıp telefonumu aldım. Yapmam gereken bir şey vardı.

OTUZ ÜÇ REX

TAMMY, Travis'in hizmetlerini kullanmaya karar verdi ve Abigail'den kısa bir süre sonra hapisten çıktı. Geri kalanımız Pazar gecesini hücrede geçirdik. Pazartesi sabahı annem beni, Donny'yi ve Gabe'i kefaletle çıkardı. Önce Gabe'i bıraktı. O arabadan iner inmez bize döndü.

"Siz ikinizden çok utanıyorum."

"Anne!" Donny sızlandı. "Felaketle sonuçlanan benim düğünüm.

Yeterince acı çekmedim mi?"

Arka koltukta oturan yerimden gözlerimi devirdim ve pencereden dışarı baktım. Yorgun ve terliydim, kendimi ölmüş gibi hissediyordum. Cildimin altında kaşıntılı bir his vardı, sanki kırılan şeyi tamir edemeyecekti.

"Cumartesi günü planladığınız gibi onunla evlenemedin mi?" diye bağırdı annem. "İnsanlar *konusuyor*."

"Tek umursadığın bu mu?" diye sordum. "İnsanlar konuşur anne. Bu dünyanın sonu değil."

"Sen söyle kolay! Ellerini kendine tutamayan sen!"

"Son kez söylüyorum, *o bana* geldi!"

"Bunu duymak istemiyorum," dedi Donny somurtarak. "Hadi gidelim anne."

"İkiniz de benim söyleyeceklerimi dinleyene kadar olmaz," diye cevapladı annem. İkimize de bakabilmek için arkasını döndü. "Beni bütün kasabanın önünde rezil ettiniz ve ben..."

"Yani şimdi mesele sen misin?" diye sözünü kestim. Öfke içimde kaynıyordu, her saniye daha da büyüyordu. "Donny'nin nişanlısı onu aldatmaya çalışıyor, düğünü mahvoluyor, futbol kariyeri bitmiş sayılır, hayatımda gerçekten değer verdiğim tek kadından ayrılıyorum, en iyi arkadaşım benden nefret ediyor... ama sen marketlerde seni gördüklerinde arkandan fısıldayan insanlar mı umurunda?"

"Ağzına dikkat et, Rex." Gözleri yaşlarla doldu. "Sana güvenebileceğimi sanmıştım. Senin, herkesten çok, sorumlu olacağını sanmıştım..."

"Hayır." Emniyet kemerimi çözdüm. "Hayır. Bunu dinlemeyeceğim."

“Rex William Montgomery...”

"Anne, dur." Aniden yorgun düştüm. Beklentilerin ağırlığı omuzlarıma çöktü. Benden herkesin hatalarını düzeltmemi bekliyordu... Ne için? "Hayatım boyunca sorumlu olmaya çalıştım. Kariyerimi, itibarımı, insanların güvенеbileceğı biri olarak inşa ettim. Peki ne için? Yüzüme atılsın diye mi? Kimse benim için bunu yapmayı düşünmezken ben neden kendimi paralamalıyım? En son ne zaman benimle ilgilendin anne?"

"Ben senin annenim..."

"Sen, benim için orada olmak yerine, herkesin gözünde annem gibi görünmeye daha çok önem veriyorsun. Bu yüzden, babamın öfkesi yüzünden arkadaşlarımızı eve davet edemediğimiz halde onunla evli kaldın. Onun öfke nöbetleri sırasında odalarımıza saklanmak zorunda kaldığımızda. Günlerce somurtup durduğunda."

“Baban o şeyleri *bana* yaptı,” diye cevapladı, gözlerini hızla kırıştıtararak.

"Evet, ama *bizi* korumalıydın," diye tükürdüm. "Sonuçta sen bizim annemizsin."

Annemin gözleri yaşlarla doldu ve kendimi dünyadaki en aşağılık insan gibi hissettim. Kendimi bildim bileli onu korumak istemiştim. Hayatımı, onun istediğı türde bir oğul olmak üzerine kurmuştım. Babamın asla olamayacağı türde bir adam.

Ve sonunda, tıpkı onun gibi oldum. Abigail'i korumam gerekirken ona zarar verdim. Onun yanında durmam gerekirken. Dayanamayacak hale geldiğimde anneme saldırdım.

Dürüst bir adam değildim. Aileyi bir arada tutan yapıştırıcı değildim. Sadece görünüşü kurtarmak için var olan başka bir sahtekardım.

"Yürüyerek gideceğim," dedim ve arabadan indim. Annem adımı seslendi, Donny de arkamdan bağırdı, ama ben arkama bakmadım. Birkaç saniye sonra arabanın çalışıp uzaklaştığını duydum.

Hala smokin pantolonumu ve gömleğimi giyiyordum, ancak papyonum kavga sırasında kaybolmuştu ve ceketim hala şaraphanenin üst katındaydı. Beyaz gömleğimin koltuk altları terden sararmıştı ve pantolonum hapishaneden kalma toz ve kirle kaplıydı.

Duş almam gerekiyordu, ama ayaklarım beni Abigail'in evine götürdü. Onunla konuşmam gerekiyordu. Her şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. Kapıyı yumrukladım, adını seslendim. Ama cevap vermedi. Cebimden telefonumu çıkardım ve onu

bir, iki, üç kez aradım. Cevap yoktu. Winston perdenin arkasından kafasını çıkardı ve ben bu küçük adamı gördüğüme gerçekten sevindim.

Pencereye gidip cama vurdum. "Hey, Winston. Benim. Annene kapıyı açmasını söyler misin?"

Winston gözlerime baktı, sonra bana o kadar şiddetle tısladı ki geri atladım. Sonra kaçtı. Kahretsin. Kapıyı tekrar çaldım. Ama hala cevap vermediğini ve kapıyı açmadığını görünce gelmeyeceğini anladım.

Üzgün bir şekilde eve yürüdüm. Parlak ayakkabılarım ayaklarımı acıtıyordu, ama göğsümdeki acıyla kıyaslanamazdı. Kirli kıyafetlerimi çıkardım, duşa girdim ve hafta sonunun, hapiste geçirdiğim gecenin ve Abigail'e kötü davrandığım için duyduğum utancın izlerini silmeye çalıştım.

Kir çıktı ama suçluluk duygusu kalmadı.

Yemek sipariş ettim ve kanepeye oturdum. Telefonum suskun kaldı. Gabe'den takılmak için davet yoktu. Donny'den mesaj yoktu. Annemden haber yoktu.

Beklendiği gibi oldu, değil mi? Onlara faydalı olmayı bıraktığım anda, beni terk ettiler. Onlar için tek değeri, kirli işlerini yapan biriydim. Taşınmaya yardım mı lazım? Rex'i ara. Hızlı bir kredi mi lazım? Rex adamın. Senin için bok işlerini yapıp, yüzünde gülümsemeyle yapan bir aptal mı lazım? Rex her zaman hazır.

Herkes tarafından kullanılmıştım. Abigail hariç herkes. Ve şimdi o da gitmişti.

Bu düşünce bütün gün kafamda dolaştı. Düşün salonuna geri dönüp kamyonetimi almak için giderken ve sokak lambaları yanarken amaçsızca arabayla dolaşırken bu konuyu düşündüm. Kim olduğum ve hayatımı nasıl yaşadığımla ilgili her şeyi sorgulayarak uykuya daldım. Sabahleyin gözlerim kan çanağına dönmüştü ve yorgundum, ama uykum da huzursuz ve zordu.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Sullivan'a gidemezdim, çünkü Gabe'in hala benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum ve Abigail'in evine de gidemezdim, bu yüzden itfaiye istasyonunun beni yarı yarıya kabul edecek tek yer olduğuna karar verdim.

Giyindikten sonra kamyonetime doğru yola çıktım. Tam o sırada Donny annemizin arabasıyla dışarıda durdu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu. Normalde kardeşim için her şeyi bırakırdım. Ama hayatımın o döneminin bittiğine karar vermiştim. O

her zaman kardeşim olacaktı, ama artık bakmam gereken küçük bir çocuk değildi. Bu yüzden erkek gibi davranıp beklemesi gerekiyordu.

"Şimdi olmaz Donny, istasyona gidiyorum," dedim ve sürücü kapısına doğru döndüm.

"O zaman çabuk konuşacağım," dedi, hemen arkamda. "Sadece özür dilemeye geldim. Haklıydın."

Tanrım, çok yorgundum. Ona baktım. "Neden özür diliyorsun?"

"Her şey için. Haklıydın, Blair'le birlikte olmaya başladığımda sana gereken değeri vermedim. O çok seksi bir kadındı ve bana asıldığında ben..."

"Donny," diye sözünü kestim.

"Doğru, özür dilerim. Demek istediğim, düşünmeden konuştum. Asla düşünmem. Ben o klişeleşmiş aptal tiplerdenim."

"Evet, öylesin," dedim. "Ama öyle olmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Öyle olmak istemiyorum. İyi bir adam olmak istiyorum. Sana daha iyi bir ağabey olmak istiyorum. Benim için yaptığın her şeyden sonra bunu hak ediyorsun. Ailemiz için yaptıklarından sonra. Sana bunu yaptığım için üzgünüm."

Sözleri içimdeki bir şeyi hafifletmişti ve ben kamyonetime yaslandım. Tırnaklarımı kafa derime sürterek uzun bir nefes verdim. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Annem bütün gün senin söylediklerin yüzünden somurtup durdu." İnledim. "Ondan özür dilemeliyim."

"Bilmiyorum..." Donny bir çakıl taşı tekmeledi ve yolun ortasına düşmesini izledi. "Bence... Bence biraz haklıydın. Babam sinirlendiğinde, sen hep onu korumak için acele ederdin. İkimizi de korumak için. Ama seni koruyacak kimse yoktu."

"Bir parçam kahraman olmayı seviyordu," itiraf ettim.

"Anlıyorum," dedi Donny. "Futbolda, maçın son dakikasında gol atmak için mükemmel bir pas atmak gibi. Kendini milyoner gibi hissedersin. Ama futbolda, birinin topu yakalaması gerekir. Savunma görevini yapmalı. Herkes - koçlar, fizyoterapistler, hatta taraftarlar. Sen tek başınaydın."

Gözlerimiz buluştu. İlk kez biri beni anladı. Abigail dışında biri. Yutkunarak başımı salladım. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Donny içini çekti. "Blair'i buraya getirdiğim için üzgünüm. Onunla hiç birlikte olmamalıydım. Evlenmeden önce ayrıldığımızı

evlenmeden önce bitirdiğim için çok mutluyum."

Kaşlarımı çattım. "Sen mi iptal ettin? O iptal ettiğini söyledi."

Donny alaycı bir şekilde güldü. "Ne? Hayır. Tammy'nin peşinden koşarken, bunu yapamayacağımı anladım. Hayatımın tamamının videoda olmasını kaldıramazdım. Her şey yolundaymış gibi davranmayı kaldıramazdım. Çocukken yeterince yaptık bunu."

Onaylayarak homurdandım.

"Tammy Blair'i buldu ve ben ona onunla evlenmeyeceğimi açıkça söyledim. Aramızda bir şey olmadığını ve..."

"Ve?"

Donny utanarak başını eğdi. "Abigail ile olan ilişkinin benim için ne kadar değerli olduğunu söylemiş olabilirim. Sanırım bu onu kızdırdı."

Onu düzelterip Abigail'le *olduğunu* söylemek istedim, ama kendimi durdurdum. Donny benim acıklı hikayemi dinlemek için burada değildi. Abigail'le her şey bitmişti. O affedebilecek biri değildi ve onu düzeltmeyecek kadar derinden incittiğimi biliyordum.

Bu konuşmada o konuya girmek istemediğimden şaka yaptım: "Yine benim kızımın peşine düşmeyeceksin, değil mi?"

O şiddetle başını salladı. "Hayır. Asla."

"İyi. Donny? Blair'den ayrılmakla doğru şeyi yaptın. Düğünü iptal etmek çok cesaret isterdi, biliyorum."

Donny bana çarpık bir gülümseme attı ve birdenbire kendimizi çocuk gibi hissettik. "Evet, internette tepki almaya başladım bile." Omuz silkti. "Ama sanırım bir influencer'dan ayrıldığında böyle olur."

"Peki şimdi ne yapacaksın?" diye sordum.

Donny omuz silkti. "Emin değilim, ama kendi başıma bir çözüm bulmam gerektiğini biliyorum."

Gurur içimi kapladı. "Bulacaksın."

"Sonra görüşürüz?"

"Evet," dedim ve kamyonetime bindim. Birbirimizden uzaklaşırken nefes verdim. Kardeşim iyi olacaktı.

OTUZ DÖRT ABIGAIL

EVELYN kapıyı, uyumlu bir menekşe mavisi pantolon takım giymiş, beyaz saçları mükemmel bir şekilde taranmış halde açtı. Kulaklarında kocaman inciler asılıydı ve dört parmağında yüzükler vardı. "Abigail! İçeri gel. Az önce telefonunu görünce çok şaşırdım."

"Buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler."

Yaşlı kadın beni evine davet etti, geniş bir koridordan geçerek, bol döşemeli kanepeler ve büyük bir şömineyle donatılmış resmi bir oturma odasına girdik. Kahve dolu narin porselen fincanların bulunduğu gümüş bir tepsi getirdi, karşılıklı oturduk ve birkaç dakika hoş bir sohbet ettik.

"Burası Hooker's Paradise'ın yeri değil," dedim, yaldızlı duvar kağıtlarına ve gösterişli avizeye işaret ederek. Evelyn ev sahipliği yaptığında, genellikle mutfağın yanındaki odada toplanırdık. Orada büyük rahat kanepeler ve ahşap bir dolabın arkasına gizlenmiş bir televizyon vardı.

Evelyn gülümserken gözleri keskinleşmişti. "İş konuşmak istediğini söylemiştin. Resmi oturma odasının daha uygun olacağını düşündüm."

Gülerek, "Haklısın. Şehrin güneyindeki Sweetgum Bulvarı'ndaki alışveriş merkeziyle ilgili bir konu var," dedim.

Evelyn kahvesinden bir yudum aldı ve gülümsedi. "Demek Sinclair çocuğu akıllanıp kendisine gerçekten yardımcı olabilecek birini işe aldı, öyle mi?"

Evelyn'e hakkını vermeliydim, neden burada olduğumu hemen anlamıştı. O doğrudan konuya girdiğinden, ben de onu takip etmem gerekiyordu. "Bu, satmakla ilgilendiğiniz anlamına mı geliyor?"

İşe koyulduk ve günlerdir beni rahatsız eden gerginlik yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Bu benim alanımdı. Satışın heyecanını ve zorlu pazarlıkların keskinliğini seviyordum. Sonunda Evelyn, Sinclair'e götürebileceğim bir rakam verdi. Gülümsayarak nefes verdim.

"Şimdi işimiz bitti," dedi, "biraz kek ister misin? Hafta sonu hiç yemek yemediğini duydum."

Gerçeklik bir anda yüzüme çarptı ve içimden bir iç çekerek, "Duydun, değil mi?" dedim.

"Tatlım, bu kasabada, hatta belki de bütün ülkede duymayan tek bir kişi bile yok."

İnledim. Evelyn kıkırdadı, sonra mutfığa kayboldu ve Sophie'nin pastanesinden iki kalın dilim kekle geri geldi. Bir ısırık aldım ve mırıldandım. Çikolatalı kek, fıstık dolgusu ve kalın ganaj tabakasının içine batırılmış zengin bitter çikolata parçacıkları. Nefis. Sophie işini iyi biliyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Diliminin yarısını bitirdiğimde sordum.

"Ne olduğuna bağlı," diye cevapladı Evelyn. Bir bacağına diğerinin üzerine atmış, kendi krallığının kraliçesi gibi oturuyordu.

"Evliliklerinle ilgili." Evelyn devam etmem için başını salladı.

"Dört kez evlendin, değil mi? İlk boşanmandan sonra nasıl yeniden ayağa kalktın? Ya da sonraki boşanmaların? Zor olmadı mı?"

Evelyn çok az şey belli eden kurnaz bir kadındı. Ama şu anda bana bakışından, harika bir büyükanne olacağını düşündüm. Sıcak, nazik ve kibar görünüyordu. "Doğrusunu söylemek gerekirse, ilki en kolayıydı," diye itiraf etti. "Genç yaşta evlendik ve ayrı yollara gitmekten memnunduk. İkinci kocam daha zordu. Onu çok sevmiştim ama o beni incitti."

"Ama yine de tekrar evlendin."

Evelyn bana daha önce hiç görmediğim bir gülümseme attı. Hüzünlü ve yumuşaktı. "Evet. Sanırım romantik biriyim. İnsanların her zaman en iyisini düşünürüm."

"Evelyn, evlendiğin erkeklerin dörtte üçünü öldürdüğün söyleniyor."

O güldü. "Biliyorum. Harika değil mi?"

Kekten bir ısırık daha aldım ve kıkırdadım. Sonra sordum, "Hiç pişman mısın?"

"Evliliklerimden

mi?" Başımı

salladım.

"Hayır," diye cevapladı basitçe.

"Hiç mi?"

"Her birinden bir şeyler öğrendim," dedi. "Sevmeye değer birini bulmak için incinme riskini almaya değer olduğunu hep düşündüm."

"Benden daha cesursun," diye itiraf ettim.

"Sen karar verdiğin kadar cesursun," diye düzeltti.

Çayımızı ve kekimizi bitirdik ve ben Sinclair'e teklifini iletceğime söz verdim. Öğleden sonrayı şehirde geçirdim, yerel ilanlara baktım ve telefonumdan biraz iş yaptım. Evelyn ile olan konuşmamı düşündüm ve Rex'i düşündüm.

Hâlâ kızgındım. Öyle kızgındım ki içim yanıyordu. Evelyn'in sahip olduğu şeye sahip olup olmadığımı bilmiyordum: işler yolunda giderse diye kendimi bu tür bir acıya açma arzusu. Acıdan çok korkuyordum.

Sonunda, yapacak başka bir şeyim kalmayınca ve ilk sokak lambalarının yanmaya başladığını görünce, büyük, boş evime geri döndüm. Boşanmamdan sonra sakladığım bu ev, boş odaları, yankı yapan koridorları, çok kolay tıkanan lavaboları ve düzenli tutamadığım bahçesi.

O ev benim için çok önemliydi. Bir zaferdi. Eski kocamın açgözlü ellerinden kopardığım tüm kin ve acımdı.

Ve şimdi?

Şimdi bir yük olmuştu.

Hayatımda ne kadar acıya tutunmuştum? Haklı olmak, haklı çıkmak, intikam almak için aldığım düşüncesiz, dürtüsel kararlarla hayatıma ne kadar acı davet etmişim?

Rex'e inanabilirdim. Onu affedebilirdim, onu dinleyebilirdim, onun içindeki en iyiye inanabilirdim. Ve sonra ne olacaktı?

Yine incinmek mi? Kendini değersiz hissetmek mi? Her fırsatta ezilmek mi? Hayır.

Çeşitli kocalarını öldürdüğüyle ünlü, gizli bir romantik olan tuhaf yaşlı kadın olmayacaktım. Birinin beni öldürmeyi hak edecek kadar inciteceği bir durumda olmayacaktım.

Öncelikle kendimi o acıdan koruyacaktım. Bu, sevmediğim büyük, boş bir evde yaşamak ya da pervasız ve sevilmez biri olarak tanınmak anlamına gelse bile.

Her an incinmekten iyiydi.

Sonunda evimin önüne geldiğimde, ilk fark ettiğim şey ön pencerede duran kedimdi. İkincisi ise Charlie'nin arabasıydı. Sürücü koltuğundan indi ve Sophie de yolcu koltuğundan büyük bir pizza kutusu tutarak indi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Aramalarımıza ve mesajlarımıza cevap vermedin," dedi Charlie. "Ayrıca, akşam yemeği vakti ve pizza getirdik." Sophie'nin elindeki kutuya işaret etti.

"Ben de şarabı aldım!" Sophie dönerek çantasının üstünden kahverengi bir kağıt torba görüldüğünü gösterdi.

Omuzlarım düştü ve dudaklarım gülümsedi. En azından bu akşam evim o kadar boş olmayacaktı. "Ah, çocuklar. Benim için geldiğiniz için teşekkürler."

"Tabii ki. Seni seviyoruz," dedi Sophie. Bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı, melek gibi yanakları yuvarlak ve kırmızıydı, yumuşak bukleleri başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı.

Charlie yanıma geldi ve bana sarıldı. "Seni seviyoruz," diye tekrarladı.

"Ben de sizi seviyorum." En azından iki kişi beni tüm çılgınlıklarımınla sevip kabul ediyordu. Derin bir nefes aldım ve kendimi biraz daha iyi hissettim. "Ateşin başında dışarıda yemek ister misiniz?"

"Yakacak odun var mı?" diye sordu Sophie.

Mağazadan odun almayı unuttuğumu hatırlayarak başımı eğdim. "Çitlerden kalan birkaç parça var."

"Başka var mı?" diye sordu Charlie.

Dolabımda atmak istediğim bir sürü eşya olduğunu hatırlamak sadece bir saniye sürdü. Ağız köşelerim şeytani bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Bekle." Yukarı koştum, dolabımı açtım ve köşeye tıklmış spor çantasını aldım. Winston oraya girip üzerine kakasını yapamamıştı, ama sorun değildi. Yine de gayet iyi yanardı.

Rex'in eşyalarını zafer dolu bir gülümsemeyle aşağı indim. "İnsanoğlunun bildiği en iyi yakacak! Eski erkek arkadaşının ıvır zıvırları!"

Charlie bana, sonra Sophie'ye, sonra tekrar bana baktı. "Tam olarak bunu kastetmemiştim, ama tabii, Abigail. Sen nasıl istersen."

Spor çantasını kapalı verandadaki koltuklardan birinin üzerine attım ve üç kadeh şarap ile bir barbekü çakmağı aldım. Ben çit parçalarıyla ateşi yakarken, Charlie ve Sophie dışarıda yemeğimizi hazırladılar. Winston, veranda kapısının içinden miyavlayarak kapıyı tırmalıyordu. Onun miyavlamasının "*Sizinle birlikte olmak istiyorum*" mu yoksa "*Pizza istiyorum!*" mu anlamına geldiğini anlayamadım. Her iki durumda da beklemesi gerekecekti.

"Ee... geçen hafta sonu tam olarak ne oldu?" diye sordu Charlie.

"Bilmiyor musun?" diye sordum.

Sophie omuz silkti. "Pek değil. Binlerce farklı versiyonunu duyduk ama senden dinleyene kadar hiçbirine inanmayacağım."

Charlie başını salladı. "Sophie, kavgayı Tammy'nin hesabından canlı olarak izlemiş. Hemen beni aradı. Oraya vardığımızda seni çoktan içeri almışlardı."

Sophie'ye bakamıyordum ama kendimi zorlayarak onunla göz göze geldim. "Yani her şeyi gördün."

"Senin pastamı Blair'in yüzüne fırlattığını gördüm," dedi.

"Üzgünüm."

"Önemli değil. O bunu hak etti. Daha kötüsünü hak etmişti. Ne kabus ama."

"Öpüşmeyi de gördün mü?" diye sordum.

"Orijinal videoyu bulmaya çalıştım ama sadece tepki videolarında kesilmiş parçaları bulabildim." Koltuğunun kenarına kaydı, şarap kadehi sallandı. "Blair ona yaklaşıp öpmüş gibi görünüyordu. Bir içerik üreticisi Blair'in geçmişini derinlemesine araştırmış ve Rex'in yıllar önce ondan ayrıldığı için ne kadar acı çektiğini ve intikam için Donny'nin peşine düştüğünü anlatmış." Sophie omuz silkti. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Pizzamı kenara koydum, midem kramp girmişti. Açlık çok uzak bir şeydi. "Midem bulanıyor."

"Aman Tanrım, Abigail. Senin önünde onu öptü mü?" diye sordu Charlie.

Başımı salladım, gözyaşlarım yine akmaya başladı. Tanrım, ağlamaktan bıkmıştım. "Blair'in 'Ben de seni seviyorum' dediğini duyduğumda gardıroba gidiyordum, sonra içeri girdim ve onlar öpüşüyorlardı." Anı tekrar canlanınca gözyaşlarım da akmaya başladı. "Sanki Travis'i tekrar yakalamış gibiydim. Ama daha kötüydü çünkü... çünkü..." Sesim kısıldı. Cümleyi bitiremedim.

"Çünkü Rex'i gerçekten seviyordun, değil mi?" Sophie yumuşak bir sesle sordu. Başımı salladım, çirkin bir hıçkırık göğsümü titretti.

"Çünkü sen... onu seviyordun?" diye sordu Charlie.

Sözler ağzımdan çıkmıyordu. Rex'e bu kadar çabuk ve derinden aşık olduğumu itiraf etmek, ne kadar zayıf, savunmasız ve küçük olduğumu itiraf etmek gibi geliyordu. Kendimi kıvrımlara soktum ve arkadaşlarımla teselli edici ellerini üzerimde hissettim. Birkaç dakika ağladıktan sonra, birkaç derin nefes aldım ve şarabımdan büyük bir yudum içtim.

"Rex onu öpmediğini ısrarla söylüyor mu?" diye sordu Sophie, gözleri bana dikilmiş.

Omuz silktim. "Şu anda hissettiğim şey, bunun aslında önemi yok. O benden uzaklaştı. Kardeşimin ve lanet olası Bryce Lawson'ın

üzerime çullandığını ve hakkımda saçma sapan şeyler söylediğini izledi ve beni savunmak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine kaçtı ve kendini o duruma düşürdü. Donny'yi kendinden kurtarmakla o kadar meşgul ki, ben ise... Ben bunu yapamam. Daha olgun davranıp umursamıyormuş gibi davranamam ya da her zaman sonuncu olmayı kabullenemem. Benim için ayağa kalkacak biri istiyorum. *Beni seçecek biri istiyorum.*"

Bir sessizlik oldu, sonra Charlie ellerini uyluklarına vurdu. "Şu anda neye ihtiyacımız var biliyor musun?"

"Ne?"

"Bazı şeyleri yakmak."

Rex'in eşyalarını ateşe vermek kendimi daha iyi hissettirecek miydi, emin değildim. Ama denemeye değer olduğundan emindim. "İyi fikir. Çantayı getireyim."

Eve doğru yürürken, arka bahçemi kaplayan kuru yapraklar ayaklarımın altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Winston hala ekran kapının önünde bekliyordu. "Geri çekil, küçük dostum," dedim yumuşak bir sesle ve o da dediğimi yaptı. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım, sonra Rex'in çantasını aldım. Çantayı elime aldığım anda onun kokusunu aldım. Kabul etmek istemiyordum ama onu özlememi sağladı, bu da beni öfkелendirdi ve gözlerimden yeni gözyaşları akmaya başladı.

Evet. Berbat durumdaydım.

Bu eşyaları bir an önce yakıp Rex Montgomery'den arınmam gerekiyordu. Arka kapıyı açtım ve baldırlarımdan bir şeyin hızla geçtiğini hissettim. Gözyaşlarımı silerek Winston'ın çimlerin üzerinde koşmasını izledim.

"Winston!" diye bağırdım, ama o karanlığa doğru sıçradı. Arkadaşlarım başlarını kaldırdı ve ben onu işaret ettim. "Winston kaçtı!"

Sophie sandalyesinden fırladı ve Charlie de hemen arkasından koştu. Hala çantayı sıkıca tutarak, olabildiğince hızlı koştum. Winston hala benden hızlıydı.

"Winston!" diye bağırdık hepimiz, ama o hiç arkasına bakmadı.

Lütfen çiti atlama. Lütfen çiti atlama!

Küçük kural ihlalcisi Winston, zihnimdeki emri dinlemedi. Güçlü bir sıçrayışla çitin üstüne çıktı. Bir an durakladı ve bize doğru baktı, sonra evin yan tarafına gelene kadar nazikçe adımlarını attı.

"Winston!" diye bağırdım, o çitten atlarken. Karanlıkta, beyaz patileri ve kuyruğunun ucunu dışında onu zar zor görebiliyordum. Çanta yanıma, çimlerin üzerine düştü. Yan kapıya koştum ve ön bahçemdeki büyük meşe ağacına tırmanırken onu bir an gördüm, yaprakların arasında kayboldu.

Charlie, Sophie ve ben yan kapıdan geçtik ve karanlıkta ağacın dibinde durup yukarı baktık. "Winston!" diye seslendim ve o da bir daldan miyavlayarak cevap verdi.

Ama bu normal miyavlaması değildi; korkmuş gibiydi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sırtımdan soğuk ter damlaları akmaya başladı. Adını tekrar seslendim ve Winston, yaprakların hışırtısı arasında zar zor duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle miyavladı.

Eski, tanıdık bir nakarat kafamda yankılanmaya başladı. Her şeyi mahvetmişim. Onu dışarı çıkarmışım. Bir erkeği, bir kediyi ya da temiz bir evi bile tutamamışım. Her şeyi mahvetmişim ve şimdi masum bir kedi benim başarısızlıklarımın bedelini ödeyecekti.

Winston dıştan sert görünüyordu, ama bana büyük gözlerle bakıyordu ve çok korktuğunu biliyordum.

Beni yargılamayan, bağırp çağırmamı dinleyen, düşmanlarımın ayakkabılarına kakasını yapan tek canlı. Ona ulaşmam gerekiyordu. En yakın dal başımın çok üstündeydi, ama yine de zıpladım ve bir kilometre uzağa düştüm. Charlie ve Sophie denedi, ama ikisi de benden kısaydı ve dikey zıplamaları WNBA'ye seçilmelerine yetmezdi.

Winston yine ağladı.

"Sıkı tutun, dostum. Seni aşağı indireceğim," diye söz verdim. İçeri koştum ve bir torba mama ile geri döndüm. Torbayı ağaca sallayarak Winston'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Hadi, kedicik. Yukarı zıplayabildiysen, aşağı da zıplayabilirsin. Bunu istediğini biliyorsun."

Winston bana baktı.

Yere biraz mama attım ve onu işaret ettim. Winston, annesine hakaret etmişim gibi bana baktı. İç çekerek, mamayı ön kapının yanına koydum ve bir merdiven getirdim. Hala çok kısaydı.

Winston yine ağladı. Kalbim burkuldu.

Her şey ters gidebilirdi, ama bu beni çileden çıkaracak tek şeydi. Kedim, bu hafta boyunca hayatımda istikrarı sağlayan tek şeydi. Güvenebileceğim tek şeydi. Kalp atışlarım son beş dakikada hızlanmıştı ve nefesim kesik kesik geliyordu. Winston, kasabanın serserisi tarafından evlat edinilmek istememişti. Bunu hak etmemişti.

Onu şaşkınlıkla yukarıdan aşağıya baktım.

"Daha büyük bir merdivenin var mı?" diye sordu Charlie, ben de başımı salladım. "Kimin var biliyor musun?" diye sordu Sophie, dudaklarını yana doğru bükerek. "Lütfen Betrayer-saurus Rex deme," diye cevapladı Charlie.

"Hayır, ama yakın. İtfaiyeyi arayabiliriz. Onu hemen indirirler."

OTUZ BEŞ REX

İstasyona vardığımda her yer sessizdi, televizyona bağırان ekip hariç. Futbol maçı vardı ve maçın sonu yaklaşıyordu. Tam yerime yerleşmişken bir çağrı geldi. Birinin yangın alarmı çalıyordu ve evde kimse yoktu.

Hemen aşağı indi, ekipmanlarımızı giydik ve itfaiye aracına bindik. Ne olacağına dair beklenti, tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi. Donny ile olan konuşmam, anneme bağırduğım için duyduğum suçluluk duygusu ve Abigail ile olanlar yüzünden, düşüncelerimi kafamdan atmakta zorlanıyordum.

Çağrı yanlış alarm çıktı, bu da iyi oldu. Aynı zamanda, kamyonete binip istasyona dönerken yine düşüncelerime daldım. Az önce ayrıldığımız evden sadece birkaç blok uzaktayken başka bir çağrı geldi.

"Durum nedir?" diye telsizden dispatcher'a sordum. "Birinin kedisi ağaca tırmanmış. Yakınlarda. Uğrayıp yardım edebilir misiniz?"

Ağaçta sıkışmış bir kedi. Ne kadar sevimli. Gülümsedim ve arkadaşlarıma baktım. "Var mısınız?" Hepsi omuz silkti ve neden olmasın dediler. Zaten dışarı çıkmıştık.

"Adres nedir?" diye sordum ve Persimmon Road'daki adresi hızlıca saymasını dinledim.

Bir saniye. Orası Abigail'in eviydi. Bu, ağaca tırmanan kedinin Winston olduğu anlamına geliyordu. Abigail'in ne kadar üzgün olduğunu düşününce midem sıkıştı. Onu göreceğimi düşününce midem daha da sıkıştı.

Ciğerlerim sıkıştı ve itfaiye aracının tanıdık çelik ve lastik kokusu bile sinirlerimi yatıştıramadı. Kızım bana ihtiyaç duyuyordu, benim kızım olduğu *ya da* bana ihtiyacı olduğu gerçeğini kabul etmese de. Sirenleri çaldım ve ağır botumla gaza bastım. Dört dakikadan az bir sürede

dört dakika içinde olay yerine vardık. Sophie kaldırımında bekliyordu ve bize el salladı. "Winston nerede?" diye bağırarak ona doğru koştum.

Bana gözlerini kırptı. "Rex? Hafta sonu izin alacağını sanıyordum."

"Winston nerede? Abigail iyi mi? Duman kokusu geliyor mu?"

"Belki itfaiye arabasına geri dönmelisin," dedi Sophie, omzumu iterek.

"Durun. Durun. Bizi kedi için çağırdınız. Winston, değil mi?"

O içini çekti, sonra eski meşe ağacını işaret etti. "Orada yukarıda ve aşağı inmiyor. Sanırım korkmuş."

Öne baktım. Sokak lambasının ışığı sahneyi aydınlatıyordu. Abigail, gövdenin dibinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, çok sarsılmış görünüyordu. "Teşekkürler Sophie."

Kalbim durdu. Abigail bir haftadır uyumamış gibi bitkin ve yorgun görünüyordu. İtfaiye aracının parlak farlarına gözlerini kısarak Abigail beni tanıdı ve somurtarak baktı. "Rex? Burada ne işin var?"

"Kediniz için bir çağrı aldım." Yukarıyı işaret ettim.

"Tabii ki aldın," diye mırıldandı. "Yine günü kurtarmaya geldin, ha." Yüzü ağlamış gibi kızarmış ve lekeliydi. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Onu kollarıma alıp teselli etmek, burada olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim.

Ama buna hakkım yoktu. Gabe buraya gelip benden gitmemi istediğinde ona sırtımı dönmüştüm, sonra da Donny'nin geleceğini kurtarmak için kaçtığımda yine sırtımı dönmüştüm. Onu kollarımda tutma ayrıcalığını kaybetmiştim. Göğsüm boşalmış gibi hissediyordum, parmaklarım ona gitme isteğiyle titriyordu.

Boğazımı temizledim ve "Ne zamandır yukarıda?" diye sordum.

"Uzun değil," diye cevapladı, bana bakmadan. Işık çenesine, boynuna vuruyordu. O kadar güzeldi ki ona bakmak acı veriyordu, bu yüzden bakışlarımı yapraklı ağaca çevirdim. Abigail'in sesi küçüktü, "Aşağı inmeyecek. Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Yukarı baktım ve karanlıkta parlayan kedi gözlerini gördüm.

Arkamda, çocuklar merdiveni taşıyordu ama ben bekleyemedim. Kızların ağacın yanına koyduğu basamaklı merdivene çıktım ve olabildiğince yükseğe zıpladım, en alttaki dala tutundum. "Merak etmeyin. Onu yakaladım," diye bağırdım aşağıya, daha fazla destek almak için botlarımı gövdeye sürtüyordum. Kendimi dalın üzerine çekip kedinin yanına tırmandım.

Tüylü küçük ayakları üzerinde dengede durarak bana homurdandı.

"Gel buraya Winston," dedim yumuşak bir sesle. "Abigail senin için endişeleniyor." Winston sanki söylediklerimi tam olarak anlamış gibi miyavladı.

Ancak onun iletişimini tam olarak anlayamıyordum. Bana doğru iki adım attı ve ben ona uzandım.

"Merdiven burada, Rex!" diye bağırdı adamlardan biri. Winston ve ben aşağıya baktık ve kedi miyavlayarak kolumun ulaşamayacağı yüksek dalın kenarına doğru geri çekildi.

"Merdiven yok!" diye bağırdım ve onlar geri çekildi. "Tamam, merdiven yok," dedim ve Winston'a döndüm. "Hadi, gel. Seni eve götürelim."

Kedi yere baktı, sonra bana döndü. Bir milim bile kıpırdamadı, sadece bana dik dik baktı.

Tabii ki bunu kolaylaştırmayacaktı. O benim en büyük hayranım değildi ve Abigail'in kedisiydi. Abigail de kendine benzeyen bir evcil hayvan seçmişti. Dışarıdan sert, ama içten hassas. Geri çekildim, kediye izledim ve sakın bir sesle, "Sanırım Abigail ile aramda ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim.

Winston düşük bir homurtuyla cevap verdi.

"Her şeyi mahvettim. Biliyorum. Onu herkesin önüne koydum. Benimle hiçbir ilgisi olmayan hataları düzeltmeye çalıştım. Önemli olan tek kişiye bakmak yerine, herkesle ilgilenmek için koşturup durdum."

Winston yerleşti ve ağaçtan inmeyi hiç umursamıyormuş gibi patisini yaladı.

Aşağıya bakınca Abigail'in bakışlarıyla karşılaştım. "Abigail'in yanında durmalıydım çünkü o bunu hak ediyor ve her zaman tek başına cesur görünmek zorunda kalmamalı. Keşke zamanda geriye gidip davranışımı değiştirebilseydim de, benim için ne kadar değerli olduğunu bilebilseydi."

Gözleri kararmıştı ve ağacın dibinde kendine sarıldı. Bir an için beni duyduğunu sandım. Gerçekten duyduğunu. Sonra bakışlarını indirdi ve gözlerini kapattı, göğsüm sıkıştı.

Belki de bundan geri dönüş yoktu. Belki Abigail ve ben bir araya geldiğimiz kadar çabuk ayrılmıştık. Bu düşünce beni çılgılık atmak istememe neden oldu.

Ama kurtarmam gereken bir kedi vardı. Winston'a döndüm ve derin bir nefes aldım. Onu yeterince tanıyordum, kalbine giden yolun midesinden geçtiğini biliyordum. Bu yüzden Abigail'e seslendim. "Abigail, çantam hala sende mi?"

O durakladı. "Evet?"

Dalların arasından aşağıya baktım. "Kedi maması aldım ve yan cebine koydum. Getirir misin?"

Tek kelime etmeden yan kapıya koştu. Garip. Eve girmenin en hızlı yolu değildi ama olsun.

Dala oturdum. "Winston, annen en sevdiğin mamaları getiriyor." Bir an dinliyormuş gibi yukarı baktı, sonra diğer patisini yalamaya başladı. Şu anda uzak duruyor gibi görünüyordu, ama çantayı açtığımda koşarak geleceğinden emindim.

"Aldım!" diye bağırdı Abigail. Abigail, dizlerini büküp zıplarken dilini ağzının kenarından çıkardı ve bu ivmeyi kullanarak ödülleri yukarı doğru fırlattı.

Elimi uzattım ve yakaladım, folyo ambalaj yumruğumda buruşmuştu. "Aldım, teşekkürler!"

"Rex, onu indir!" diye bağırdı.

"İndireceğim. Söz veriyorum." Abigail, bir kez olsun doğru şeyi yapmamı hak ediyordu, sadece kedisi için olsa bile. "Tamam, Bay Winston. Biraz atıştırmak ister misin? Aç olduğunu biliyorum." O kedi her zaman açtı. Torbayı açtım ve yumuşak, üçgen şekilli bir ödül verdim.

Burun ucuyla önde, parmak uçlarında ilerledi. Karanlıkta bile bıyıklarının titrediğini görebiliyordum. Evet, onu yakalamıştım. Birazdan avucumun içinde yemek yiyecekti.

Kollarımın arasına atlayacağını düşünerek, uzanamayacağım bir mesafede durduğunu gördüm. Eyvah, yemek işe yaramazsa ne yapacağım? Dal çok küçüktü ve üzerine çıkarsam, kötü durumun daha da kötüye gideceğinden endişeleniyordum. İkimiz için de.

"Hadi ama. Bu ikramları seveceksin. Somon aromalı," dedim ve o yumuşak bir miyavladı. "Seni seviyor, o yüzden aşağıda endişeleniyor. Sen de onu seviyorsun, değil mi?" O yine miyavladı. Sesimi, sadece kedinin duyabileceği kadar alçaltarak, "Evet, ben de onu seviyorum," dedim. Boğazım düğümlendi. Bu sözleri söylemek acı vericiydi, çünkü asla unutamayacağımı biliyordum. Abigail'e sıırıslıklam aşık olmuştum, sonra da her şeyi mahvetmişim. Ama bunu mahvetmeyecektim. Winston'a gülümsedim. "Ee, ne dersin? Artık ona dönebilir miyiz?" Her şeyi denemiştım, bu yüzden tüm ödül mamalarını ona uzattım.

Bana bir an daha baktı ve ben onun yerinden kıpırdamayacağından emindim. Ya da daha doğrusu, dalından. Ama bir pençesini diğerinin önüne koydu

diğerinin önüne koydu ve başını açık çantaya soktu. Onu yakaladım ve sıkıca tuttum, rahat bir nefes aldım. Başını folyo çantada tuttu ve ikramları yiyip bitirirken hareket ettiğini hissettim.

İçimdeki gerginlik biraz azaldı, rahatladım. Kıkırdandım. Winston komik biriydi — ayakkabılarıma kaka yapmadığında ya da battaniyeme işemediğinde.

"Yakaladım!" Onu bir kolumla sıkıca tuttum ve diğer kolumla geriye doğru yürüdüm. "Merdiveni yukarı gönder."

Birkaç saniye sonra merdivenin tepesi ayaklarımın hemen altındaydı. Onu sıkıca tutarak dikkatlice aşağı indim. Botum kuru zemine değdiği anda Abigail onu kollarımdan kapıp göğsüne sıkıca bastırdı. Kafasındaki ödül torbasını yırtıp attı ve onun öfkeli miyavlamalarını duymazdan geldi.

"Winston! Seni sonsuza kadar kaybettim sandım!"

Abigail'in kedisiyle yeniden bir araya gelmesini görünce kalbim kabardı. Kendi dünyasında kedisine sarıldı ve ben parmaklarının kedinin tüylerine gömülmesini ve yüzündeki çizgilerin gevşemesini izledim.

Keşke ben de onun için aynısını yapabilseydim. Keşke ona dokunma, ona ne kadar özel olduğunu söyleme, onu tekrar mutlu etme hakkım olsaydı.

Ama başını kaldırıp dikleştiğinde, gözleri kapanırken, aramızda bir zamanlar var olan şeyin hala kırık olduğunu, belki de onarılamaz bir şekilde kırık olduğunu anladım.

OTUZ ALTI ABIGAIL

REX itfaiyeci üniformasıyla önümde durmuş, ağır ağır nefes alıp veriyordu. Ellerim Winston'ın kürküne gömülü, kalp atışlarım nihayet normale dönmeye başlamışken, ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Ona hala kızgındım. Aslında çok kızgındım. Beni özel hissettirmişti, sonra da bunu yüzüme vurmuştu. Beni, nasıl hissettiğimi umursamadan, istediği zaman alıp bırakabileceği bir nesne gibi davranmıştı. Beni herkesten öncelikli tutmuştu. Kedimi ağaçtan indirmek için ağaca tırmanmak bunu telafi edemezdi.

Ama onun yaptıklarına minnettar olamayacak kadar da uzaklaşmamıştım. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim," dedim, gözlerine bakarak. Gözlerinde endişeyi görmek ve bunu gerçekten kastettiğini merak etmek acı vericiydi.

Rex, düşündüğüm gibi iyi bir adam mıydı? Yoksa o da diğerleri gibi güvenilmez biri miydi?

Beni her zaman hayal kırıklığına uğratan başka bir kişi mi?

O da başını salladı. "Rica ederim. Çağrı geldiğinde görevde olduğum için çok mutluyum."

"Görevde ne yapıyorsun? Sanırım sen..." "Hapishanede geçirdiğim zamandan kurtulmaya çalışıyorum."

"Evet." Omuz silktim, gözlerimi kaçırdım. "Ne, Blair seni kefaletle çıkardı mı?" "Hayır. Ondan bir şey kabul etmektense hapiste çürümek daha iyidir."

Winston'a baktım ve tüylerini okşarken mırıldandım. Alışılmadık bir şekilde, göğsüme sokulmuş kalmaktan mutlu görünüyordu. Belki içeri girince zıplayıp tekrar kendi bölgesinin kralı gibi davranırdı.

Ama sarsılmıştı.

Biraz da benim

gibi.

"Abigail..."

"Bak, Rex, tüm bunları takdir ediyorum," dedim, elimi ağaç ve itfaiye arabasına doğru sallayarak. "Ama bence gitsen iyi olur."

Hareketsiz durup bana baktı. "Onu öpmediğimi biliyorsun, değil mi?"

Çok yorgundum. Tek istediğim, birkaç gün daha yatağıma girip dünyayı unutmakti. Buna daha fazla dayanamazdım. Rex'i hayatıma soktum ve sonunda incindim. Bunun olacağını bilmeliydim. Evelyn gibi olmak istedim, ama buna değmezdi.

"Seni öpenin o olması önemli değil, Rex."

"Nasıl önemsiz olabilir?" Kollarını açarak bana doğru bir adım attı.

Bu çok fazlaydı. İçimdeki acı sert bir top haline geldi ve "Çünkü sen gittin! Kardeşimin benim hakkımda, hakkımızda söylediği şeyleri duydun ve sırtımı dönüp gittin çünkü beni savunacak kadar önemli değildim." "O..."

"Öyle değil..."

"Aynen öyle oldu!" Sesim yakındaki evlere yankılandı. Gözlerimi kapattım ve yüzümü Winston'ın kürküne gömdüm, derin bir nefes aldım. Sakinleşince başımı kaldırdım ve Rex'in bakışlarıyla karşılaştım. "Yorgunum, Rex. Hadi... bırakalım."

"Bırakalım mı? Bu kadar mı? Benim için hiçbir anlamım yok mu?"

"Senin benim için ne ifade ettiğin önemli değil," dedim ve bu doğrudu. On bir yaşındayken, anne babamın evliliğinin bozulmasının benim suçum olup olmadığını merak ederken, acım önemli değildi. Kendi evliliğim parçalandığında da acım önemli değildi. O zaman insanlar, suçun çoğunun bende olduğunu açıkça söylemişlerdi.

Bu da benim hatamdı. Çok fazla şey beklemiştim.

"Sadece bu gecenin bitmesini istiyorum," dedim ve evime doğru döndüm.

"Seni seviyorum, Abigail."

Adımlarım dondu. Sözler içimde yankılandı ve yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Çimlerin üzerinde durup beklerken ona dönüp bakmadım.

"Seni seviyorum. Uzun zamandır seni seviyorum. Bunu itiraf etmekten korkuyordum, çünkü senin umursamayacağını düşünüyordum ve Gabe ile olan arkadaşlığımı kaybetmek istemiyordum."

Rex'e inanamıyordum. Her şey çok hızlı değişmişti. Bana olan duygularını defalarca inkar etmişti. Rex'e sırtımı dönüp Winston'ın kollarımda hırıldamasını dinlerken, önümdeki verandanın ışığına bakıp oraya doğru yürümeli miyim diye düşündüm.

"Abigail."

Kendime rağmen ona döndüm.

"Bana her zaman kendini son sıraya koyan adam olamayacağımı gösterdin. Önceliklerim tamamen altüst olmuştu. Ama izin verirsen, seni öncelikli yapacağım Abigail. Senin için her şeyi yaparım."

Güzel sözler. Boş vaatler. Ama kendi başıma daha iyi olduğumu biliyordum. Kafamı salladım. "Sana ihtiyacım yok, Rex."

Yüzü buruştu. "Bana ihtiyacın olmasını istemiyorum. Benim sana *ihtiyacım olsun* istiyorum
senin beni istemen, Abigail. Seni seviyorum."

Bütün vücudum, iliklerime kadar soğudu. Başımı salladım. "Bazen aşk yetmez."

CHARLIE VE SOPHIE erkekler gittikten sonra geride kaldılar. Rex çantasını da yanına aldığı için ateşi söndürdük ve içeri girdik. Sophie şarabı getirdi ve battaniyelerin altına oturduk.

Pinot Grigio'yu kenarından yudumladım. "Rex beni sevdiğini söyledi." Sophie ve Charlie birbirlerine baktılar. "Duydum."

"Duydunuz mu?"

"Bütün mahalle onun sözlerini duydu eminim. Ama sen duydun mu?" diye sordu Charlie.

"Bak Charlie, senin masalsı bir sonun olması, benim de öyle olacağı anlamına gelmez."

"Neden olmasın? Onu duydun. Cehennemden gelen gelini öpmediğini ve seninle olmak istediğini söyledi," diye ekledi Sophie. Kaşları çatıldı. "Kabul etmelisin ki, oldukça romantikti."

"Romantizm gerçek değil." Küçük düğün tarihimizdeki sahte oyun kadar sahte geliyordu. Yaşadıklarımın sonu, mutlu sonlara nasıl güvenebilirdim? O kadar çok yanmıştım ki, yaralarım hala acıyordu.

Sophie kendi kadehini doldurdu. "Yani o mükemmel değil. Sen de değilsin. Ben de değilim, Charlie de değil," diye devam etti.

"Hey, ben bu işe nasıl bulaştım?" dedi Charlie.

"Mesele şu ki, hepimiz bazen yanlış kararlar veririz. Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Sen hariç, Winston bebeğim." Sophie onun kaçamakçı kafasını okşadı ve o da benim kucağımdan kalkıp Sophie'nin kucağına kıvrıldı.

"Neden onun tarafındasın?" diye sordum, arkadaşımın desteğinin kaybolduğunu hissederek. "Onun açıklamasını duyduysan, bazen aşkın yeterli olmadığını söylediğimi de duymuşsundur."

Charlie iç geçirdi. "Hayır. Ama aşk, hayatın temeli ve yapısıdır. Hayatı yaşamaya değer kılan şeydir."

"Ve benim aşkım var. Sizi seviyorum. Winston'ı seviyorum. İşimi seviyorum. Bu benim için yeterli." Bir yudum daha şarap içtim, ama bu sefer tadı ekşiydi. Yalan gibi tadı vardı.

Bu benim için yeterli miydi? Rex ile farklı bir şey tatmışım. Mutluluk. Mutluluk. Sadece olduğum gibi kabul edildiğimi hissetmek.

Arkadaşlarım birbirlerine bakiştılar. Sophie, Winston'ı iki eliyle okşarken gözleri benim üzerimdeydi. "Ona aşık olduğunu ve onun da sana aşık olduğunu söyledin. Aşk, birini olduğu gibi kabul etmek demektir, hataları olsa bile."

Sözleri beni adeta bir ton tuğla gibi vurdu. İşte buradaydım, kusursuz kusurlu kadın olduğum için sevilmediğim için ağlıyordum... ve aynı nedenle Rex'i reddediyordum. Blair'i öpmemişti. Elbette, Gabe'in önünde beni savunmamıştı, ama kardeşi için endişelenmişti. Tüm düğün haftasonu berbat geçmişti. Bunu ona karşı kullanabilir miydim? Her şeyi mahvetmeye değer miydi?

Rex hata yapmıştı, benim sık sık yaptığım bir şey. Ona, kendime yapılmasını hiç istemediğim şekilde davranıyordum. Sanki birkaç hata yüzünden bir kenara atılabilirmiş gibi. Bu doğru ya da iyi gelmiyordu.

Ama...

Sessizce sordum, "Ya ona kalbimi açarsam ve o yine de beni incitirse?"

Charlie öne eğildi, gözleri dikkatle bana bakıyordu. "Abigail, ne zaman risk almaya değer bir şeyden kaçtın ki?"

OTUZ YEDİ REX

Winston'ın ağaca sıkıştığı haberini aldığım da, Abigail'e sonunda ulaşabileceğimi ummuştum. Üç gün geçmişti ve ondan hala haber yoktu. Gün boyunca kaç kez telefonumu alıp onu aramak ya da mesaj atmak için elime aldığımı, sonra da ona ulaşmadan geri bıraktığımı sayamazdım. O benim itirafımı reddetmişti. Başka ne söyleyebilirdim ki? Başka ne yapabilirdim?

Onsuz kalbim hala ağır olsa da, başka yönlerden daha hafif hissediyordum. Donny telafi etmişti ve şimdi işleri yoluna koyana kadar annemle birlikte küçük dairesinde kalıyordu, bu da bana çok ihtiyacım olan biraz alan sağladı. O iyi olacaktı. Karakolda daha fazla zaman geçiriyordum ve hayat, tüm bu maskaralık başladığından beri hiç olmadığı kadar istikrarlı hissediyordu.

Sonra telefonum çaldı. Stone'un adını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sonra klanın başka bir üyesinin aradığını fark edince kalbim çöktü. Gabe arıyordu.

Tedirginlik beni sardı. Hapishaneden bu yana ilk kez konuşuyorduk, bu da ortaokuldan beri en uzun konuşmamızdı. Derin bir nefes alıp cevap vermek için ekrana dokundum.

"Alo?"

"Selam dostum. Nasıl gidiyor?"

"İyiyim," diye cevapladım, ama bunun yalan olduğunu fark ettim. Elimi saçlarımın arasına soktum ve itiraf ettim, "Bu doğru değil. Ben... Ben idare ediyorum."

"Anlıyorum," dedi ve boğazını temizledi. "Hey, bugün Sullivan's'a uğra. Senin için acı kanatler hazırladım."

Her şey normale dönmüş gibiydi. İtirafım ve onun arkasında kız kardeşiyle yatmam hiç olmamış gibi. Gerçek miydi? "Acılı kanat mı? Bana kızgın olduğunu sanmıştım."

"Öyleydim. Ama artık değilim."

"Gerçekten mi? Öylece mi?" Gabe'in en iyi arkadaşım olsa bile bana bu kadar kolay affedeceğini sanmıyordum.

"Sayılır. Aşağı geldiğinde anlatırım. Öğle yemeği nasıl?"

Derin bir nefes aldım. Gabe'in sessizliğinin beni bu kadar etkilediğini fark etmemiştim. Abigail'i kaybetmenin üstüne bir de onun dostluğunu kaybetmek, başa çıkamayacağım kadar ağır gelmişti. Ama şimdi umut yeşerdi. "Tabii, gelirim."

Öğlen vaktinden hemen önce, yıllardır yaptığım gibi Sullivan'ın kapısından içeri girdim. Gabe her zamanki gibi yakası açık gömleğiyle barın arkasında duruyordu.

Başını kaldırıp gülümsedi ve beni her zamanki tabureme çağırdı. Her zamanki yerime oturdum, o da barın etrafından dolaşıp yanıma oturdu. "Kanat var demiştin?" diye şaka yaptım, ona yan gözle bakarak "Bir dakika. Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

"Hemen geliyor. Söylemem gereken bazı şeyler var." Sesinde ciddiyet vardı, bu da göğsümü sıkıştırdı. Belki de bu dostça bir buluşma değildi.

"Tamam..."

Gabe dirseğini bara dayadı ve gözlerime baktı. "Dürüst olacağım, karanlıkta bırakılmaktan hoşlanmıyorum. Sen ve kız kardeşim arasında bir şey varsa, bunu bilmem gerek. Biz arkadaşız."

"Haklısın," dedim, sözlü saldırının geleceğinden emin olarak. Ama eski arkadaş olsak bile bunu kabul etmeyecektim. "Ama bunu sana söylememi pek kolaylaştırmadın."

"Haklısın. Abigail konusunda biraz pislik olduğumu anlamaya başlıyorum."

"Evet, öylesin. Abigail ise kendi başına bir kadın. Akıllı, bağımsız, başarılı bir kadın. Biriyle çıkmak için senin iznine ihtiyacı yok."

Gabe şaşırmış görünüyordu ve bunun, benim bu kadar dürüst konuşmamdan alışık olmadığı için olduğunu biliyordum. "Biliyorum. Geri çekilmeliyim. Abigail yetişkin bir kadın ve ona yeterince değer vermiyorum."

"Hayır, vermiyorsun."

"Dostum, özür dilemeye çalışıyorum," diye itiraz etti.

"Özür dilediğini duymadım," dedim alaycı bir gülümsemeyle. Artık hepimizin yalanlarını yüzüne vurmanın zamanı gelmişti.

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Abigail'le birlikte olmana bu kadar kötü davrandığım için özür dilerim ve senin peşine düştüğüm ve Blair'i öptüğüne inandığım için özür dilerim."

Daha fazlası olduğunu anlamalıydim. Tüm bu dramaya kapıldım."

"Yani şimdi bana inanıyor musun?"

"Evet, sen her zaman benim için harika bir arkadaş oldun. Bir de Sophie videoyu YouTube'da bulmuş. Birisi rastgele paylaşmış."

"Gerçekten mi?" diye sordum ve o başını salladı. "Abigail de gördü mü?"

Gözlerini indirdi. "Bilmiyorum. Benimle konuşmuyor." "Kahretsin."

Gabe dudağını ısırды. "Boşanmasından sonra bile bu kadar kötü değildi."

Bara yaslanıp ahşap desenlere baktım. "Çünkü ben her şeyi mahvettim."

"İkimiz de mahvettik."

Bir an sessiz kaldık. Uzun bir nefes verdim ve "Onu seviyorum, Gabe," dedim.

Gözlerime baktı. "Öyle mi?"

"Evet. Onu geri kazanmak istiyorum."

O da bunu sindirirken yavaşça nefes verdi. "Bunu nasıl yapacaksın?"

Asıl soru buydu. Winston'ı ağaçtan kurtarmıştım. Ona hislerimi söylemiştim. Her şeyi ortaya koymuştum. Bu noktada yapabileceğim başka bir şey var mıydı? Bilmiyordum, ama artık denemem gerektiğini biliyordum. Geriye yaslandım ve parmak eklemlerimi bara vurdum. O anda (umarım) parlak bir fikir aklıma geldi. "Sen bana o kanatları getir, ben de sana ne düşündüğümü söyleyeyim, ne dersin?"

Gülümsedi. "Hemen geliyor!" Gabe tabureden atladı ve mutfığa yöneldi. Ben barda oturup tüm konuşmayı dinledim. Gabe ve ben iyiydik. İyi olmaktan da öteydik, çünkü sonunda birbirimize karşı dürüst olmuştuk.

Artık beni Abigail'den uzak tutmak yerine, onu geri kazanmama yardım edecekti.

OTUZ SEKİZ ABIGAIL

ARKADAŞLARIMIN sözleri, gittikten sonra uzun süre kafamda yankılandı. Günler, ev gezileri, müşterilerle ve müteahhitlerle toplantılar ve işimle ilgili tüm ekstra işlerle akıp gitti.

Ve çok fazla ekstra iş *vardı*. Telefon durmadan çalışıyordu. Theo Sinclair'i, Evelyn ile yaptığı müzakerelerle ilgili bir sonraki teklif için aradığımda, neler olduğunu öğrendim.

Park ettiğim arabamda, Baker evinde bir başka ev gösterimini bitirmiş, genç çiftin bir teklifle geri geleceğinden emin bir şekilde oturuyordum.

"Son üç yıldır kasabanın en çok satış yapan emlakçısı olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Oh," dedim şaşırarak. "Evet. Bu yıl henüz bitmedi, ama işler iyi gidiyor."

"Sonunda bunu reklamda belirtmenize sevindim," dedi Theo. "Bu tür şeyler, diğer korkaklarla zamanımı boşa harcamadan önce sizi aramamı sağladı."

Gözlerimi kırptım. Theo'nun sözleri birkaç saniye sonra kafamda yerini buldu. "Reklamını mı veriyorsun?"

"Bu arada, reklam panosu harika görünüyor. Neyse, konuştuklarımızı ayrıntılı olarak e-postayla göndereceğim, bakalım yaşlı cadaloz o mülkü satmak isteyecek mi."

"Bekle," diye araya girdim, telefon titredi, Theo açıkça kapatmak istiyordu. "Reklam panosu derken ne demek istiyorsun?"

"Şehrin hemen dışındaki otoyolda mı?" diye cevapladı Theo. "Henüz asıldığını bilmiyor muydun?"

"Şey," dedim. "Hayır."

"İyi görünüyor. Kapatmam gerek. Anlaşma nasıl gidiyor, haber ver."

"Tamam," dedim ve telefonu kapattım.

On beş dakika sonra, otoyolda dolaşıp şehre geri dönüyordum ve tüm pazarlama materyallerimde kullandığım devasa, gülümseyen yüzümün fotoğrafını gördüm. Fotoğrafın yanında "ABIGAIL İLE SATIŞI KAPATIN" yazıyordu. Hemen altında ise daha küçük harflerle "ÜÇ YILDIR NEW ELWOOD COUNTY'NİN EN ÇOK SATAN EMLAKÇISI" yazıyordu.

Parmaklarım direksiyonu sıkı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. O kelimelerin orada, kocaman harflerle yazılması korkutucuydu. Başarımı bu şekilde ilan etmeye alışkın değildim. Ama aynı zamanda iyi hissettiriyordu.

Sonuçta, bu gerçektir.

Arabamdaki eller serbest modunu açıp Charlie'yi aradım.

"Selam! N'aber?" diye cevapladı.

"Şey..." dedim. "Şehrin dışındaki reklam panosunu gördün mü?"

"Hayır. Ne panosu?" diye sordu, benim kadar şaşkın bir sesle.

"Üzerinde benim resmim olan, en çok satış yapan emlakçı olduğumu ilan eden panosu." "Gerçekten mi? Ne zaman yaptın?"

Direksiyonu tutarken ellerim biraz titriyordu. Daha önce adımları ve gözlerimi bu kadar büyük görmemiştim. "Ben yapmadım."

"O zaman brokerın yapmış olmalı, değil mi?" dedi. "Belki... ama bana söylemeden böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

bana haber vermeden böyle bir şey yapacağını sanmıyorum." Yüzümün nasıl oraya kadar çıktığını anlamaya çalışırken alt dudakımı ısırdım.

"Son zamanlarda çok meşguldün. Muhtemelen mesajı görmemişsindir. Ama kulağa harika geliyor! İşten çıkar çıkmaz Ted'i de alıp gidip bakacağız." Ted, eski, hurda arabasına verdiği isimdi.

"Sence onlar bunun bir hata olduğunu fark edip sen oraya varmadan indirirler mi?" diye sordum, kafam hala dönüyordu.

"Olmaz! Artık New Elwood'a aşık olan her turist, şehre girerken senin yüzünü görecek."

"Bu harika olur. O kadar işim olur ki kendi ajansımı kurmak zorunda kalabilirim." Belki Sweetgum Bulvarı'ndaki alışveriş merkezindeki bir ofiste...

Neşeyle güldü. "Sonunda!"

Gülümseyerek, eve dönmek için bir sonraki çıkışa döndüm. Charlie, evimin ön kapısına kadar tüm ev tadilatlarını ve yeni otelin durumunu anlattı. Kapının önünde, yerel Çin restoranından alınmış bir paket yemek buldum. Kaşlarımı çattım. Cuma günüydü

ama olan biten onca şey yüzünden ödemeyi yapmayı unutmuştum. Belki de bir hata yapmışlardı ya da paramı ödeyeceğimi bildikleri için yine de teslim etmişlerdi?

Çantayı içeriye götürdüm, Perşembe günlerinin geleneksel lezzetinin kokusunu içime çekerek Lotus Flower'ı aradım.

"Borcunuz yok," dedi sahibi. "Bir yıllık ödeme önceden yapıldı. Her Perşembe ve Cuma."

Nasıl olur?

"Anlamıyorum. Siparişi kim ödedi?" "Adı yoktu, ama bir erkekti. Sesi kalındı."

Bir erkek mi? Gabe olmalıydı. Hapisten beri onunla konuşmamıştım, belki de bu şekilde dikkatimi çekmek istiyordu. Açlığımı gidermek için yeterince yedim ve Winston'a da birkaç parça verdim. O yüze nasıl hayır diyebilirdim? Gabe'in Sullivan's'ta olacağını biliyordum, bu jestten sonra gidip onunla konuşmamın daha iyi olacağına karar verdim. Vakit gelmişti.

Tanıdık restoran ve barın kapısını açtığımda midem gerildi. Donny ve Blair'in sahte düğününden beri buraya gelmemiştim. Akşam yemeği vakti olduğu için masalar doluydu ve barda sadece birkaç yer vardı. Yaklaşırken kardeşimin gözleriyle buluştum.

Hemen gülümsedi ve yanına yürüdü. "Vay, vay, bakın kim gelmiş. Abigail Stone, üç yıldır en çok satış yapan emlakçı."

Billboardda öyle yazıyordu. Gözlerimi kısarak parçaları birleştirmeye başladım. "Bir saniye. Bu billboardu sen mi astın?"

Gabe güldü. "Hayır, ama birinin bunu ortaya çıkarmasının zamanı gelmişti. Bugün tüm müşterilerime söylediğim gibi, kız kardeşim Abigail Stone, New Elwood'un en iyi emlakçısıdır."

Gözlerimi aralıksız kırpıştırdım. Onu doğru duymuş muydum? Kasabanın en iyi emlakçısı ben miydim? Bunun doğru olduğuna inanıyordum, ama onun bunu itiraf etmesini hiç beklemiyordum. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır, ciddiym. Seninle gurur duyuyorum, Abigail."

Benimle gurur mu duyuyor? Kardeşimin sıcak sözleri ve gözlerindeki samimiyet kalbimi kabarttı. "Gerçekten mi?"

"Evet, sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim. Seni küçük kız kardeşim olarak görmeye o kadar alışmışım ki, senin harika bir kadın olduğunu göremedim

kadın olduğunu göremedim. Bazen başını belaya soksan bile."

"Ah, Gabe!" dedim, gözlerimin yaşlanmaması için uğraşarak. "Bu yüzden mi gelecek bir yıllık Çin yemeği siparişimi önceden ödedin?"

Ne dediğimi hiç anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Seni seviyorum kardeşim, ama buradan bedavaya sıcak kanat artıkları alabiliyorken neden bunu yapayım ki?"

Tamam, şimdi daha çok ağabeyim gibi konuşuyordu. "Eğer sen yapmadıysan, kim yaptı?"

Gabe arka duvardaki sıra sıra kabinleri işaret etti. Rex'in tek başına oturmuş, gözlerini telefonundan ayırmadan baktığını fark etmeden önce, o koyu saçları bir anlığına gördüm.

Göğsüm sıkıştı. Dudaklarımı sıkıp nefes verdim, ayaklarım o kadar titriyordu ki barın kenarına tutunmak zorunda kaldım.

"Abigail?"

Kardeşıme baktım.

Üzgün bir gülümsemeyle "Bunca yıl senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Sana bu kadar küçümseyici davrandığım için özür dilerim. Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Başımı salladım. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum. Birbirimize pek söylemiyoruz ama seviyorum." "Ben dürtüsel bir beceriksiz olmama rağmen mi?" diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalıştım.

havayı yumuşatmaya çalıştım.

"Kendin hakkında böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın," diye azarladı. "Bu, doğru olmasa bile hepimizin buna inanmasına neden oluyor."

Boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Rex'le konuşmam lazım." Kardeşim beni bıraktı.

Son bir kez ona bakıp gülümsedim. "Ben de seni seviyorum. Bazen otoriter bir pislik olsan da."

Kahkahası parlak ve samimiydi. "Duydum. Daha iyi olacağım."

Gülümseyerek, kabindeki adama döndüm. Kalbim hızla çarpmaya başlayınca gülümsemem kayboldu.

Biraz pervasız olmak dışında yapacak bir şey yoktu. Şimdi değilse, ne zaman?

OTUZ DOKUZ REX

"MERH

Başımı kaldırmadan onun olduğunu anladım. Abigail, şık takım elbisesiyle, büyük çantası ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla karşımda duruyordu. Kalbim çarpıyordu. Bildiğim kadarıyla, Gabe ile hâlâ konuşmuyordu. Buraya geleceğini beklemiyordum.

"Hey," diye cevap verdim, gözlerim yüzünde dolaşıyordu. O kadar güzeldi ki, ona bakmak acı veriyordu, özellikle de ona acı verdiğimi bildiğim için.

Ama bakışları keskinleşti ve telefonumun ekranına kayd. "O ne?"

Boğazımı temizledim. "Oh. Ben sadece, şey, ateş çanaklarını arıyordum." "Ateş çanakları mı?"

"Evet, arka bahçe için."

Gözleri artık küçük birer çizgiye dönüşmüştü. "Arka bahçen mi?" diye sordu. "Hayır," dedim.

Yüzündeki ifade yumuşadı ve karşımda oturdu. "Benim arka bahçem için değil, değil mi?"

Telefonumu kilitledim ve omuz silktim. "Olabilir. Sakıncası var mı?"

Bana bakmadan cevap verdi, "Sanırım hayır. Lotus Flower'dan gelen siparişimi eve getirmek sorun olmaz. Sen bunu bilmiyorsun, değil mi?"

Yine omuz silktim. "Siparişi yenilemen gerektiğini söylemiştin, ben de senin yerine halledeyim dedim. Otoyoldaki reklam panosu yüzünden işlerin daha da yoğunlaşacaktır." Kaburgalarım o kadar sıkışmıştı ki kalbim patlayacak gibi hissettim. Ne düşüneceğini bilememiş gibi bana bakıyordu, öfkeli ama aynı zamanda minnettar da gibi.

"Demek benim yüzümü oraya sen koydun," dedi ve ben başımı salladım. Suçluydum. Abigail'in parmak uçları masanın kenarına dokundu. Alçak bir sesle sordu, "Neden bunu yaptın?"

"Çünkü beni yine reddedersen, en azından otoyolda senin o kocaman, güzel gülümsemeni görebilirim," diye cevap verdim, sırtarak. Bana kocaman, güzel, alaycı bir gülümseme attı. "Ama cidden, Abigail, insanlar senin ne kadar harika olduğunu bilmeli. Sen onların sandığı gibi pervasız bir kadın değilsin."

"Benim sevgimi satın alamazsın, Rex Montgomery."

Gülümsememin genişlemesine engel olamadım. Her zaman karşılık vermeye hazırdı. İşte benim kızım. "Öyle yapmaya çalışmıyorum. Bu işe başladığımdan beri sana sadece kaos getirdim, bu yüzden bir süreliğine hayatını biraz kolaylaştırmaya çalışıyorum."

Yutkundu. Gözlerinde çatışma vardı, ama sonra omuzları düştü. "Şey... teşekkür ederim."

Elini uzattım ve avucunu avucuma aldım. Dokunuşu içimi yakıp kavurdu, masum, samimi ve heyecan vericiydi. "Burada olduğuna sevindim. Seni özledim."

Elini çekmemiştı ve bakışları benimkilerle buluştu. "Sen de tek değilsin. Winston da seni özledi." Dudaklarını ısırdı.

"Öyle mi?" Gülümsedim. "Zavallı kedi."

O da başını salladı. "Oda oda dolaşıp kokluyor ve *'Rex'in ayakkabıları. Rex'in ayakkabılarına kaka yapmam lazım'* diyor."

Gülerek, "Belki onu ziyaret etmeliyim. Onun hoşuna gidebilecek eski spor ayakkabılarım var." dedim.

Savunmasız bir şekilde kıkırdadı. Beni tamamen affettiğinden emin değildim, ama beni uzak tutmak için ördüğü duvarların yıkılmaya başladığını hissettim. Sanki sonsuza kadar süren bir süre boyunca gözlerime baktı, sonra "Yarın akşam yemeğe ne dersin? Benim evimde." dedi.

Akşam yemeği mi? Abigail ile mi? Yarın mı? Sanki bir rüya gerçek olmuştu. "Orada olacağım."

KIRK ABIGAIL

Fırından dumanlar yükseliyordu ve ilk kez denediğim lazanyanın kömürleşmiş kalıntıları yenilmez görünüyordu. Inleyerek tabağı aldım ve mutfak çöpüne attım.

Mikrodalgadaki saate baktım. Rex her an gelebilir ve ben akşam yemeği hazırlamamıştım. Dün akşam eve geldiğimde kendimi o kadar iyi hissetmiştim ki, Çin yemeğinin kalanını yemiştim.

Buzdolabında kalan tek şey bir şişe soğuk Chardonnay ve yarım paket çedar peyniri vardı. Üstelik market markası, pahalı bir şey bile değildi. Onu yemeğe davet etmemeliydim. Onun için güzel bir yemek pişirebileceğimi de nereden çıkardım ki?

Sadece... o reklam panosunu ve Çin yemeğini ayarlamıştı, sonra onu gördüm, siyah saçlı, kaslı ve çok yakışıklıydı, ve ben mantıklı düşünememiştim.

Kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Lotus Flower'da sürekli sipariş verdiğim yemekler bile, bunu öğrenenler alay konusu yapıyordu. "*Tipik Abigail, üniversitedeymiş gibi yaşıyor.*"

Ama Rex hiç öyle tepki vermedi. Bir yıl boyunca benim siparişlerimi ödemek için zahmet etti. Bu bir şey ifade ediyordu, ve bunun nedeni para değildi. Bu jest, çok çalışıp yemek yapmaya vakit bulamadığım ve vakit bulsam bile yemek yapamadığım halde beni kabul ettiğini gösteriyordu. Beni ve işimi o kadar çok değer veriyordu ki, başarılarımı ilan etmek için lanet olası bir reklam panosu satın almıştı.

Ve paradoksal olarak, tüm bu kabul edici jestler, benim *de* ona bakmak, onun için yemek pişirmek, ona minnettar olduğumu göstermek istememi sağladı.

Ama lazanya, bu yemek için özel olarak aldığım yepyeni seramik tabaktan kayıp siyah çöp torbasına dökülürken, yine aynı eski başarısızlık hissine kapıldım. Yine.

Sosunu bile sıfırdan yapmamıştım! Tavaya kıyma döküp üzerine bir kavanoz domates sosu dökmüştüm. Makarna fırında

ve eksikliklerimi telafi etmek için market marka peyniri çok fazla kullanmışım.

Ve şimdi her şey çöpteydi.

Gözlerim yaşlarla dolarken, bir kamyonetin gürültüsü Rex'in geldiğini haber verdi. Umutsuzluk midemde bir çukur açtı.

Onu akşam yemeğine davet etmişim ve ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Yemek yoktu. Fırına atacak donmuş pizza bile yoktu. Teşekkür etmek için çok uğraşmışım. Muhtemelen başarısız İtalyan yemeği denememden terlemiş, gömleğimde domates sosu lekesi olan halimi görünce, benimle uğraşmanın çok zor olduğuna karar verecekti.

Her zaman böyle olmaz mıydı? Çok zor, çok dürtüsel. Yeterli değil.

Ağlamaya hazır bir şekilde çöp kutusuna baktım. Ve dün akşamki paket servis kaplarını gördüm. Rex'in beni kabul ettiği için, beni sevdiği için ayarladığı paket servis.

Nefes verdim.

Kapı zili çaldı. İçimi korku kapladı, ama artık bir şey yapamayacak kadar geç olmuştu. Derin bir nefes aldım, omuzlarımı dikleştirdim ve her zaman yaptığım şeyi yaptım: zorluğun üstesinden gelmek için cesaretimi topladım.

KIRK BİR REX

Abigail'in verandasının ışığında durup kapısını çalarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Elimdeki kağıt poşet hışırdadı ve diğer elimdeki sonbahar renkli buket tatlı bir koku yaydı.

Uzun bir gün olmuştu. Aklım o kadar meşguldü ki, onu düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Sonunda onu tekrar göreceğim bu anı düşünüyordum.

Beni davet ettiğine, gerçekten görmek istediğine hala inanamıyordum.

Saniyeler geçiyordu. Pencereye baktım ama Winston ortalarda yoktu. Tekrar çaldım. Avuçlarım, kağıt market poşetine ve plastik çiçek paketine yapışmış, terlemişti. Fikrini mi değiştirmişti?

Sonra kapı açıldı. Abigail kapının diğer tarafında duruyordu, başı uçuşan saçlarıyla çevrili, beyaz tişörtü sayısız domates sosu lekesi ile kaplıydı. Telaşlı görünüyordu, gözleri geniş ve endişeliydi.

Gülümsemeden kendimi alamadım. Abigail her zamanki gibi mükemmel görünüyordu.

"Gelmişsin," dedi ve yutkundu. Bu, umduğum gibi kollarını açarak karşılama değildi, ama istediğim şey için mücadele etmeye hazırdım. Kapıdan uzaklaştı. "İçeri gel." Ayaklarım ahşap zemine değdiği anda omuzlarım düştü ve içimi huzur kapladı. Arkamdan kapıyı kapattım.

"Sana bunları getirdim. Renkleri bana senin ağacını hatırlattı," dedim biraz beceriksizce, Winston'ın sığındığı meşe ağacına doğru başımı eğerek.

Abigail gülümsedi, ama biraz zoraki görünüyordu. Beni davet ettiği için pişman mıydı? Ben yanlış mı anlamıştım ve çiçekler haddimi aşmış mıydı?

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, bandı bir kerede çekmeye hazırdım. Beni burada istemiyorsa, gitme düşüncesi içimi parçalasa da, bunu şimdi duymayı tercih ederdim.

Abigail uzun bir nefes verdi ve beni içeri aldı. Omzunun üzerinden mutfağı işaret etti. "Sadece yaptığım yemek... yenilmez oldu." Başı

düştü, yutkunurken boğazı titredi. "Güzel bir şey yapmak istedim. Bu bir zeytin dalı olsun istedim, ama ben... batırdım."

İkimiz de onun söylemediği kelimeyi duyduk: *yine*.

Kalbim şiddetle çarpmaya başladı. Karşımda güzel, cesur bir kadın vardı, benim için kendini ortaya koyuyordu. Beni düşünüyordu. Benim için çaba gösteriyordu.

Elimi uzattım, çenesini kaldırdım ve o büyük, güzel kahverengi gözlerine baktım. "Bu çok tatlı, Abigail."

Yanakları pembeleşti ve dudaklarını ısırdı. "Mutfak zamanlayıcısını kurmayı hatırlasaydım güzel olurdu. Üstelik gömleğimi lekeledim. Ben dağınık biriyim, Rex."

Gömleğindeki domates lekesine baktım, ama bu onun doğal güzelliğini hiç bozmamıştı, ve gülümsedim. "Dağınık halini seviyorum. Bu, senin gördüğüm en güzel kadın olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Rex," diye azarladı. Yumuşak kaşları dikleştirdi, sesi yumuşadı. Yanakları bir an kızardı, sonra nefes aldı ve başka yere baktı. "Eğer akşam yemeğin o kağıt torbada değilse, bu gece aç kalacağız."

"Oh, bu çantada mı?" dedim. "Buna akşam yemeği diyebiliriz."

"Şarap mı?" diye sordu. "Çünkü ben bir şişe açtım bile."

"Ocağın üzerinde yapılan patlamış mısır ve tüm malzemeleri var." Kahverengi kağıt torbaya bakmasına izin verdim.

O anda her şey değişti. Abigail market poşetine ve bana baktı, gözleri yaşlarla doldu. "Bana çiçek ve patlamış mısır mı getirdin?"

"Mikrodalgada yapılan o çöplüklerden değil," diye ekledim.

Yutkundu. "Bana ocakta nasıl yapıldığını göstereceksin demiştin."

"Gördün mü? Sözümü tutuyorum."

Çenesi titredi. "Ve akşam yemeğinde patlamış mısır yemenin sakıncası yok mu?"

"Abigail. Seninle birlikte yiyebilirim akşam yemeğinde taş bile yerim." Derin bir nefes aldım, ona olan aşkıma tekrar tekrar ilan etmeye hazırdım —ama sonra bacağımın etrafında sıcak bir şeyin döndüğünü hissettim. Winston bana sokulmuştu.

Eğilip kulaklarının arkasını kaşıdım. Sakallarının olduğu yere dokunana kadar ellerime yaslandı. Emin olamadım ama sanki

gölümsüyor gibi görünüyordu. "Onun beni özlediğini söylediğinde, bunun senin için bir şifre olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi doğruyu söylediğini düşünmeye başlıyorum. Hiç bu kadar dostça davranmamıştı."

"Bence bu, 'Beni ağaçtan kurtardığın için teşekkür ederim' demek için onun yolu," dedi Abigail.

"Ne zaman istersen, Winston," dedim ve ayağa kalktım. "Popcorn'u hazırlayalım mı?"

Abigail'in kaşları çatıldı, bakışları keskinleşti. "Gerçekten sorun değil mi?"

Çantayı yere koyup yaklaştım. Abigail, ellerimi kollarında gezdirip parmaklarımı parmaklarıyla doladığımda yumuşadı. Geri çekilmedi. Beni kovup bir daha görmememi söylemedi.

Göğsümde umut yeşerdi.

"Abigail, hayatının geri kalanında benim için yemek yapmasan da umurumda değil. Buraya yemek için gelmedim. Buraya geldim çünkü sensiz çok mutsuzum. Yaptıklarımı telafi etmek için buradayım. Dizlerimin üzerine çöküp affetmen için yalvarmak, yeniden başlamanıza izin vermen için yalvarmak için buradayım." Dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimi ondan ayırmadan dua ettim, umut ettim ve yalvarmama izin vermesini diledim.

"Rex..."

"Bırak bitireyim." Elini dudaklarıma götürdüm ve tatlı tenini öptüm. "Abigail, seni çok uzun zamandır seviyorum. Ne zaman başladığını bile bilmiyorum. İçimde kök saldı ve büyüdü, büyüdü, büyüdü. Tek bildiğim, bir noktada kendimi her gün Sullivan'da öğle yemeğinde bulduğum, Gabe'i görmek için değil, sana bir göz atmak için. Gülüşünü duymayı dört gözle bekliyordum. Gülümsemeni. Bir satış daha kapatmak üzereyken gözlerindeki ışığı. Hayatının kenarlarında geçen o küçük anlar yeterliydi, ta ki artık yeterli olmaktan çıkana kadar. Ta ki daha fazlasını hayal etmeye başlayana kadar. Senin için yeterince iyi olamayacağımı hiç düşünmemiştim, Abigail..."

"Rex, hadi ama. Gerçekçi ol."

"Gerçekçiyim. Sen her şeyisin, ben nasıl senin için yeterince iyi olabilirim? Azimli. Komik. Güzel. Spontane. Cesur. Daha sayabilirim." Elini elinde sıkı. "Durma, devam et."

Gülerek ayağa kalktım ve kolumu beline doladım. Onu kendime doğru çekerken, kalbim sakinleşti. Bana yaslanan ağırlığı çok doğruydu. Önümdeki sıcaklığı, eve dönmüş gibi hissettirdi.

Boynuma doladığı kolları, olmak istediğim tek yer gibi hissettirdi.

"Sana deli oluyorum, Abigail. Ve bu aptal düğün planı sana daha da aşık olmamı sağladı. Sen benim olmak istediğim her şeysin."

"Şimdi saçmalıyorsun. Toplumun direği Rex Montgomery, kasabanın serserisi gibi olmak mı istiyor?"

"Sen beceriksiz değilsin. Sen inanılmazsın. Artık o reklam panosunu gören herkes bunu bilecek." Alnımı alnına dayadım. "Ve aksini söyleyen olursa, Rex tarzı bir yumruk yer."

O güldü, sonra burnunu çekti, sonra daha çok güldü. "Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Gerçek. Artık numara yok."

Bu sözler onun başını kaldırmasına neden oldu. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve içinde umut, korku ve acı gibi duygular dönüyordu. Abigail hakkında yeni bir şey fark ettim. O kadar çok insan tarafından hayal kırıklığına uğramış ve terk edilmişti. Ben de dahil. Onu gurur duyduğumu göstermediğim her seferinde onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Onu reddettiğim veya kardeşini tercih ettiğim her seferinde.

Bir daha asla.

"Özür dilerim, Abigail," dedim sessizce. "Seni incittiğim için özür dilerim. Sana ihtiyacın olanı vermediğim için özür dilerim."

"Neye ihtiyacım vardı?"

"Her zaman, ne olursa olsun, senin yanında olan biri. Ne kadar harika olduğunu gören ve kendinden şüphe etmeye başladığında seni cesaretlendiren biri. Seni koşulsuz, her gün, yağmur çamur demeden, sorgulamadan seven biri."

O burun kıvırdı. "Buna inanmak istiyorum, Rex. Ama hayat masal değil."

"Ve ben prens değilim. Hatalar yapacağım. Zaten yaptım. Ama her zaman yanında olacağım. Ve seni sevmeye devam edeceğim, eğer izin verirsen."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Senin kadar iyi, özverili ve sorumluluk sahibi birini hak etmiyorum. Seni mahvedeceğim, Rex. Her şeyi mahvederim."

Burnumla ona hafifçe dokundum. "Her şeyi daha iyi hale getirirken nasıl mahvedebilirsin?"

Yutkundu. Dudaklarından titrek bir nefes çıktı. "Korkuyorum." Gözlerini sıkıca kapattı. "Beni bu kadar önemseyen birine her güvendiğimde, yüzüme patladı. Buna inanmaya korkuyorum. Bunu bu kadar çok istemeye ve elinden alınmasına korkuyorum."

Onu sıkıca sarıp sarmaladım, kalbim acıyordu. Saçlarının kokusunu içime çekerek, şakağına bir öpücük kondurdum ve ona asla ondan kaçmayacağımı nasıl anlatabileceğimi düşündüm.

Ondan uzaklaşarak, başparmaklarımla Abigail'in yanaklarını okşadım ve söyleyebileceğim tek şeyi söyledim. "Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, son birkaç gün sanki bir parçam ölmüş gibi hissettim. Sanki kalbim doğru düzgün atamıyor, bir daha ritmini bulamayacakmış gibi. Seni pervasız, dürtüsel, cesur ve spontan yapan her şeyi seviyorum. Yemek yapmaktansa dışarıdan yemek sipariş etmeyi tercih etmeni seviyorum, çünkü ben de öyle. Lotus Flower'da senin siparişini hallettikten sonra, Famous Sal's Fried Chicken'da kendim için de bir sipariş verdim."

Gözlerindeki korku kaybolurken güldü. "Eğer birlikte olacaksak, bu paket servis bütçesi için çok fazla ev satmam gerekecek."

Onu kendime yaklaştırdım, ellerimi belinin iki yanına koydum. "Bu birlikte olacağımız anlamına mı geliyor? Sen ve ben?"

Bir şey yuttu. "Söylediklerinin hepsini gerçekten kastettiniz mi?"

"Her kelimesi. Seni o kadar çok seviyorum ki, sensiz bir gelecek hayal edemiyorum. Sensin. Her zaman sen oldun."

Yumuşak bir nefes aldı, parmaklarını ensemin saçlarına geçirdi ve beni kendine çekti. "Öp beni, Rex," diye fısıldadı ve bu, hayatımda duyduğum en güzel üç kelimeydi.

Aslında, en güzel ikinci kelimelerdi. En güzel üç kelime bir saniye sonra geldi, dudaklarımla arasında mırıldandı: "Seni seviyorum."

İnledim, gerginliğim bir anda kayboldu, sonra onu kucakladım ve dizlerim kanepeye değene kadar yürüdüm. Sonra onu minderlerin üzerine yatırdım ve kumaşın üzerine yayılmış sarı saçlarına, kirli tişörtüne, yırtık kot pantolonuna baktım.

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Senin her şeyini seviyorum. İyi yanlarını, kötü yanlarını, pervasız yanlarını."

Gülümsedi ve kot pantolonunun fermuarını oynadı. "Şu anda biraz pervasız hissediyorum," diye itiraf etti.

Ellerim pantolonuma uzandı. "Öyle mi?"

"Belki de kendimi kontrol altında tutmak için birkaç kurala ihtiyacım var." Alt dudağını ısırды ve o büyük kahverengi gözleriyle bana baktı, ve ben yalan söylemediğimi biliyordum

: ya o olacaktı ya da hiç kimse. Ve bundan sonra sonsuza kadar onun olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Kural bir," dedim, "Geldiğinde benim adımı söyle ve sakın yastıkların arasında boğmaya kalkma..."

BİR SÜRE SONRA, nihayet mutfağa vardık. Abigail, domates sosuyla lekelenmiş tişörtü ve geçen hafta hayal gücümü çılgına çeviren mor tangasıyla duruyordu. O altta çıplak olduğu için ben de göğsümü açık bırakıp pantolonumu giydim.

Popcorn malzemelerini tezgahın üzerine koydum ve Abigail'i kendime çekip, işe başlamadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Tamam, tavaların yerini biliyorum, ama kapakları nerede?"

Ellerini koltuk altlarına soktu ve omuzlarını silkti. Bu hareket gömleğinin yukarı kaymasına neden oldu ve ben yine o tangaya bakmak zorunda kaldım. Kadını çok seksi. "Sanırım yok," dedi.

Tabii ki. Mikrodalga patlamış mısır, onun evinin vazgeçilmezlerinden biriydi. Tava kapağı olmasını bekleyemezdim. Ellerimi ovuşturdum. "O zaman idare etmek zorundayız."

"Sen onu yaparken ben şarap koyayım," dedi ve iki kadeh şarap almak için koştu. Gaz ocağını yaktım ve tavaya bolca yağ döktüm, ısınmasını bekledikten sonra mısırları ekledim.

İki kadeh beyaz şarapla geri döndü ve birini bana uzattı. "Şerefe." Kadehini benimkine çaktı.

"Şerefe." İkimiz de kadehlerimizden bir yudum alıp birbirimize baktık. "Neye içiyoruz?" diye sordum.

"Dengeye."

"Denge mi?" Onun ağzından çıkmasını beklediğim cevap bu değildi. "Bu kadar sert tepki vermemeliydim, seni d i n lemeliydim.

Sen bana karşı çok anlayışlıydın, ben de sana karşı daha anlayışlı olabilirdim. Ama... her zaman bu kadar iyi ve uysal olmayı bırakıp bir kez olsun kendine dikkat etmelisin."

"Sert," dedim gülerek. "Ama doğru." Ona yaklaştım ve yüzünü ellerimle kavradım. "İstediğim şeyin arkasında durursam hayat kesinlikle daha kolay olurdu."

"Ne istiyorsun?"

Gülümsedim. "Sen."

Abigail'i öpmekten asla bıkmazdım. Öpücüğümüz gittikçe derinleşti ve parmak uçları göğsüme kayd, tırnaklarını sırtımda nazikçe gezdirdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim ve kendimi ona bastırdım. Elim uyluklarından yukarı kayıp bacaklarının arasındaki mor danteli okşadığında, hafif bir inilti duyuldu. Evet, işte bu!

Çatır, pat, çatır, pat, PAT!

Öpüşmeyi bırakıp ocağa döndük. Sıcak tavanın içinden dumanlar yükseldi ve bir saniye içinde alevler çıktı. Abigail bir çığlık atarak geri atladı.

Kahretsin! Sıcak tavayı başıboş bıraktığım için başıma gelen bu. Adrenalin damarlarıma hücum etti ve odaklanmam keskinleşti. "Yangın söndürücü nerede?"

Abigail'in sesi tizdi. "Blair'i yıkamak için kullandım, unuttun mu?"

"Başka bir tencere lazım," dedim, Abigail ise "Ben getireyim!" diye bağırdı.

Onun sözleri, bakmam için zamanında başımı çevirmemi sağladı ve elinde lavabo püskürtücüsünü, parmağı tetiğin üzerinde gördüm.

"Abigail, hayır!" Püskürtücüye uzandım ama çok geçti. Yağ ve su karışmaz derler ama yağ sıcakken su onu patlatır. Aynen öyle oldu.

Alevler yükseldiğinde Abigail çığlık attı, alevler üstteki dolaba ulaştı. "Ne yapacağız?" diye bağırdı, mutfağın dışında duman dedektörü çalmaya başladı.

"911'i ara ve Winston'ı buradan çıkar."

"Ama ben tanga giyiyorum!" diye itiraz etti.

Onu uzaklaştırdım. "Abigail, git!"

Mutfaktan koştu ve ben onun güvenliği için dua ederken ocağı kapattım ve alevleri söndürmek için bir şey, herhangi bir şey aradım. Son anda bir fırın tepsisi buldum ve ocağın ateşini söndürdüm, sonra spreyle yanan dolabı söndürdüm. İtfaiye geldiğinde alevler sönmüştü.

"İyi misin Rex?" diye bağırdı itfaiyeci arkadaşlarımdan biri mutfığa girerken.

Nefes nefese, "Evet, sanırım hallettim. Abigail nerede?"

dedim. "Ön tarafta."

"Buradan devralabilir misin?" diye sordum.

O başını salladı ve ben sadece pantolonumla, göğüs kıllarım muhtemelen alevlerden yanmış halde ön kapıya koştum. Abigail ön bahçesinde duruyordu

beline bir battaniye sarılmış, gözlerinde Winston ağaca sıkıştığında gördüğüm aynı ifadeyle duruyordu.

"İyi misin? Winston nerede?" Ona doğru koştum.

Kollarımda titriyordu. "O iyi. Onu arabama koydum. Ev ne durumda? Çok kötü mü?"

"Ateş söndü ama mutfak oldukça yanmış," dedim ve o başını ellerinin arasına gömdü.

"Her şeyi mahvediyorum," diye fısıldadı, her kelimesinden acı damlıyordu.

Onu kollarıma sardım. "Senin savunman olarak, yemek yapan bendim."

Bu farkındalık onu o kadar etkiledi ki, kederli ifadesi neredeyse haklı bir ifadeye dönüştü. "Ah, evet. Sen pişiriyordun!" Eve doğru baktı, bakışları düşünceliye döndü. "Hata yapacağını söylemiştin."

"Evet, ama ben tuvaletin kapağını açık bırakmak gibi şeyler demek istemiştım, evi yakmak değil." Abigail parmak uçlarına yükselip yanağıma öpücük kondurana kadar ben de biraz utanmış hissettim.

"Önemli değil, Rex. Belki de bu evin yanıp kül olmasının zamanı gelmişti." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu evi eski sevgilime inat için tuttuğumu söylemiştim. Belki de artık yolumuza devam etmenin zamanı gelmiştir."

Aklıma bir fikir geldi. "Belki birlikte devam edebiliriz. Daha dengeli bir yer bulabiliriz," dedim gülümseyerek.

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Baker'ların evini alalım."

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Sen ve ben. Yeni bir başlangıç. Mikrodalga popcorn için bolca dolap alanı var ve Lotus Flower'dan sadece üç blok uzaklıkta."

"Rex," dedi gülerek. "Yapamayız."

"Neden olmasın? Devam etmek istediğini söylemiştin ve bu doğru geliyor. Benim için. Senin için. Bizim için." Kaşlarımı oynattım. "Ne dersin?"

Fikri düşünürken gülümsemesi yumuşadı. "Bence bu çılgınca, yani çok hoşuma gitti. Ve seni seviyorum, Rex Montgomery."

"Seni seviyorum, Abigail Stone." Onu sıkıca sarıp tekrar öptüm, bunun sadece gerçek değil, sonsuza kadar süreceğini bilerek.

EPILOG

ABIGAIL

"GERÇEKTEN BİZİM," dedim, taş cepheli ve ahşap kaplamalı Craftsman tarzı eve bakarak. Tıpkı Rex gibi, ben de evi gördükçe daha çok sevmiştim. Sadece ev değildi; evin temsil ettiği şeydi: Rex ve benim için bir başlangıç. Adamıma baktım, kaşındaki yara izine gülümsedim. Sonuçta, yüzeyin altında biraz kötü çocuk vardı.

"Evet, bizim," dedi ve elimi sıktı. Sonra diğer eliyle anahtarları salladı. "İçeri girmeye hazır mısınız?"

Gülümsedim. "Hiç sormayacaksın sandım." Beni verandanın merdivenlerine çıkardı, ben de Winston'ı plastik kafesinde taşıdım. Kedi her adımda inliyordu. Kafese girdiği tek zaman veterinerde olduğu için onu suçlayamazdım. Umarım bu evi benim kadar sevecektir.

Rex anahtarı kilide soktu ve kapı bir klik sesiyle açıldı. Kapıyı itti ve ben yeni evin kokusunu içime çektim.

"Ahh," diye nefes verdim.

Rex bana döndü, kafesin sapını tuttu ve Winston'ı ön basamağın yanına indirdi. Gözlerimin içine baktı ve alnını alnıma dayadı. "Seninle ev almak istediğim başka kimse yok."

"Emlakçım olduğum için mi?" diye sordum ve o güldü. İlk teklifi Rex yapmış olabilir, ama orada bir hayat kurmaktan bahsetmeyi bırakmadığı için ben de bu işe girmek istedim. Bu yüzden ek maddeyi yazdım, finansmanımı ayarladım ve evi yarı yarıya satın aldık.

Sonuçta, param vardı. Tek başıma da alabilirdim. Reklam panosu asıldıktan sonra o kadar çok telefon aldım ki, iş yükünü kaldırabilmek için kendi emlakçı ekibimi kurmak zorunda kaldım. Herhangi bir anda benim adımın yazdığı ilanları saymak için en az üç kişiye ihtiyacım vardı.

Düğündeki kahramanlığım işi durdurmamıştı; insanlar benim kendimi savunmamı gerçekten beğenmişti. Sert bir müzakereci olarak ünüm daha da arttı. Daha önce utandığım bir şey için hayranlık duyulmak iyi hissettiriyordu.

Ve daha iyi haberler de vardı: Tammy, Travis'in hizmetlerini aldıktan sonra, onun videolarını sildirmeyi ve böylece mahkemede düğün günündeki kavgalarda Tammy'nin rolünü inkar etmeyi vaat ettiği bir video yayınladı. O sırada ikisi yataktaydı, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Aptal. Avukatlık ruhsatı elinden alındı.

Bunu duyduğumda güldüğüm için kötü bir insan mıydım? Muhtemelen. Ama hey, ben melek olduğumu hiç iddia etmedim. O artık hayatımın bir parçası değildi ve artık birlikte paylaştığımız evde onun hayaleti tarafından rahatsız edilmeyecektim. "Yeni hayatımızın eşiğine birlikte geçelim mi?" diye sordu Rex koyu gözlerinde hafif şeytani bir bakışla.

O bakışı seviyordum. Rex'in gizlice her şeye hazır olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Ben pervasız davrandığımda yanımda olacağını ve sonuçlarıyla yüzleşmem gerektiğinde beni kurtaracağını bilmek hoşuma gidiyordu. Ve artık eve döndüğümde beni karşılayacak olan o olacaktı. "Hadi yapalım."

Rex beni o kadar hızlı ve ustaca kaldırdı ki, şaşkınlıktan çılgılık attım. Beni kaldırmasını seviyordum ve geniş omuzlarına sarılarak gülüyordum. Beni giriş holüne taşıdı ve ben yüksek tavanlara baktım, sonra yan odadaki taş şömineye. Evimdeydim. Rex'le birlikte.

Ben boynuna sarılırken o beni öptü. Beni yukarı çıkarıp oynamak istedim, bu sefer kuralları çiğnemedim. Tabii, Rex'in benim için koyduğu kurallar değil, onları çiğnemekten zevk alıyordum. Ama o yavaşça geri çekildi ve beni yere indirdi. Winston'ı içeri almak için geri çıktı ve küçük metal kapıyı açmadan önce kafesini yere koydu. Ben ön kapıyı kapattım ve izledim.

"Hoş geldin Winston," dedi ve kedin, sanki zeminin sıcak olup olmadığını kontrol eder gibi, dikkatlice bir patisini dışarı çıkardı. Bir süre sonra dışarı çıktı ve yeni çevresini inceledi. Burası benim evimden çok daha büyüktü ve kuşları avlamayı hayal etmek için tünemek için daha fazla pencere vardı.

Rex tekrar elimi tuttu. "Hadi, sana bir sürprizim var." "Sürpriz mi?"

Ama daha yeni evin sahibi olduk," dedim.

"Şey, buraya biraz erken girmeyi başardım, böylece taşındığımızda hazır olur."

"Ne hazır olacak?" diye sordum.

Evin arkasını işaret etti ve beni arka kapıya doğru götürdü. Kapı, yaz boyunca Rex'le şarap içmeyi hayal ettiğim güzel, bitmiş bir terasa açılıyordu. "Görüyor musun?" Rex parmağını cama doğru uzattı.

Öğleden sonra güneşi cama vurarak görüşü zorlaştırıyordu. Işığa karşı gözlerimi kısarak geniş terasın ötesindeki taş avluya baktım. Ortada kocaman bir taş ateş çukuru vardı.

"O..." diye sordum, kalbim çarpıyordu. Yüzümde bir gülümseme yayıldı.

O da sırtıttı. "Eskisini ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden burada da güzel bir ateş çukuru olsun istedim."

Gülümsedim ve sıcak yanaklarımı ellerimle tuttum. "Aman Tanrım, bayıldım. Teşekkür ederim!" Kollarımı ona doladım ve bugün yüzüncü kez onun lezzetli dudaklarını öptüm. "Ne güzel bir sürpriz."

"Daha var," dedi.

"Daha mı? Ne, ön bahçede görmediğim bir reklam panosu mu var?"

Kıkırdadı. "Hayır, o bir..."

"Rrrreeeeooooowww!" Winston tüm tüyleri diken diken olarak miyavladı, sonra geri atladı.

"Ne oluyor?" dedim, yeni evimizin hayaletli olup olmadığını merak ederek. Ve o anda çok küçük, çok tatlı bir miyavlama duydum. Önüme baktığımda, kahverengi burunlu, kulaklı ve kabarık kuyruklu krem rengi bir kedi yavrusu bize doğru yürüyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım ve küçük tüy yumağını almak için yere eğildim. "Bu kim?"

"Bu Clementine. Sophie bu sabah getirdi," dedi Rex ve küçük kafasını okşadı.

Onun güzel mavi gözlerine bakarken gözlerim parladı. "Kim bu küçük meleği terk edebilir ki?"

"Bilmiyorum, ama onların kaybı bizim kazancımız."

Clementine'i sıkıca sarıldım ve o da yumuşacık kürküyle göğsüme sokuldu.

"Bana başka bir kedi mi aldın?"

Gururla gülümsedi. "Evet. Ayakkabılarımın içine kaka yapan bir kediden daha iyi olan tek şey, iki kedi olabilir diye düşündüm."

Karnımdan kahkahalar attım ve Clementine kollarımda irkildi. Kahkahamı bastırmaya çalışarak ona yumuşakça özür diledim.

"Ama ciddi, artık Winston'ın suçlayabileceği bir kız kardeşi var." Rex diz çöküp Winston'ın kulaklarını okşadı ve yaşlı kedi canlanmış gibi göründü.

Yavru kedi onların önüne koydum ve ikisinin birbirini koklamasına izin verdim. "Gördün mü Winston, Rex sana bir kız kardeş getirdi."

Rex kollarını belime doladı ve beni kendine çekerek sıcak, tatlı bir öpücük verdi. "Bu çocuklar oynarken biz de yukarıdaki yatak odasına bir bakalım mı?"

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı, mutluluğum tamdı. "Mm, kulağa seksi geliyor, Rexy."

SOPHIE

Rex ve Abigail'in ev partisi için pastanın son rötuşlarını yapıyordum ki, ayak sesleri birinin geldiğini haber verdi. "Kapalıyız!" diye neşeyle seslendim, ama içten içe birinin tabelayı görmezden geldiği için sinirlenmişim. Kapıyı kilitlediğime yemin edebilirdim.

"Onu ben içeri aldım, Soph," dedi baristalarımından biri, yumuşak sesli, on dokuz yaşında bir kız, beni onun yaşındayken hatırlattı. Başkaları bir şey istediğinde biraz fazla boyun eğen bir kızdı.

Bu yüzden, yanındaki sarışın, gülümseyen, kurnaz adamın onu benim işyerime girmesine ikna ettiğini düşündüm.

O yaklaşırken kollarımı kavuşturdum. "Evet?"

Ekmek tezgahının üzerine elini uzattı. "Ben Theo Sinclair." "Kim olduğunu biliyorum." Elini sıkma teklifine karşılık vermedim.

"Eminim biliyorsundur." Eli düştü ve sanki soygun için yeri keşfediyormuş gibi işyerime göz gezdirdi. "Dinle, New Elwood'da popülerlik yarışması kazanamayacağımı biliyorum, ama sana bir teklifim var."

Bu beni kaşlarımı çatlattı. "Bana mı?"

"Evet, sana, Sophie." Adımı söyleme şekli vücudumda bir his uyandırdı. Ama bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadım. Gülümsedi ve bana bakışı sanki ikimizin bir sırrı varmış gibi hissettirdi. Muhtemelen bu şekilde insanları servetlerini ona teslim ediyordu. Belki de benim insanları memnun etmeye çalışan biri olduğumu ve onun isteklerini yerine getirmekten hoşlandığını duymuştu, ama yakında benim bu ünümün tam olarak doğru olmadığını anlayacaktı. Ben arkadaş canlısıydım, ama omurgasız değildim. Ama köşenin diğer tarafındaki adam sadece gülümsedi. "Bana kalırsa Magnolia Café bu kasabanın en iyi pastanesi."

Oh, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Her şeye elini sokmak istiyordu: şarap, oteller, şimdi de pastacılar. Hayır, benim kafeme yaklaşmasına izin veremezdim. "Satmıyorum, eğer konu buysa."

"Ne? Hayır." Alaycı bir kahkaha attı. "Bu fikri nereden çıkardın?"

"Oh, sadece bir tahmin - bu kasabada herkesin sevdiği her şeyi satın alıp yok etmeye çalıştığın için."

"Yok etmek biraz ağır oldu. Bağılara bak. Benim sayemde geliíiyorlar."

Belki öyleydi, ama bunu onun yüzüne karşı kabul edemezdim. "Her neyse. İlgilenmiyorum."

"Ama teklifimi bile dinlemedin. İşini elinden almak değıl, sana vermek istiyorum."

Ne verecekti, umurumda değıldi. Onun işine kesinlikle ihtiyacım yoktu. Ama bu, gözlerimi kısarak "Ne demek istiyorsun?" diye sormamı engellemedi.

"Birkaç hafta sonra burada büyük bir hayır etkinliğı düzenleyeceğıim ve sana pastaları hazırlaman için seni işe almak istiyorum. Yaptığın o kakule çörekleri inanılmaz. Etkinliğimde onlara ihtiyacım var." Sanki kakule çöreklerimi yağlar gibi beni yağladığını biliyor gibi gülümsemesi genişledi.

Demek ki cazibesini kullanmaya çalışıyordu. İyi şanslar. Gözlerimi kısarak sordum: "Hayırseverlik etkinliğı ne için?"

"Adı Vino for Vet Care."

Topuklarımın üzerine geriye doğru yaslanarak şokumu gizlemeye çalıştım. "Vino for Vet Care mi?"

"Evet, bu bir..."

"Ne olduğunu biliyorum. Hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyorum." Ve bu tür hayır kurumları sayesinde, ihtiyaç sahibi hayvanların tıbbi tedavilerini karşılayabildik. Bu para, yoksul ailelerin evcil hayvanlarının ameliyat masraflarını da karşıladı ve kim bilir kaç hayvanın hayatını kurtardı. Ama Sinclair bu etkinliğı düzenliyordu. Bir amacı olmalıydı. Bir bit yeniğı olmalıydı.

"Farkında değıldim. O zaman belki komiteye katılabilirsiniz," dedi, memnun görünerek.

Onun komitesine katılmamın imkanı yoktu. Charlie'nin çok sevdiği Monticello dahil, kasabanın yarısını satın almaya çalışmıştı. Parayla hepimizi ezebileceğini sanıyordu, ama yanılıyordu. Kollarımı kavuşturdum. "Ben..."

Sözler boğazımda düğümlendi. Parasını sadece kasabadaki mülkleri satın almak için kullanmıyordu, Vino for Vet Care'i de yönetiyordu. Onu kovarsam,

barınağa verdiği desteği keser miydi? Küçük etkinliğine yemek servisi yapmayı kabul etmezsem ne yapardı?

Sinclair'ın gözlerindeki ışık, düşüncelerimin nereye gittiğini tam olarak bildiğini gösteriyordu. Sırılarak, "Ne oldu? Dilini mi kedin yedi?" dedi.

SOPHIE'NİN HİKAYESİ YAKINDA GELİYOR!

REX, ABIGAIL İÇİN BİR EV HEDİYESİ SÜRPRİZİ HAZIRLADI. NE OLDUğUNU ÖZEL BONUS

BÖLÜMÜNDE ğRENİN:

[HTTPS://WWW.LILIANMONROE.COM/MANDYMICHAELS](https://www.lilianmonroe.com/mandymichaels)

YAZARLAR HAKKINDA

Lilian Monroe, hayranlık uyandıran kahramanları ve onları dizlerinin üstüne çöktüren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanları bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (ya da tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı eşiyle Avustralya'da yaşıyor. Eşi sık sık kitaplarının kapak modeli olmasını istiyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

Lilian ile bağlantı kurmak için www.lilianmonroe.com

FB: facebook.com/MonroeRomance

IG: [@lilian.monroe](https://instagram.com/@lilian.monroe)

Mandy Michaels, Falling For A London Billionaire serisinin çağdaş romantizm yazarıdır ve mizah, tutku ve mutlu sonları harmanlayan, kalp atışlarını hızlandıran aşk hikayeleri yazmaktadır. Mandy'nin romanlarında zeki kahramanlar, altın kalpli yakışıklılar ve Kindle'ınızı eritecek kadar ateşli bir kimya yer almaktadır. Çekici karakterleri ve esprili diyaloglarıyla, kitaplarında aşk her zaman kazanır.

Yazmadığı zamanlarda Mandy, elinde ev yapımı yaban mersinli vanilyalı latte ile klasik romantik komedi filmlerinin keyfini çıkarır veya mükemmel bir yemek tatili için Manhattan'a gider.

Mandy hakkında daha fazla bilgi edinmek ve onunla iletişime geçmek için www.authormandymichaels.com adresini ziyaret edin.

IG: [@authormandymichaels](https://instagram.com/@authormandymichaels)

FB: www.facebook.com/authormandymichaels

LILIAN MONROE'NUN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için:

www.lilianmonroe.com

[Mükemmel İntikam İçin Dört Adım](#)

[Mükemmel Sahte Randevu İçin Dört](#)

[Adım](#)

Wedpocalypse'in Dört Sağdıç

[Fetih Arzusu](#)

[Savaş Felaketi](#)

Manhattan Milyarderleri

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Yasak Patron Yanlış](#)

[Patron Kirli Patron](#)

Hayatın Sonlarında

Romantizm [Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Kaçamağı](#) [Pis Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi](#) [Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Karmaşası](#) [Pis Küçük Orta Yaş](#)

[Hatası](#) [Pis Küçük Orta Felaketi](#)

[Yaş](#) [Pis Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Pis Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi Kirli

Küçük Orta Yaş Draması Kirli

Küçük Orta Yaş (sahte)

Randevusu

Kardeşin En İyi Arkadaşıyla Romantizm

Seni İstememelisin.

Sana Sahip Olamazsın.

Sana İhtiyacım Yok.

Seni Özlemeyeceğim

Koruyucu Aşk

Onun

Yemini

Onun

Sözü

Onun

Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte İğrenme İlk Görüşte

Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizm

CEO Tarafından Hamile

Bırakılmak Bekar Baba Tarafından

Hamile Bırakılmak Yine Hamile

Bırakılmak!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Sen Benim

Kötü Prens

Kalpsiz Prens Zalim

Prens Kırık Prens

Kötü Prens Yanlış

Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haylaz Prens

Sahte Nişan Romantizmi Doğru

Adama Nişanlanmak Yanlış

Adama Nişanlanmak Mükemmel

Adama Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizmi

Bana Yalan

Söyle Bana

Yemin Et Bana

Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

MANDY MICHAELS'IN DİĞER ESERLERİ

Londralı Milyardere Aşık Olmak

[Milyarderin Sürüşü](#) Dr.

Milyarderin Bebeği Bir

Milyarderin Teklifi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

